

บทที่ 2

ทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากรของโรนัลด์ ดอว์คิน

เนื้อหาของบทนี้คือ คำอธิบายเกี่ยวกับทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากรของนักปรัชญาเสรีนิยมโรนัลด์ ดอว์คินที่รวบรวมและสรุปจากงานเขียน *Liberalism, What is Equality? Part I: Equality of Welfare, What is Equality? Part II: Equality of Resources, The Place of Liberty* และ *Foundations of Liberal Equality* โดยคำถามสำคัญที่ดอว์คินมุ่งตอบในงานเหล่านี้มีทั้งหมด 3 ข้อหลักๆ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกันคือ 1) การจัดสรรที่เสมอภาคและเป็นธรรมควรมีลักษณะเช่นไร? 2) การจัดสรรที่เสมอภาคและเคารพต่อเสรีภาพ ของพลเมืองทุกคนอย่างเท่าเทียมกันสามารถเป็นไปได้หรือไม่? และ 3) การจัดสรรที่เสมอภาคสัมพันธ์อย่างไรกับชีวิตที่ดี? การตอบคำถามสามข้อนี้คือโครงสร้างหลักของการอ้างเหตุผลของดอว์คินที่เราต้องเข้าใจ ก่อนที่จะไปศึกษาข้อโต้แย้งและข้อวิจารณ์ต่อทฤษฎีความเสมอภาคของเขาจากนักปรัชญาเสมอภาคนิยมคนอื่นๆ ตลอดจนเพื่อประเมินว่า ปัญหาที่แท้จริงของทฤษฎีดังกล่าวคือสิ่งเดียวกับที่ข้อโต้แย้งเหล่านั้นกล่าวถึงหรือไม่ อื่นๆ แม้ในการพิจารณาจะแยกออกเป็น 3 ส่วนเพื่อประโยชน์เชิงวิธีการและความเข้าใจที่ชัดเจน แต่ประเด็นเหล่านี้ที่สุดแล้วมีความเกี่ยวโยงอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน และต้องถูกเข้าใจอย่างสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกัน

ทฤษฎีแบบเสรีนิยมทางการเมืองเป็นทฤษฎีหนึ่งที่มีผู้สนับสนุนและโต้แย้งมากที่สุด นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา ทฤษฎีดังกล่าวต้องเผชิญกับการท้าทายจากทฤษฎีชุมชนนิยมซึ่งเข้ามาแทนที่ทฤษฎีแบบสังคมนิยมที่ในอดีตเคยเป็นผู้ผูกขาดการโต้แย้ง การท้าทายครั้งนี้มีเป้าหมายและขอบเขตที่เปลี่ยนแปลงไป ข้อพิจารณาทางเศรษฐกิจถูกให้ความสำคัญน้อยลงพร้อมกับข้อพิจารณาเชิงสังคมวัฒนธรรม และจริยธรรมกลายเป็นสาระสำคัญของการโต้แย้ง ข้อโต้แย้งจากนักปรัชญาคนสำคัญของทฤษฎีชุมชนนิยม ได้แก่ อลาสแตร์ แมคอินไตร์, ไมเคิล แชนเดิล, ชาร์ลส์ เทย์เลอร์ และไมเคิล วอลเซอร์ ล้วนมีผลนำไปสู่การปรับท่าทีหรือจุดยืนทางความคิดที่สำคัญหลายประการของฝ่ายเสรีนิยม เช่น ความคิดเรื่องชุมชนกับบุคคล เพื่อตอบข้อโต้แย้งของฝ่ายชุมชนนิยมที่ว่า ความคิดแบบเสรีนิยมละเลยความสำคัญในเชิงองค์ประกอบของสังคมและชุมชน

ชน ทั้งที่บุคคลไม่อาจเข้าใจเป้าหมายและคุณค่าต่างๆ ที่สำคัญสำหรับตนได้หากปราศจากความเข้าใจชุมชนอันเป็นบ่อเกิดของเป้าหมายและคุณค่าเหล่านี้⁶

แม้ข้อโต้แย้งจากฝ่ายชุมชนนิยมจะเป็นข้อโต้แย้งที่มีพลัง ที่เรียกร้องให้นักปรัชญาเสรีนิยมต้องหันมาทบทวนท่าทีของตน โดยยังไม่สูญเสียแก่นหลักทางความคิดแบบเสรีนิยมไป แต่ข้อโต้แย้งทางเศรษฐกิจก็ยังไม่หมดพลังลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันที่พรรคเนเสรีนิยมกำลังมุ่งหน้าสู่ทิศทางของเสมอภาคนิยม (egalitarianism) ที่สนับสนุนการจัดสรรใหม่เพื่อลดความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจ พร้อมกับยอมรับการแทรกแซงของรัฐในสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลมากขึ้น แนวโน้มเช่นนี้นำไปสู่ความตึงเครียดภายในพรรคเนเสรีนิยม ทั้งนี้หากเราย้อนกลับไปพิจารณาประวัติศาสตร์ของพรรคเนเสรีนิยม จะพบว่าพรรคเนดังกล่าวให้ความสำคัญมาโดยตลอดกับเสรีภาพทางเศรษฐกิจและกรรมสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบิดาของเสรีนิยมไม่ว่าจะเป็นอดัม สมิท, จอห์น ล็อก, อิมมานูเอล คานท์, จอห์น สจ๊วต มิลล์ล้วนส่งเสริมเสรีภาพทางเศรษฐกิจที่กว้างขวางของบุคคลและปฏิเสธบทบาทครอบงำทางเศรษฐกิจของรัฐ⁷ นอกจากนี้หลายคนยังยืนยันว่า สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองจำเป็นต้องวางอยู่บนเสรีภาพ และความสามารถพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจของบุคคล⁸ แนวโน้มสู่ความเป็นเสมอภาคนิยมจึงดูเหมือนขัดแย้งกับความเชื่อซึ่งหยั่งรากลึกมานานในเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเสรีภาพในการเลือกแบบเสรีนิยม การจัดสรรทรัพยากรใหม่ซึ่งเป็นจุดยืนสำคัญแบบเสมอภาคนิยมมีนัยถึงเสรีภาพที่มีขอบเขตจำกัดมากขึ้นของบุคคล และบทบาทที่แทรกแซงมากขึ้นของรัฐในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น นับตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ยี่สิบเป็นต้นมา พัฒนาการสำคัญอันหนึ่งที่เราพบในความคิดแบบเสรีนิยม คือ การพยายามประสานข้อเรียกร้องเรื่องการจัดสรรใหม่ หรือการชดเชย เพื่อลดความไม่เสมอภาคทางเศรษฐกิจเข้ากับเสรีภาพในการเลือกของปัจเจกบุคคล เพื่อตอบประเด็นที่ว่า พรรคเนเสรีนิยมจะรับคุณค่าของความเสมอภาคได้อย่างไรโดยไม่ขัดกับหลักการเรื่องสิทธิเสรีภาพของพลเมือง พัฒนาการเหล่านี้บ่งชี้ว่า ข้อโต้แย้งทางเศรษฐกิจไม่

⁶ ดู Sandel, Michael. 1982. *Liberalism and Its Critics*. Oxford: Blackwell; Taylor, Charles. 1989. *Source of the Self: The making of the Modern Identity*. Cambridge: Cambridge University Press; Macintyre, Alasdair. 1988. *Whose justice? Which Rationality?*. Notre Dame: The University of Notre Dame Press.

⁷ ดู Smith, Adam. 1937. *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nation*. New York: The Modern Library; Locke, John. 1924. *Two Treatises of Civil Governmen*. London: J.M. Dent; Kant, Immanuel. 1965. *The Metaphysical Elements of Justice*. John Ladd (tran.) Indianapolis. และ Mill, John Stuart (1977). *Principles of Political Economy*. in *Collected Works*, Vol. XVIII

⁸ Kant, Immanuel. 1970. *Idea for a Universal History with a Cosmopolitan Purpose*, in Hans Reiss (ed.). *Kant's Political Writings*, p. 41. Cambridge: Cambridge University Press.

เคยหมดความสำคัญ มันเปรียบเสมือนบาดแผลเรื้อรังที่รักษาไม่หายของทฤษฎีเสรีนิยม ที่ถูกสะกัดเมื่อใดก็เป็นแผลเมื่อนั้น และนักปรัชญาคนสำคัญที่มาเปิดบาดแผลนี้ในทศวรรษที่ 1970 คือโรเบิร์ต โนซิก (Robert Nozick) ผู้พยายามชี้ให้เห็นว่าเหตุผลเรื่องสิทธิส่วนบุคคลยังคงมีพลังเพียงใดในการต้านทานเหตุผลสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นเสมอภาคนิยม ที่แพร่หลายอยู่ในกลุ่มนักปรัชญาเสรีนิยมนับตั้งแต่งานเขียนอันทรงพลัง และเปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจของจอห์น รอลส์ คือ A Theory of Justice เป็นต้นมา

ประเด็นของโนซิกคือ การจัดสรรใหม่ตามแนวคิดแบบเสมอภาคนิยมไม่อาจไปกันได้กับทฤษฎีเสรีนิยม ความคิดดังกล่าวขัดแย้งกับเสรีภาพในการเลือกและกำหนดตนเองของปัจเจกบุคคล⁹ ที่เกิดจากสิทธิในร่างกายและชีวิตอันเป็นสิทธิตามธรรมชาติ เขาอ้างว่า แต่ละคนมีสิทธิที่จะกระทำตามที่ตนเลือก เว้นเสียแต่การกระทำนั้นจะละเมิดเสรีภาพที่เท่าเทียมกันของมนุษย์คนอื่นที่จะกระทำตามที่คนเหล่านั้นเลือก (right to act in accordance with one's own choices unless those actions infringe on the equal liberty of other human beings to act in accordance with their choices.) โนซิกส่งเสริมความคิดเรื่องการแลกเปลี่ยนในตลาดเสรี ความรับผิดชอบและการตอบแทนแก่บุคคลตามความสมควรได้รับ (desert) แต่การจัดสรรใหม่ขัดกับความคิดทั้งคู่ เพราะมันทอนเสรีภาพในการแลกเปลี่ยน ทำลายความรับผิดชอบและปฏิเสธการตอบแทนตามความสมควรได้รับ ข้อโต้แย้งของโนซิกต่างจากข้อโต้แย้งของฝ่ายชุมชนนิยมเพราะเป็นการวิพากษ์ทฤษฎีแบบเสรีนิยมจากจุดยืนเดียวกันกับที่ทฤษฎีดังกล่าวยึดถือ หรืออีกนัยหนึ่งคือเป็นข้อโต้แย้งที่มาจากภายใน (internal) ทฤษฎีเสรีนิยม คำถามที่โนซิกถามนั้นมีความชอบธรรมอย่างยิ่งเมื่อมองจากภายในวิธีคิดแบบเสรีนิยม เพื่อรักษาความเป็นเอกภาพและความคงเส้นคงวาของทฤษฎีดังกล่าวไว้ คำถามของโนซิกจึงเป็นคำถามที่เร่งด่วน ขณะที่ข้อโต้แย้งจากฝ่ายชุมชนนิยมแม้จะลึกซึ้งมากกว่า แต่ก็ยังเป็นข้อโต้แย้งชนิดที่มาจากภายนอก (external) เพราะวิพากษ์จากจุดยืนที่แตกต่างและแปลกแยกจากจุดยืนที่เสรีนิยมยึดถืออยู่ ผลกระทบต่อความเป็นเอกภาพและความคงเส้นคงวาของทฤษฎีเสรีนิยมจึงยังไม่รุนแรงมากนักหากเทียบกับข้อโต้แย้งของโนซิก แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่า ทฤษฎีเสรีนิยมสามารถเพิกเฉยต่อข้อโต้แย้งเหล่านี้ ตรงกันข้าม การตอบประเด็นที่ฝ่ายชุมชนนิยมถามจะทำได้ต่อนักปรัชญาเสรีนิยมเข้าใจตนเองและทฤษฎีแบบที่ตนสนับสนุนชัดเจนดีกว่าที่เป็นอยู่แล้วเท่านั้น

โรนัลด์ ดอว์กิน (Ronald Dworkin) คือนักคิดที่มีบทบาทสำคัญในกระแสเสรีนิยมเสมอภาคนิยมอีกคนหนึ่งนอกเหนือจากจอห์น รอลส์ (John Rawls) ผู้เขียนงาน A Theory of Justice ดอว์กินเล็งเห็นว่า การทำหายที่ร้อนแรงจากรอบด้านเช่นนี้ เรียกร้องให้ฝ่ายเสรีนิยมต้อง

⁹ Nozick, Robert. 1974. *Anarchy, State and Utopia*, pp. 167-174. New York: Basic Books.

ประกาศหรือแถลงจุดยืนที่ชัดเจนของตนออกมา อย่างน้อยที่สุดเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันว่าทุกครั้งที่มีการพูดหรือวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับทฤษฎีเสรีนิยมนั้น ทุกฝ่ายกำลังพูดถึงสิ่งใด และเป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่¹⁰ ดอร์คินเห็นว่าจุดยืนดังกล่าวต้องมีความชัดเจนและครอบคลุมเพียงพอสำหรับฝ่ายเสรีนิยมที่จะตอบข้อโต้แย้งจากฝ่ายต่างๆ ได้ในลักษณะสร้างสรรค์ยิ่งขึ้น และขณะเดียวกันต้องสามารถเป็นจุดร่วมที่นักคิดฝ่ายเสรีนิยมสามารถเห็นพ้องกันได้¹¹ ทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากร (equality of resources) คือความพยายามของดอร์คินที่จะแถลงจุดยืนที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมของทฤษฎีเสรีนิยมที่เขาเชื่อว่าแยกไม่ขาดจากความเป็นเสมอภาคนิยม (egalitarianism) งานชิ้นดังกล่าวสืบเนื่องมาจากวัตถุประสงค์ของเขาในงาน Liberalism ที่จะแถลงว่าความเป็นเสรีนิยมนั้นอยู่ที่ใด กล่าวอีกนัยหนึ่งอะไรคือแก่นแท้ของความคิดแบบเสรีนิยม และคุณค่าที่ความคิดแบบนี้เชิดชูคืออะไร มันสัมพันธ์อย่างไรกับโครงสร้างหรือสถาบันทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของสังคมแบบเสรีประชาธิปไตยสมัยใหม่ เช่น ตลาดเสรีและระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทน ในงานชิ้นนี้ดอร์คินอ้างว่า ความคิดแบบเสรีนิยมนั้นสะท้อนอยู่ในข้อเสนอเกี่ยวกับนโยบายสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของสหรัฐอเมริกาในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สองที่เรียกว่า “ข้อตกลงใหม่” (The New Deal) ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริม “ความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ (โดยระบบสวัสดิการและการชดเชยแก่คนยากไร้จากการจัดเก็บภาษีส่วนบุคคลในอัตราก้าวหน้า) ระบบตลาดเสรีที่ยอมให้รัฐแทรกแซงบางส่วนในกิจกรรมทางเศรษฐกิจของบุคคลเพื่อควบคุมเงินเฟ้อ ลดการว่างงานและการให้บริการสาธารณะ ความเสมอภาคระหว่างคนต่างเชื้อชาติ เสรีภาพทางการเมือง เสรีภาพในการสื่อสาร และเสรีภาพทางเพศของบุคคล ตลอดจนสิทธิของผู้ต้องโทษหรือจำเลยในคดีอาญาให้ได้รับการคุ้มครองโดยกระบวนการทางกฎหมาย¹²

งานเขียน Liberalism จึงมีความสำคัญในแง่ที่มันช่วยวางมโนทัศน์เรื่องความเสมอภาคทางทรัพยากรไว้ให้อยู่ในตำแหน่งที่มั่นคงในฐานะหัวใจสำคัญของทฤษฎีแบบเสรีนิยม ดอร์คินเหมือนกับจะเชื่อว่าความเสมอภาคในความหมายดังกล่าวแยกไม่ออกจากทฤษฎีแบบเสรีนิยม เพราะมันคือการแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมของคุณค่าที่เขาเรียกว่า “ความเสมอภาคแบบเสรีนิยม” การจะเข้าใจความหมายที่แท้จริงและความสำคัญของการจัดสรรที่เสมอภาค และเป็นธรรมจากจุดยืนแบบเสรีนิยมเสมอภาคนิยมของดอร์คิน จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ต้องทำความเข้าใจความ

¹⁰ Dworkin, Ronald. 1985. Liberalism. in *The Matter of Principle*, p. 184. Cambridge: Harvard University Press.

¹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 184

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 187

หมายของ “ความเสมอภาคแบบเสรีนิยม” ที่เขาเสนอไว้ในงาน Liberalism อันเป็นต้นเหตุความคิดไปสู่ความเสมอภาคชนิดหลังอันเป็นหัวข้อของการศึกษาคั้งนี้ .

กำเนิดของการจัดสรรที่เสมอภาคและเป็นธรรมแบบเสรีนิยม: “ความเสมอภาคทางทรัพยากร” คือ “ความเสมอภาคแบบเสรีนิยม”

เมื่อพูดถึง “ความเสมอภาคแบบเสรีนิยม” ดอว์คินหมายถึง การที่รัฐต้องปฏิบัติต่อพลเมืองทุกคนด้วยความเคารพและใส่ใจในตัวคนเหล่านั้นในฐานะบุคคลที่เท่าเทียมกัน¹³ เขายกตัวอย่างเพื่ออธิบายความเสมอภาคชนิดนี้ว่า สมมติรัฐต้องตัดสินใจให้ความช่วยเหลือแก่สองหมู่บ้านซึ่งประสบความเดือดร้อนจากอุทกภัยทั้งคู่ ทั้งสองหมู่บ้านมีคนอยู่อาศัยพอๆ กัน แต่หมู่บ้านแรกประสบความเดือดร้อนมากกว่าหมู่บ้านที่สอง ในกรณีนี้ความเสมอภาคแบบเสรีนิยมหมายถึงรัฐต้องจัดสรรเครื่องบรรเทาทุกข์จำนวนมากกว่าให้แก่คนในหมู่บ้านที่เดือดร้อนมากกว่า ไม่ใช่จัดสรรให้ทั้งสองหมู่บ้านเป็นจำนวนเท่าๆ กัน¹⁴ การจัดสรรเช่นนี้จึงจะเรียกได้ว่าเป็นการจัดสรรที่เสมอภาคแบบเสรีนิยม ในการให้ความช่วยเหลือสิ่งที่รัฐต้องคำนึงถึงจึงไม่ใช่แค่ว่าในแต่ละหมู่บ้านมีคนกี่คนที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่ต้องคำนึงถึงระดับความเดือดร้อนที่ผู้อยู่อาศัยแต่ละคนในสองหมู่บ้านนี้เผชิญด้วย ดอว์คินเชื่อว่าตัวอย่างนี้ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างความเสมอภาคแบบเสรีนิยมกับความเสมอภาคชนิดอื่นๆ ความเสมอภาคชนิดแรกมีเป้าหมายอยู่ที่การจัดสรรปัจจัยหรือเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตให้แก่ทุกคนอย่างเสมอภาคกัน เพื่อให้แต่ละคนมีหลักประกันว่าโอกาสที่พวกเขาจะประสบความสำเร็จในชีวิตแบบที่ตนเลือกใช้นั้นมีเท่าเทียมกัน ทรัพยากรเข้ามาเป็นประเด็นของความเสมอภาคเพราะมันสัมพันธ์กับโอกาสในการดำเนินชีวิต การจัดสรรทรัพยากรจึงต้องแน่ใจว่าทำอย่างเท่าเทียมเพื่อให้ประกันโอกาสที่เท่าเทียมสำหรับทุกคน ในตอนแรกทรัพยากรที่ดอว์คินพูดถึงหมายความถึงสิ่งใดก็ตามที่จะเป็นประโยชน์แก่ชีวิตของบุคคล ซึ่งต่อมาใน What is Equality? Part II: Equality of Resources ดอว์คินได้เปลี่ยนมาพูดถึง “ทรัพยากร” ในความหมายของทรัพย์สิน เงินทอง ความมั่งคั่ง สิทธิ และสิ่งที่บุคคลได้รับมาจากธรรมชาติหรือจากอิทธิพลการเลี้ยงดู เช่น ร่างกายที่ปรกติหรือพิการ ทักษะ และพรสวรรค์¹⁵ ซึ่งดอว์คินอ้างว่าความเสมอภาคแบบเสรีนิยมคือองค์ประกอบเชิงแก่น (constitutive) ของทฤษฎีเสรีนิยม ซึ่งหมายความว่าหากปราศจากซึ่งความคิดดังกล่าว ทฤษฎีแบบเสรีนิยมย่อมไม่ใช่ตัวมันเองอีกต่อไป¹⁶ คุณสมบัติตรงนี้

¹³ เรื่องเดียวกัน

¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 190

¹⁵ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II. Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*, p. 303.

¹⁶ Dworkin, Ronald. 1985. *Liberalism*, pp. 183, 191

ของความเสมอภาคแบบเสรีนิยม ทำให้มันต่างจากองค์ประกอบอื่นของความเป็นเสรีนิยม เช่น ตลาดเสรีหรือระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทน ที่มีสถานะเป็นเพียงองค์ประกอบเชิงยุทธวิธี (derivative หรือ strategic) ของทฤษฎีแบบเสรีนิยมเท่านั้น อันหมายความว่า สถาบันหรือกลไกเหล่านี้ไม่ใช่ความหมายแท้จริงของทฤษฎีดังกล่าว แต่ที่มันมีความสำคัญเพราะมันมีประโยชน์บางอย่างสำหรับทฤษฎีแบบเสรีนิยม¹⁷ หากวันใดพบว่าสถาบันหรือกลไกเหล่านี้มีโทษมากกว่าประโยชน์ ก็เป็นไปได้เสมอที่มันจะถูกยกเลิกและแทนที่ด้วยสถาบันและกลไกแบบใหม่ที่สนองตอบคุณค่าหลักของทฤษฎีแบบเสรีนิยมได้ดีกว่า

ความเสมอภาคแบบเสรีนิยมกับหลักความเป็นกลางของรัฐเกี่ยวกับชีวิตที่ดี และหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรม

ดอว์คินเชื่อว่า “ความเสมอภาคแบบเสรีนิยม” สัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับ “ความเป็นกลางของรัฐต่อคำถามเรื่องชีวิตที่ดี” (Neutrality) สังคมปัจจุบันมีลักษณะเป็นพหุนิยมสูง คนส่วนใหญ่มีอิสระในการเลือกกำหนดชีวิตของตนเองตามทัศนคติ หรือความเชื่อส่วนตัวของแต่ละคน เกี่ยวกับสิ่งที่ดี ในสภาพการณ์เช่นนี้รัฐไม่มีหน้าที่แทรกแซงการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตของแต่ละคน และควรให้อิสระแก่ทุกคนในการแสวงหารูปแบบชีวิตที่แต่ละคนเห็นว่าเหมาะสมสำหรับตน ดอว์คินเชื่อว่ารัฐเสรีนิยมคือรัฐที่เป็นกลางเชิงคุณค่า¹⁸ ที่ไม่สวมบทบาทเป็นผู้ตัดสินชีวิตของใคร และไม่เชิดชูคุณค่าของชีวิตแบบใดเหนือชีวิตแบบอื่นๆ รัฐมีหน้าที่เพียงให้หลักประกันว่า เสรีภาพของทุกคนจะได้รับการเคารพและคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกัน รัฐที่เป็นกลางในแง่นี้จึงเป็นรัฐที่ปฏิบัติต่อพลเมืองทุกคนในฐานะบุคคลอิสระและมีเหตุผลอย่างเท่าเทียม¹⁹ แต่ความเป็นกลางของรัฐไม่ได้หมายถึงรัฐไม่มีบทบาทเลย หลักดังกล่าวเรียกร้องให้รัฐต้องดำเนินมาตรการบางอย่างที่จะให้หลักประกันว่าทุกคนจะมีโอกาสที่เท่าเทียมกันในการบรรลุถึงรูปแบบชีวิตที่แต่ละคนเลือกสำหรับตนเอง ความเป็นกลางจึงสัมพันธ์โดยตรงกับความเสมอภาคแบบเสรีนิยมที่เน้นการจัดสรรโอกาส หรือวิถีทางเพื่อไปสู่โอกาสในการดำเนินชีวิตตามอุดมคติแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

ความเป็นกลางของรัฐจึงมีสองความหมายซ้อนกัน ความหมายแรกหมายถึงรัฐต้องเปิดโอกาสให้ทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพอย่างกว้างขวางเท่าเทียมกัน สำหรับที่แต่ละคนจะแสวงหาชีวิตที่ดีที่เหมาะสมสำหรับตน และความหมายหลังหมายถึงรัฐต้องดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนมีโอกาสประสบความสำเร็จตามแผนการชีวิตที่แต่ละคนมุ่งหวังอย่างเท่าเทียมกัน²⁰ ดอว์คินเชื่อว่า

¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 191-192

¹⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 191

¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 190-191

²⁰ Dworkin, Ronald. 1983. Comment on Narveson: In Defense of Equality. In *Social Philosophy & Policy*. Vol. 1. p. 27

ความหมายสองข้อนี้ของหลักความเป็นกลางของรัฐไม่ขัดแย้งกัน ดอว์คินอ้างหลักทางจริยะที่เรียกว่า หลักแห่งความเสมอภาคชนิดนามธรรม (abstract egalitarian principle) เพื่อมารองรับหลักแห่งความเป็นกลาง²¹ เขาคล้ายกับจะอ้างว่าหลักแห่งความเป็นกลางมีความชอบธรรมเพราะมันวางอยู่บนสำนึกทางศีลธรรมของรัฐ และพลเมืองแต่ละคนซึ่งตระหนักถึงความเท่าเทียมกันของมนุษย์ทุกคน ดอว์คินเห็นว่าการตระหนักเช่นนี้สะท้อนถึงการยอมรับที่คนมีต่อหลักแห่งความเสมอภาคชนิดนามธรรม ซึ่งตัวมันเองไม่จำเป็นต้องอาศัยเหตุผลทางศีลธรรมใดๆ มารองรับ เพราะสิ่งที่หลักดังกล่าวบอกแก่เราคือความจริงที่ใครก็ปฏิเสธไม่ได้ เราปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นจริงที่ว่าชีวิตของมนุษย์ทุกคนมีความสำคัญอย่างเท่าเทียมกัน ชีวิตเหล่านี้จึงควรมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งหลักประการหลังดอว์คินอ้างว่ายังเป็นรากฐานของความสัมพันธ์เชิงการเมืองระหว่างรัฐกับพลเมือง หน้าที่ในความเป็นกลางของรัฐจึงเกิดจากที่รัฐยอมรับในหลักความเสมอภาคนามธรรมนั่นเอง²² ซึ่งต่อมาดอว์คิน ขยายความว่าหลักดังกล่าวคือส่วนหนึ่งของทัศนคติทางศีลธรรมแบบปัจเจกบุคคลเชิงจริยะซึ่งคนในสังคมเสรีนิยมส่วนใหญ่ยอมรับ (ethical individualism) ที่เชื่อในอีกสองหลักศีลธรรมย่อยๆ คือ ความสำคัญเท่าเทียมกันของทุกชีวิต (equal importance) และความรับผิดชอบส่วนบุคคล (personal/special responsibility)²³

หลักแห่งความเป็นกลางจึงสอดคล้องกับความเสมอภาคแบบเสรีนิยมซึ่งส่งเสริมให้รัฐปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกันโดยจัดสรรทรัพยากรให้แก่ทุกคน เพื่อให้โอกาสแก่คนเหล่านี้ที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตของตนอย่างเท่าเทียม หลักแห่งความเป็นกลางเป็นหลักประกันว่ารัฐจะไม่มีอคติเข้าข้างแบบแผนชีวิตของคนบางคน หรือเข้าแทรกแซงกำกับวิธีการดำเนินชีวิตของคนอื่นๆ แต่คอยดูแลให้ชีวิตของคนเหล่านี้ดำเนินไปตามที่แต่ละคนปรารถนา แต่ขณะเดียวกันรัฐมีหน้าที่คอยดูแลให้ทุกคนมีปัจจัยที่เพียงพอและใกล้เคียงกันสำหรับการใช้ชีวิต การจัดสรรทรัพยากรอย่างเท่าเทียมในแง่นี้ จึงเป็นการแสดงถึงความเคารพในหลักแห่งความเป็นกลาง และความเสมอภาคแบบเสรีนิยมไปพร้อมกัน ซึ่งที่ดอว์คินอ้างเช่นนี้ก็เพื่อตอบข้อโต้แย้งของโนซิคที่ว่า การชดเชยโดยรัฐผิดศีลธรรมเพราะละเมิดสิทธิของบุคคลในการเลือกและกำหนดตนเอง (autonomy) อย่างไรก็ดี เหตุผลที่ดอว์คินให้มาตรงนี้ยังไม่พอ เขาเพียงแค่อธิบายว่า หลักแห่งความเป็นกลางสำคัญอย่างไร และการยอมรับหลักดังกล่าวจะนำไปสู่การจัดสรรที่เสมอภาคในความหมายต่างไปจากที่ทฤษฎีการถือครองที่ยุติธรรมของโนซิคเสนออย่างไร แต่เขายังไม่ได้แสดงเหตุผลที่มีน้ำหนักพอจะทำให้เราเห็นได้ว่า เหตุใดการเลือกรับหลักความเป็นกลางของรัฐแบบเสรีนิยมตั้งแต่ต้นจึงดีกว่าที่จะปฏิเสธหลักดัง

²¹ เรื่องเดียวกัน

²² เรื่องเดียวกัน, หน้า 32

²³ Dworkin, Ronald. 2000. *Sovereign Virtue: The Theory and Practice of Equality*. P. 5. London: Harvard University Press.

กล่าว แต่เมื่อขาดเหตุผลตรงนี้ไป ย่อมไม่มีเหตุผลที่เราต้องยอมรับด้วยว่า การจัดสรรที่เสมอภาคตามแนวทางที่เขาเสนอไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลในการกำหนดตนเองแบบที่โนซิคอ้าง การจัดสรรหนึ่งจะละเมิดสิทธิของปัจเจกบุคคลหรือไม่ จึงขึ้นกับว่าหลักแห่งความเป็นกลางคือหลักที่ทุกคนยอมรับอยู่ก่อนหรือไม่ ความชอบธรรมของการจัดสรรโดยการชดเชยแต่ละครั้งจึงผูกโยงอย่างเป็นทางการเป็นผลกับความชอบธรรมของหลักแห่งความเป็นกลาง หากดอร์คินสามารถแสดงให้เห็นว่าหลักดังกล่าวเป็นหลักที่ชอบธรรมที่คนส่วนใหญ่ยอมรับ การตอบปัญหาเรื่องการชดเชยผิดศีลธรรมของโนซิคก็ย่อมสามารถกระทำได้ ซึ่งในบทต่อไปเราจะพบว่าแพทริก นีล (Patrick Neal) ได้แย้งหลักแห่งความเป็นกลางของดอร์คิน ว่าเป็นหลักที่เรียกร้องในสิ่งที่ขัดกับเหตุผลของการดำรงอยู่ของรัฐ อีกทั้งดอร์คินไม่อาจอ้างเหตุผลทางศีลธรรมเพื่อสนับสนุนหลักดังกล่าวได้ โดยไม่ทวนประเด็นของตัวเอง (beg the question) หลักแห่งความเป็นกลางเป็นจริยธรรมแบบเสรีนิยม และดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องถูกยอมรับภายนอกกรอบความเชื่อแบบเสรีนิยม และแม้ดอร์คินจะตั้งต้นสนับสนุนหลักดังกล่าว ในที่สุดการทำเช่นนั้นจะทำให้เขาต้องขัดกับหลักการของตัวเองโดยกีดกันหลักความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตที่ดีแบบอื่นที่ขัดกับสิ่งที่หลักแห่งความเป็นกลางเสนอออกไป

ในอีกทางหนึ่ง การจะตอบข้อโต้แย้งของโนซิคได้อย่างน่าพอใจดอร์คินอาจไม่จำเป็นต้องอ้างจากหลักแห่งความเป็นกลางโดยตรง แต่เขาต้องสามารถแสดงให้เห็นว่า การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรซึ่งดูเหมือนละเมิดสิทธิเสรีภาพในการเลือก และกำหนดตนเองของบุคคลนั้นแท้จริงแล้วส่งเสริมสนับสนุนสิทธิเสรีภาพเหล่านั้นอย่างไร คำถามนี้เรียกร้องให้ดอร์คินต้องให้คำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับกระบวนการจัดสรรที่สนองตอบต่อบรรทัดฐานของความเป็นกลาง และความเสมอภาคแบบเสรีนิยม และแสดงให้เห็นว่าการจัดสรรทรัพยากรอย่างเสมอภาคนั้นไม่ได้เป็นศัตรูของสิทธิเสรีภาพในการกำหนดตนเองของบุคคลอิสระ ซึ่งดอร์คินได้ให้คำอธิบายดังกล่าวไว้ในงานเขียนชิ้นต่อมาคือ *What is Equality? Part II: Equality of Resources* ในแง่นี้ ความคิดเรื่องความเสมอภาคทางทรัพยากรจึงเป็นส่วนสำคัญของความพยายามของดอร์คินในการตอบข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการจัดสรรใหม่โดยรัฐของโนซิคที่ต่อเนื่องมาจากเหตุผลเรื่องหลักความเป็นกลางที่ปรากฏใน *Liberalism* นั้นเอง

ความเสมอภาคทางทรัพยากร (Equality of Resources) คืออะไร: ความหมายและเนื้อหา

ในงานเขียน *What is Equality? Part II: Equality of Resources* และ *The Place of Liberty* ดอร์คินอธิบายกระบวนการจัดสรรที่เป็นธรรมบนพื้นฐานของหลักความเป็นกลางของรัฐ และความเสมอภาคแบบเสรีนิยมว่า ต้องประกอบด้วยโครงสร้างของกลไกตลาดเป็นโครงสร้างหลัก และขณะเดียวกันต้องอยู่ภายใต้ความควบคุมดูแลของรัฐ ซึ่งจะ เป็นผู้กำหนดหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐาน (baseline liberty/constraints) ขึ้นมาเพื่อปกป้องเสรีภาพพื้นฐานที่สำคัญ

ของทุกคนเพื่อให้แน่ใจว่าส่วนแบ่งที่ทุกคนได้รับจากการจัดสรรคือส่วนแบ่งที่เป็นธรรมและเท่าเทียมแท้จริง

ก่อนจะไปสู่การพิจารณาความหมาย และเนื้อหาของความเสมอภาคทางทรัพยากร ซึ่งเป็นประเด็นหลักของดอว์กินในงานสองชิ้นนั้น เราอาจสรุปความเกี่ยวกับหลักแห่งความเป็นกลางและความเสมอภาคแบบเสรีนิยมที่เป็นพื้นฐานการอ้างเหตุผลของดอว์กินก่อนว่า หลักแห่งความเป็นกลางเน้นว่า รัฐต้องไม่มีอคติเอนเอียงเข้าข้างเส้นทางชีวิตแบบใดแบบหนึ่งที่บุคคลในรัฐแต่ละคนเลือกเดิน แต่ต้องเป็นกลางต่อทุกๆ ความเชื่อและความพยายามในการแสวงหาชีวิตที่ดีของทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยการจัดสรรสิ่งที่จำเป็นต่อการแสวงหาดังกล่าวให้แก่ทุกคนอย่างเท่าเทียม ทรัพยากรเข้ามาเกี่ยวข้องกับความเป็นกลางของรัฐได้ เนื่องจากดอว์กินอ้างว่าชีวิตที่แต่ละคนเลือกต่างมีต้นทุน และรัฐต้องทำให้แน่ใจว่า ทุกคนไม่ว่าจะเลือกมีชีวิตแบบใดต่างเผชิญกับต้นทุนที่เท่าเทียมกันที่เกิดจากตัวเขาเองเป็นผู้เลือก และเป็นต้นทุนที่สะท้อนความต้องการและเป้าหมายในชีวิตของเขาเท่านั้น ซึ่งสาระของหลักแห่งความเป็นกลางตรงนี้สอดคล้องกับความเสมอภาคแบบเสรีนิยมที่เน้นว่ารัฐต้องให้ความใส่ใจผลประโยชน์หรือเป้าหมายชีวิตของทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน และต้องดูแลให้แน่ใจว่าทุกคนเผชิญกับต้นทุนค่าเสียโอกาสในการใช้ชีวิตอย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีใครถูกทำให้เสียเปรียบหรือได้เปรียบกว่าคนอื่นๆ ในการแสวงหาชีวิตแบบที่เขาต้องการ ซึ่งดอว์กินอ้างว่าหลักคู่นี้มีพื้นฐานมาจากหลักแห่งความเสมอภาคชนิดนามธรรมซึ่งเน้นว่าทุกชีวิตสำคัญเท่ากัน ดังนั้นแต่ละชีวิตต้องถูกสนับสนุนให้ประสบความสำเร็จมากที่สุดที่จะเป็นไปได้ ดอว์กิน อ้างว่าทฤษฎีความเสมอภาคที่เขาเสนอบนพื้นฐานของหลักทางศีลธรรมเหล่านี้มีจุดประสงค์เพื่อคุ้มครองคนที่แสวงหาชีวิตที่แปลกและแตกต่างจากคนอื่น เพื่อให้แน่ใจว่าคนเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติจากรัฐอย่างเท่าเทียมกับคนส่วนใหญ่คนอื่นๆ ในสังคม²⁴ ทฤษฎีการจัดสรรของดอว์กินประกอบด้วย 3 โครงสร้างสำคัญคือ ตลาดประมูลสมมติ (a primary auction) ตลาดประกันภัยสมมติ (a hypothetical insurance market) และตลาดประมูลเสรีภาพและ/หรือเครื่องกีดขวางสมมติ (a baseline liberty/constraints market)

ตลาดประมูลสมมติ (a primary auction)

ดอว์กินเริ่มต้นคำอธิบายเรื่องการจัดสรรที่เสมอภาคของเขาจากสถานการณ์สมมติของตลาดประมูล (a primary auction) เขาอ้างว่า ทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคยอมรับอยู่ก่อนว่า กลไกตลาดเสรีคือเครื่องมือสำหรับจัดสรรทรัพยากรแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียม เพราะกลไกดังกล่าวจำเป็นสำหรับค้นหาหรือที่ดอว์กินเรียกว่า “ต้นทุนค่าเสียโอกาส” (opportunity costs) ซึ่งหมายถึงราคาทรัพยากรแต่ละชิ้นเมื่อมองจากคนแต่ละคนที่ต้องการทรัพยากร นั้นสำหรับใช้ตอบสนองเป้า

²⁴ Dworkin, Ronald. 1987. The Place of Liberty. In *Iowa Law Review*. vol. 1, pp.34-36

หมายที่แตกต่างกันของตน ดอว์กินเชื่อว่า ต้นทุนค่าเสียโอกาสถูกกำหนดมาจากข้อเท็จจริงเชิงสภาพแวดล้อมของการจัดสรร คือ (1) ทรัพยากรที่มีอยู่และ (2) ความต้องการที่มาจากความพอใจของทุกคนรวมกัน ดอว์กินเชื่อว่าเมื่อแต่ละคนค้นพบต้นทุนสำหรับตนแล้ว สิ่งที่คุณเหล่านี้จะทำคือปรับความต้องการที่ตนมีเข้าหาต้นทุนเหล่านั้น เพื่อให้เป้าหมายของตนได้รับการสนองตอบมากที่สุด ตลาดประมูลสมมติเริ่มต้นขึ้นเมื่อผู้โดยสารเรืออับปางมาติดยังเกาะร้างแห่งหนึ่งมารวมตัวกันเพื่อตกลงแบ่งสรรทรัพยากรที่มีอยู่บนเกาะแห่งนี้เท่าๆ กัน คนเหล่านี้มีความเชื่อ รสนิยม ความพอใจและเป้าหมายชีวิตต่างกัน แต่ทุกคนจะเห็นพ้องกันว่าควรจัดสรรทรัพยากรทั้งหมดด้วยวิธีการประมูล โดยมีเงื่อนไขว่า ก.) ตลาดต้องเป็นการแข่งขันเสรี ข.) ทุกคนมีอำนาจซื้อเท่ากัน ซึ่งในที่สุดคนบนเกาะร้างจะร่วมกันเลือกตัวแทนคนหนึ่งในกลุ่มตนขึ้นมาเป็นผู้นำการประมูล ผู้นำการประมูลมีบทบาทเทียบได้กับรัฐ คือ เป็นผู้แบ่งสรรเปลือยกอหยอให้ทุกคนเป็นจำนวนเท่าๆ กัน เพื่อนำมาใช้ประมูล²⁵ เมื่อทุกอย่างพร้อมตลาดประมูลก็จะเริ่มต้น

ดอว์กินอ้างว่า การจัดสรรโดยวิธีอื่นเช่นนำทรัพยากรชนิดต่างๆ บนเกาะร้างมาแบ่งออกเป็นจำนวนเท่าๆ กันและให้แต่ละส่วนแก่แต่ละคนไม่สามารถตอบสนองความต้องการของทุกคนได้ดีเท่าตลาดประมูล เหตุผลคือแต่ละคนมีความต้องการที่แตกต่างกัน การจัดสรรที่ตอบสนองความต้องการของทุกคนได้อย่างเท่าเทียมกัน จึงต้องเป็นการจัดสรรที่ให้อิสระแก่ทุกคนที่จะเลือกในสิ่งที่ตนพอใจและเห็นว่ามีความคุ้มค่า ทุกคนรู้ว่าคนอื่นว่าตนต้องการสิ่งใด และทรัพยากรชิ้นใดมีค่าสำหรับตน การเลือกให้โดยผู้อื่นไม่อาจนำไปสู่การจัดสรรที่ทุกคนพอใจได้อย่างเท่าเทียม บางคนอาจถูกบังคับให้รับเอาทรัพยากรบางอย่างที่ตนไม่ต้องการ ผู้ประมูลจึงมีหน้าที่เพียงดูแลให้การประมูลดำเนินไปอย่างอิสระ แต่ไม่มีหน้าที่แทรกแซงการประมูลหรือกำหนดว่าใครควรได้รับจัดสรรอะไร แม้ดอว์กินจะเน้นถึงความสำคัญของการเลือกโดยอิสระ แต่เขาก็ไม่ปฏิเสธว่าการเลือกดังกล่าวไม่ใช่จะไม่มีเงื่อนไขเสียเลย ดอว์กินพูดถึงข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรร คือ 1) ทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อการจัดสรร และ 2) ความต้องการที่มาจากความพอใจของทุกคนรวมกัน ข้อเท็จจริงอย่างแรกเป็นเงื่อนไขที่ถูกกำหนดโดยธรรมชาติ ส่วนข้อเท็จจริงอย่างหลังเป็นเงื่อนไขที่ถูกกำหนดจากการที่ทุกคนใช้เสรีภาพในการเลือกของตนอย่างกว้างขวางและเท่าเทียมกัน²⁶ ดอว์กินเห็นว่า ข้อเท็จจริงสองประการนี้เป็นเงื่อนไขที่ทำให้กลไกการจัดสรรโดยตลาดเสรีเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเงื่อนไขเหล่านี้มีผลกำหนด “ราคา” หรือค่าในการแลกเปลี่ยนของทรัพยากรแต่ละชิ้น สิ่งที่มีอยู่น้อยและเป็นที่ต้องการย่อมมีค่ามากและสิ่งที่มีมากและเป็นที่ต้องการน้อยย่อมมีค่าน้อยกว่า ซึ่งตลาดเสรีมีเครื่อง

²⁵ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p. 286

²⁶ Callinicos, Alex. 2001. Reviews. *Historical Materialism*. vol. 9, p. 184

อยู่ก่อนการจัดสรรจะเริ่มต้น และมันมีผลกระทบต่อทุกคนอย่างเท่าๆ กัน ดังนั้นจึงไม่ใช่สิ่งที่ไม่ยุติธรรม การจัดสรรที่เป็นธรรมและการเลือกอย่างอิสระต้องเกิดภายใต้ข้อเท็จจริงสองประการนี้

ดอว์คินเห็นว่าในสถานการณ์เช่นนี้ เกณฑ์สำหรับใช้วัดความเสมอภาคของการจัดสรรต้องอยู่ในรูปของเกณฑ์ความอิจฉา (Envy Test) การจัดสรรหนึ่งจะเสมอภาคได้ต่อเมื่อทุกคนพอใจกับสิ่งที่ตนได้รับ โดยไม่มีกิจฉาหรืออยากได้สิ่งที่คนอื่น ๆ ได้รับ เกณฑ์ความอิจฉาจึงเป็นเกณฑ์ส่วนบุคคล (individualistic)²⁷ มันเรียกร้องให้ทุกคนต้องพอใจกับสิ่งที่ตนได้รับ หากมีบางคนไม่พอใจและต้องการสิ่งที่คนอื่นได้แทนของตน เกณฑ์ความอิจฉาจะไม่ถูกสนองตอบ และการจัดสรรนั้นถือว่าไม่เป็นธรรมสำหรับทุกคนแท้จริง เพราะอย่างน้อยมีคนหนึ่งที่ไม่ยอมรับสิ่งที่ตนได้ ดอว์คินเชื่อว่าเกณฑ์ความอิจฉาคือหลักประกันว่าการจัดสรรที่ทุกคนได้รับมีค่าเท่าเทียมกันจริง²⁸ ความเท่าเทียมกันตรงนี้ จึงมีความหมายใกล้เคียงกับการที่คนที่มีความเชื่อต่างกันยอมรับได้เหมือนกัน แต่ดอว์คินเน้นว่า ความเท่าเทียมในที่นี้หมายถึงความเท่าเทียมทางทรัพยากร ไม่ใช่ความเท่าเทียมในแง่ของการที่ความพอใจของทุกคนได้รับการสนองตอบเท่ากัน ความพอใจของบางคนอาจได้รับสนองตอบมากกว่าความพอใจของคนอื่นๆ ซึ่งนั่นเป็นผลจากข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ของการจัดสรร บางคนอาจโชคดีกว่าคนอื่นๆ ที่ความพอใจของเขาได้รับการสนองตอบดีกว่าภายใต้ข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรรขณะหนึ่ง แต่ความไม่เท่าเทียมตรงนี้ไม่ใช่ความไม่ยุติธรรม ถ้าเราเข้าใจความยุติธรรมว่าหมายถึงการจัดสรรทรัพยากรอย่างเท่าเทียมแก่คนทุกคนภายใต้เงื่อนไขเชิงโครงสร้างที่เป็นอยู่ของการจัดสรร

สิ่งที่ความเสมอภาคทางทรัพยากรเน้นนอกจากเรื่องอิสระในการเลือกคือ การจัดสรรที่ยุติธรรมต้องแน่ใจว่าทำให้ต้นทุนค่าเสียโอกาสของทุกคนเท่าเทียมกัน²⁹ ต้นทุนค่าเสียโอกาสเป็นความคิดสำคัญของทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากร ที่ดอว์คินใช้ต้นทุนตรงนี้เป็นมาตรฐานสำหรับวัดความเสมอภาคทางทรัพยากรเกิดจากที่เขาตระหนักว่า คนแต่ละคนเชื่อในคุณค่าที่แตกต่างกัน สิ่ง que แต่ละคนได้รับจากการจัดสรรจึงไม่อาจวัดจากค่าของมันที่เป็นวัตถุวิสัย (objective) ได้ เพราะต่างคนอาจรับรู้ค่าสิ่งหนึ่งต่างกันมาก แต่ดอว์คินเห็นว่าสิ่งหนึ่งที่ใช้วัดค่าของทรัพยากรที่แต่ละคนได้รับคือ ค่าเสียโอกาสที่คนๆ หนึ่งก่อให้เกิดแก่คนอื่น ๆ โดยการที่เขาประมูลสิ่งที่คนเหล่านั้นต้องการได้ไป การประมูลทรัพยากรทุกครั้งจึงมองได้ว่าก่อให้เกิดค่าเสียโอกาสขึ้นกับคนที่ต้องการ

²⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 185

²⁸ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p 287

²⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 289

ประมุขทรัพยากรบางชิ้นแต่ทำไม่สำเร็จ ดอว์คินเชื่อว่า ต้นทุนค่าเสียโอกาสคือมาตรฐานที่เป็นกลางที่สุดสำหรับประเมินความเสมอภาคของการจัดสรร ภายใต้เงื่อนไขที่คนแตกต่างกันในความเชื่อเชิงอัตวิสัย มาตรฐานชนิดอื่นที่เป็นวัตถวิสัยนำมาใช้ไม่ได้ผล คนอาจไม่ยอมรับมาตรฐานชนิดนี้เหมือนกันทั้งหมด ต้นทุนค่าเสียโอกาสในแง่นี้จึงมีลักษณะแบบเดียวกับเกณฑ์ความอิจฉาที่มีความเป็นปัจเจกบุคคลและความเป็นอัตวิสัย (subjective) สูง

ดอว์คินเชื่อว่าความคิดเรื่องค่าเสียโอกาสกับเกณฑ์วัดความอิจฉาเกี่ยวพันและสอดคล้องกัน ทุกคนยอมรับในผลของการจัดสรรโดยตลาดประมุข เพราะตระหนักดีว่า สิ่งที่ตนได้รับนั้นตนเป็นคนเลือกเองโดยสมัครใจ ส่วนความจริงที่ว่าทางเลือกของแต่ละคนถูกจำกัดโดยการเลือกของคนอื่น (ในฐานะข้อเท็จจริงเชิงสภาพแวดล้อมชนิดหนึ่งของการจัดสรร) นั้นก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับทุกคน ตราบเท่าที่เขาแน่ใจได้ว่าผลกระทบที่เกิดจากการเลือกนั้นถูกส่งไปยังทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ในรูปของต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ทุกคนต้องเผชิญเหมือนกัน ทุกครั้งที่สิ่งที่ตนต้องการถูกคนอื่นประมุขได้ไป เกณฑ์ความอิจฉาจึงอธิบายถึงเหตุผลของการเลือกอย่างอิสระที่ทำให้คนยอมรับความชอบธรรมของการจัดสรร ขณะที่ต้นทุนค่าเสียโอกาสอธิบายถึงเหตุผลของการเสียประโยชน์ที่เกิดจากการเลือกของกันและกันที่ทำให้คนยอมรับความชอบธรรมของการจัดสรร ภายใต้สถานการณ์ที่การเลือกของคนหนึ่งส่งผลกระทบต่อคนอื่นๆ ในความเห็นของดอว์คินการเลือกภายใต้เงื่อนไขที่จำกัดซึ่งกันและกันเช่นนี้ไม่ถือว่ายุติธรรมสำหรับใคร ผลกระทบของการเลือกนั้นกระจายไปยังทุกคนอย่างเสมอภาคกัน นอกจากความคิดสองเรื่องนี้แล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่ดอว์คินพูดถึงที่มีบทบาทต่อการจัดสรรโดยตลาดประมุขคือ ความรู้สึกเสียใจที่เป็นเหตุเป็นผล³⁰ ดอว์คินอธิบายความเสียใจชนิดนี้ว่าเป็นปฏิกิริยาที่เกิดกับบางคน เนื่องจากเขารู้สึกเสียใจที่ตนไม่อาจบรรลุเป้าหมายที่ตนแสวงหาได้เท่าเทียมกับคนอื่นๆ เนื่องจากรัฐล้มเหลวในการจัดสรรส่วนแบ่งที่เขาพึงได้รับอย่างชอบธรรมให้แก่เขาแบบเดียวกับที่คนอื่นๆ ได้รับ ดอว์คินเชื่อว่าการจัดสรรโดยตลาดประมุขให้ส่วนแบ่งที่เป็นธรรมแก่ทุกคนและจึงไม่ก่อให้เกิดความเสียใจชนิดนี้ขึ้นกับใคร ความเสียใจดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่าการจัดสรรที่เกิดขึ้นไม่เป็นธรรม เพราะคนบางคนไม่ได้รับจัดสรรส่วนแบ่งที่เท่าเทียมกับที่คนอื่นได้ คนๆ นั้นจึงมีเหตุผลที่ดีที่จะปรารถนาสิ่งที่คนอื่นได้รับมากกว่าสิ่งที่ตนได้รับ และเมื่อเป็นเช่นนี้เกณฑ์วัดความอิจฉาก็ไม่อาจได้รับการสนองตอบ เพราะเกณฑ์ดังกล่าวหมายถึงทุกคนต้องพอใจแล้วกับสิ่งที่ตนได้รับโดยไม่ปรารถนาสิ่งของของคนอื่นอีกต่อไป ดอว์คินเชื่อว่าความเสียใจหนึ่งเป็นเหตุผลหรือไม่จำเป็นต้องถูกทดสอบจากความคิดเรื่องส่วนแบ่งที่เป็นธรรม คนที่เสียใจที่ตนไม่ร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีพันล้านไม่ใช่ตัวอย่างของความเสียใจที่เป็นเหตุเป็นผล ความเสียใจที่เกิดจากบางคนไม่ได้รับ

³⁰ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part I: Equality of Welfare. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 224-226

จัดสรรส่วนแบ่งที่เป็นธรรมสำหรับเขาเท่านั้นที่เป็นเหตุเป็นผลได้ ส่วนแบ่งที่เป็นธรรมคืออะไรจึงต้องถูกรับรู้ก่อนที่จะตัดสินได้ว่าความเสียหายหนึ่งเป็นเหตุเป็นผลหรือไม่

ดอว์คินเชื่อว่าการจัดสรรในตลาดประมูลที่ทุกคนต่างกันในแง่ของอรรถวิสัยเกี่ยวกับคุณค่าเท่านั้นคือการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมที่สุด เพราะ 1) ทุกคนเป็นคนตัดสินใจเลือกเองว่าตนจะได้อะไรจากการจัดสรร และ 2) สำหรับสิ่งที่เขาปรารถนาแต่ประมูลไม่สำเร็จก็คือผลจากการเลือกอย่างอิสระของคนอื่น ซึ่งเป็นลักษณะตามธรรมชาติของตลาดประมูลที่ทุกคนมีเสรีภาพอย่างเท่าเทียมกันที่จะเลือกสิ่งที่ตนพอใจ และการประมูลทรัพยากรของเขาก็ก่อให้เกิดผลกระทบในรูปของต้นทุนแบบเดียวกันกับคนอื่น ๆ เช่นกัน ผลกระทบดังกล่าวจึงเกิดกับทุกคนอย่างเสมอภาคกันไม่ว่าคนเหล่านั้นจะมีเป้าหมายที่หลากหลายแตกต่างกันอย่างไร และดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ยุติธรรม การจัดสรรที่แน่ใจว่ากระจายต้นทุนดังกล่าวไปยังทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ในแง่จึงเป็นการจัดสรรที่ยุติธรรมเช่นกัน ตรงนี้จึงเป็นการสิ้นสุดของการจัดสรรโดยตลาดประมูล ที่ดอว์คินสามารถตอบปัญหาสำคัญๆ ของการจัดสรรได้ในระดับหนึ่งว่า หากทุกคนซึ่งมีความเห็นต่างกันตกลงกันได้ว่าการจัดสรรที่เสมอภาคต้องเป็นไปในแบบที่ดอว์คินเสนอ การจัดสรรที่วางอยู่บนพื้นฐานของการเลือกอย่างอิสระตามความคิดนี้สามารถเป็นไปได้อย่างไรโดยที่ยังเป็นธรรมต่อทุกๆ ความเชื่อที่ต่างคนมี อันเป็นความเชื่อซึ่งแตกต่างกันเกี่ยวกับเป้าหมายของชีวิตที่ดีอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อการจัดสรรโดยตลาดประมูลสิ้นสุดลง สิ่งที่ทุกคนได้รับคือส่วนแบ่งที่เป็นธรรม (fair shares of resources) ที่ทุกคนพอใจ แต่เมื่อกระบวนการทางเศรษฐกิจเริ่มต้นขึ้น ก็เกิดมีตัวแปรใหม่ที่นอกเหนือจากการเลือกอย่างอิสระของบุคคลเข้ามา มีบทบาทต่อการจัดสรร ตัวแปรที่ว่าคือลักษณะที่ติดตัวบุคคลมาตามธรรมชาติ เช่น พรสวรรค์หรือความสามารถที่แตกต่างกัน พลกำลังและความสมบูรณ์ทางร่างกายและสติปัญญา สถานการณ์การจัดสรรภายหลังสิ้นสุดตลาดประมูลจึงเป็นสถานการณ์ที่ต่างจากการจัดสรรในตลาดประมูล ในสถานการณ์อย่างหลัง ความแตกต่างเดียวที่มีผลต่อการจัดสรรคือ ความเชื่อที่ต่างกันของแต่ละคนเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่พวกเขามุ่งแสวงหา แต่ในสถานการณ์อย่างแรก พรสวรรค์และความสามารถที่บุคคลมี ตลอดจนสิ่งอื่นที่ติดตัวบุคคลมา เช่น สติปัญญา สภาพร่างกายที่แข็งแรงหรือพิการ ฯลฯ ล้วนมีส่วนกำหนดว่าแต่ละคนจะได้อะไรจากการจัดสรร แต่ปัญหาก็คือ ปัจจัยเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อการเลือกอย่างอิสระที่หากปล่อยให้มันมีอิทธิพลต่อการจัดสรรได้ย่อมจะมีผลทำให้การจัดสรรนั้นไม่สนองตอบการเลือกอย่างอิสระของบางคนที่ได้รับจัดสรรคุณสมบัติเหล่านี้มาตามธรรมชาติอย่างไม่เท่าเทียมกับคนอื่น ๆ ซึ่งดอว์คินไม่ได้ปฏิเสธชัดเจนเหมือนกับจอห์น 롤ส์ที่ว่าคุณสมบัติที่บุคคลได้รับมาตามธรรมชาติทั้งหลาย ซึ่งไม่ใช่แก่นของความเป็นมนุษย์ที่เป็นอิสระ มีเหตุมีผลและเท่าเทียมกันนั้นไม่มีความสำคัญทางศีลธรรม แทนที่จะ

ประเมินค่าปัจจัยเหล่านี้และปฏิเสธมันเช่นที่รอลส์ทำ³¹ ดอว์คินกลับพยายามแยกแยะว่า ในบรรดาคุณสมบัติต่างๆ ที่บุคคลมีในขณะหนึ่ง คุณสมบัติใดบ้างที่เป็นผลจากการเลือกของเขา และคุณสมบัติใดที่ไม่ใช่ ดอว์คินเชื่อว่าการแยกแยะคุณสมบัติเหล่านี้เป็นปัญหาที่ซับซ้อน สิ่งที่คุณจะได้รับมาบางครั้งมีส่วนกำหนดสิ่งที่คุณเลือก แต่เขาพยายามชี้ว่ามีคุณสมบัติที่ติดตัวบุคคลมาบางชนิดเท่านั้นที่ควรถูกนำมาพิจารณาในฐานะประเด็นของการชดเชย คุณสมบัติหรือข้อบกพร่องที่ว่าเป็นคือ ความพิการและการขาดทักษะหรือพรสวรรค์ที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ซึ่งดอว์คินเห็นว่า ข้อบกพร่องสองประการนี้บั่นทอนและเป็นอุปสรรคต่อการเลือกดำเนินชีวิตอย่างอิสระของคุณ และดังนั้น เขาจึงเสนอความคิดเรื่องตลาดประกันภัยขึ้นเพื่ออธิบายถึงความเป็นไปได้ของการการจัดสรรที่เสมอภาคบนพื้นฐานของการเลือกอย่างอิสระ เขาอ้างว่าตลาดประกันภัยสามารถเปลี่ยนบางส่วนของโชคร้ายที่เกิดขึ้นเอง (brute luck) ให้กลายเป็นโชคที่เกิดจากบุคคลเลือกสำหรับตนเอง (option luck) ดอว์คินอธิบายโชคชนิดแรกว่าหมายถึง สิ่งที่คุณเลือกอย่างตั้งใจและโดยมีการไตร่ตรองล่วงหน้า แล้วถึงผลดีผลเสียที่อาจเกิดขึ้นตามมา บุคคลที่เลือกยอมรับว่ามีความเสี่ยงแฝงอยู่ในการเลือกของเขาและมีโอกาสที่จะปฏิเสธไม่เลือกตั้งแต่ต้น แต่กระนั้นก็ยังเลือกที่จะเลือกแบบนั้นเพราะคาดว่าผลดีน่าจะตามมามากกว่าผลเสีย ตัวแบบที่เขาเห็นว่าสอดคล้องกับความหมายของโชคชนิดนี้มากที่สุดคือการตัดสินใจเล่นพนัน สำหรับโชคชนิดที่สอง ดอว์คินอธิบายว่าหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเองจากเหตุผลอื่นที่ไม่ใช่จากการตัดสินใจเสี่ยงโชคแบบเดียวกับการเล่นพนัน เขายกตัวอย่าง หากคนๆ หนึ่งซื้อ

³¹ ดู Rawls, John. 1971. *A Theory of Justice*. pp. 30-31. Cambridge: Harvard University Press.

จอห์น รอลส์ปฏิเสธความคิดเรื่องการชดเชยแก่บุคคลบนพื้นฐานของสิ่งที่คุณคนนั้นสมควรได้รับ (desert หรือ merit) โดยวัดจากพรสวรรค์ความสามารถ ความพยายามหรือประโยชน์ที่บุคคลตั้งใจสร้างให้เกิดขึ้นแก่ส่วนรวม เหตุผลของรอลส์ตรงนี้คือเพื่อปฏิเสธข้ออ้างของฝ่ายอิสระเสรีนิยมที่มักอ้างว่า สิ่งที่คุณถือครองอยู่คือผลจากแรงงาน ความขยันหมั่นเพียร ทักษะความสามารถที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ หรือกระทั่งประโยชน์ที่คนเหล่านั้นสร้างให้แก่สังคมส่วนรวม รอลส์เห็นว่าคุณสมบัติเหล่านี้เช่น ทักษะความสามารถ ความขยันหมั่นเพียรหรือกระทั่งสิ่งที่คุณทำให้แก่สังคมส่วนรวมโดยสมัครใจในแง่หนึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่คุณได้รับติดตัวมาอย่างไม่เท่าเทียมกันตามธรรมชาติ มันจึงเป็นลักษณะที่เป็นความบังเอิญ (accidental) ที่คนแต่ละคนไม่มีสิทธิเลือก เหตุผลที่คนๆ หนึ่งขยันมากกว่าคนอื่นอาจเป็นเพราะเขาเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยกว่า สถานะทางเศรษฐกิจ การเลี้ยงดู ครอบครัว พรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดมีส่วนกำหนดว่าคนจะปรารถนาสิ่งใด หรือเลือกที่จะทำอะไร และทำมันอย่างไร แต่เนื่องจากสิ่งเหล่านี้เป็นผลมาจากสิ่งที่คุณได้รับมาตามธรรมชาติอย่างไม่เท่ากัน การให้หลักการแก่การจัดสรรบนพื้นฐานของทักษะความสามารถ หรือแม้กระทั่งความขยันหมั่นเพียรจึงไม่ใช่การให้หลักการที่เที่ยงธรรม เพราะมันปล่อยให้สิทธิพลของเหตุบังเอิญตามธรรมชาติเข้ามามีส่วนกำหนดว่าแต่ละคนสมควรได้รับอะไร และจึงไม่ยุติธรรมสำหรับคนที่บังเอิญโชคดีน้อยกว่าคนอื่น ๆ (it seems clear that the effort a person is willing to make is influenced by his natural abilities and skills and the alternatives open to him. The better endowed are more likely, other things equal, to strive conscientiously, and there seems to be no way to discount for their greater fortune.)

หุ่นตัวหนึ่งในตลาดหลักทรัพย์เก็บไว้และต่อมาหุ่นนั้นมีราคาสูงขึ้น กรณีนี้ดอว์กินอ้างว่าเป็นคนๆ นั้นเลือกถูกและจึงมีโชคดีในความหมายของโชคแบบแรก แต่หากคนๆ นั้นจู่ๆ ถูกดาวหางพุ่งเข้าชนโดยไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้า ก็ถือว่าคนๆ นี้ประสบกับโชคร้ายในความหมายของโชคแบบที่สองที่เขาเองไม่ได้เป็นผู้เลือก ดอว์กินเองยอมรับว่ามีบางกรณีที่โชคสองชนิดนี้อาจดูเหมือนไม่ต่างกันมากนัก เขายกตัวอย่างคนๆ หนึ่งที่ล้มป่วยด้วยโรคมะเร็ง การจะระบุชัดเจนลงไปว่าโรคร้ายดังกล่าวเป็นโชคร้ายที่เกิดจากเขาเป็นผู้เลือกเองหรือเป็นโชคร้ายแท้ๆ นั้นจำเป็นต้องพิจารณาจากวิถีชีวิตที่เขาใช้ด้วย หากพบว่าคนๆ นั้นมีนิสัยสูบบุหรี่จัดมาโดยตลอด เราก็อาจตัดสินได้ง่ายขึ้นว่าโรคร้ายที่เขาเผชิญนั้นน่าจะเป็นผลจากการเลือกของเขาเองมากกว่า แต่หากคนๆ นั้นใช้ชีวิตอย่างถูกอนามัยมาโดยตลอด และโรคที่เกิดกับเขาน่าจะมีสาเหตุมาจากพันธุกรรมมากกว่าอย่างอื่น เราก็อาจตัดสินได้ว่าคนๆ นี้ประสบกับโชคร้ายชนิดที่เขาเองไม่ได้เป็นผู้เลือก³² ซึ่งที่ดอว์กินอ้างโชคสองประเภทนี้ขึ้นมาก็เพื่อที่จะอธิบายความแตกต่างระหว่างปัจจัยที่ติดตัวบุคคลมาหรือที่บุคคลไม่ได้รับมาจากการเลือก กับปัจจัยที่มาจากการเลือกอย่างอิสระและสมัครใจ ซึ่งเป็นการแยกย่อยลงไปกว่าที่รอลส์ทำ โดยในที่นี้ดอว์กินมีจุดประสงค์ที่จะชี้ว่า การจัดสรรที่ยุติธรรมที่มีพื้นฐานมาจากการเลือกอย่างอิสระนั้นไม่สามารถเป็นแบบที่โน้มน้าวอ้างว่าเป็นการแลกเปลี่ยนอย่างเสรีและสมัครใจในระบบตลาดเสรีได้ การจัดสรรในตลาดเสรียังเปิดโอกาสให้ปัจจัยที่ไม่ได้มาจากการเลือก เข้ามามีอิทธิพลกำหนดว่าแต่ละคนใครจะได้รับความดีจากการจัดสรร ถ้าจะให้การจัดสรรสะท้อนการเลือกอย่างเสรีจริงหมายถึงปัจจัยเหล่านี้ต้องถูกขจัดทิ้งออกไปก่อน แต่ในที่สุดดอว์กินยอมรับว่า ไม่มีเครื่องมือใดแม้แต่ตลาดประกันภัยที่สามารถขจัดปัจจัยเหล่านี้ทิ้งไปได้ เขายอมรับว่า การพูดถึงโชคสองชนิดอาจฟังดูเหมือน (1) โชคกับ (2) การเลือกสามารถแยกจากกันได้จริงๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วการแยกแยะเช่นนั้นไม่อาจเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์ บุคคลต้องเผชิญกับปัจจัยแวดล้อมต่างๆ นานาที่เป็นอุปสรรคต่อการเลือกอย่างอิสระของเขา สองสิ่งนี้จึงไม่อาจแยกจากกันได้เด็ดขาด สิ่งที่บุคคลเลือกหลายครั้งถูกกำหนดมาจากปัจจัยแวดล้อมที่เขาเผชิญอยู่ หากคนร่างกายพิการต้องเลือกประกอบอาชีพบางอย่างหรือต้องตัดสินใจว่าจะซื้อประกันภัยเพื่อคุ้มครองตนเองจากความเสียหายบางอย่างหรือไม่ การเลือกหรือการตัดสินใจของเขาก็หนีไม่พ้นที่ต้องอิงอยู่กับความพิการอันเป็นเงื่อนไขทางร่างกายที่เขาประสบ แต่ถึงกระนั้น ดอว์กินยังเชื่อว่าการจัดสรรที่อยู่บนพื้นฐานของการเลือกอย่างอิสระในระดับหนึ่งยังคงเป็นไปได้โดยอาศัยตัวแบบของการชดเชยในตลาดประกันภัย³³

ตลาดประกันภัยสมมติ (a hypothetical market)

³² เรื่องเดียวกัน, หน้า 293

³³ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II. Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 293-304

ตลาดประกันภัยสมมติคือ โครงสร้างชนิดที่สองของการจัดสรรที่มีความเสมอภาคทางทรัพยากรตามความคิดของดอว์กิน ตลาดดังกล่าวเข้ามามีบทบาทในฐานะกลไกของการจัดสรรในสถานการณ์สมมติ ภายหลังจากที่การแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจเริ่มต้นขึ้น และพรสวรรค์หรือสิ่งที่ติดตัวบุคคลมาโดยธรรมชาติ โดยที่บุคคลไม่ได้เลือกเริ่มมีบทบาทมากขึ้นต่อการจัดสรร จุดประสงค์ที่ดอว์กินเสนอตลาดชนิดนี้เข้ามาก็เพื่อแสดงว่า ตลาดประกันภัยสามารถเป็นตัวแทนของการจัดสรรที่เสมอภาคบนพื้นฐานของการเลือกได้เนื่องจากตลาดดังกล่าวสามารถ “แปลงบางส่วนของโชคร้ายที่เกิดขึ้นเองที่บุคคลไม่ได้เลือก (brute luck) ให้กลายเป็นโชคที่บุคคลเลือกสำหรับตนเอง (option luck)” คำว่า “บางส่วน” ในที่นี้มีความสำคัญ ดอว์กินไม่คิดว่า โชคทั้งหมดถูกแปลงให้เป็นการเลือกทั้งหมดได้ การเน้นที่ความหมายของโชค (luck) ในการพูดถึงโชคสองชนิดนี้จึงมีความสำคัญ ดอว์กินเชื่อว่า มีบางส่วนของโชคร้ายที่บุคคลไม่ได้เลือกให้เกิดขึ้นที่สามารถถูกแปลงโดยตลาดประกันภัยให้กลายเป็นโชค (ร้ายหรือดี) ที่แต่ละคนเลือกสำหรับตนเองได้ การแปลงจากโชคชนิดแรกมาเป็นโชคชนิดที่สองไม่ได้ทำให้ความจริงที่ว่าทั้งคู่ยังมีลักษณะเป็นโชค (luck) เปลี่ยนแปลงไป การพูดเช่นนี้แสดงนัยว่าดอว์กินเชื่อว่า การเลือกอย่างอิสระที่เขาพูดถึงนั้นเป็นไปได้ภายในขอบเขตหนึ่งเท่านั้น คนแต่ละคนอาจเลือกเปลี่ยนแปลงโชคบางอย่างที่เกิดกับตนให้กลายเป็นโชคดี หรือโชคร้ายที่ตนเลือกเองได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าโชคทั้งหมดสามารถเปลี่ยนแปลงให้เป็นที่บุคคลควบคุมได้ โดยตลาดประกันภัย เรายังต้องยอมรับว่าการดำรงอยู่ในฐานะมนุษย์ของทุกคนส่วนหนึ่งถูกจำกัดด้วยปัจจัยที่เกิดขึ้นในลักษณะเป็นความบังเอิญ (accidental) แต่วิธีที่ดีที่สุดที่จะจัดการกับลักษณะบังเอิญเหล่านี้ไม่ใช่การปฏิเสธมันไปเสียทั้งหมด แต่คือการค้นหาขอบเขตที่เหมาะสมและเป็นไปได้ที่เราจะสามารถพูดถึงความรับผิดชอบของบุคคลต่อชีวิตของตนเอง โดยการแยกแยะลงไปอีกชั้นหนึ่งว่าในบรรดาความบังเอิญเหล่านี้ที่เกิดขึ้นกับทุกคน มีส่วนใดบ้างที่บุคคลสามารถเข้าไปจัดการควบคุมเปลี่ยนแปลงมัน ในลักษณะที่ทำให้การพูดถึงการเลือก และความรับผิดชอบต่อที่เกิดจากการเลือกยังคงเป็นไปได้อยู่ อย่างไรก็ตาม ต่อไปเราจะพบว่า การคิดเช่นนี้กลับมาเป็นปัญหาสำหรับดอว์กินในภายหลัง ที่ทำให้เขาต้องยอมรับในที่สุดว่า การชดเชยจำเป็นสำหรับคนพิการและคนยากไร้ เพราะขาดพรสวรรค์ทุกคนไม่ว่าคนเหล่านั้นจะซื้อประกันความคุ้มครองตนเองจากโชคร้ายที่ว่าหรือไม่ก็ตาม

ดอว์กินอ้างว่าการจัดสรรที่เสมอภาคและเป็นธรรมต้องตอบสนองสองเงื่อนไขคือ 1) ต้องเป็นการจัดสรรที่สนองตอบความพึงพอใจ รสนิยม เป้าหมายและแผนการชีวิตที่ปัจเจกบุคคลเลือกสำหรับตนเอง (ambition-sensitive)³⁴ หรือกล่าวโดยรวมคือต้องสนองตอบความเชื่อทางอัตวิสัยที่บุคคลมีอยู่ต่างกัน และ 2) ต้องไม่สนองตอบหรือสะท้อนสภาพแวดล้อมภายนอกที่บุคคล

³⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 331

เผชิญหรือสิ่งที่บุคคลได้รับตามธรรมชาติที่เขาไม่ได้เลือก (endowment-insensitive)³⁵ ดอว์กินเชื่อว่า การจัดสรรโดยตลาดประกันภัยสามารถตอบสนองเงื่อนไขทั้งสองประการนี้ ความคิดเรื่องการประกันภัยอาศัยการแยกแยะระหว่างสิ่งที่บุคคลเลือกอย่างสมัครใจ (choice) ออกจากสิ่งที่บุคคลไม่ได้เลือก (chance) ภายใต้ขอบเขตที่การเลือกยังเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ และสภาพแวดล้อมที่บุคคลเผชิญหรือสิ่งที่บุคคลได้รับตามธรรมชาติก็คือสิ่งที่เกิดกับบุคคลโดยเขาไม่ได้เลือก การเลือกซื้อประกันภัยนำไปสู่สิทธิที่บุคคลจะได้รับการชดเชยต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น ซึ่งเขาได้ซื้อประกันคุ้มครองไว้แล้ว ในแง่นี้ ตลาดประกันภัยจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้บุคคลมีทางเลือกมากขึ้นในการควบคุมและจัดการกับความโชคร้ายที่อาจเกิดขึ้นกับตน แต่บุคคลก็ต้องยอมสละทรัพยากรบางส่วนของตนเพื่อใช้ซื้อความคุ้มครองเช่นกัน ดอว์กินพูดถึงโชคร้ายสองชนิดที่ตลาดประกันภัยจะเสนอขาย ความคุ้มครองให้คือ การมีร่างกายหรือสมองพิการและความยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์ ซึ่งเขาเชื่อว่าโชคร้ายสองชนิดนี้แม้ดูเหมือนเป็นคนละชนิด แต่จริงๆ แล้วเป็นชนิดเดียวกัน และต่างกันเพียงที่ระดับความเข้มข้นของความเสียหายเท่านั้น โชคร้ายทั้งคู่จึงจัดการได้ด้วยตลาดประกันภัยสมมติแบบเดียวกัน³⁶

ตลาดประกันภัยเริ่มต้นขึ้นเมื่อบุคคลสมมติในสถานการณ์เกาะร้างต่างแยกย้ายกันไปประกอบอาชีพหรือดำเนินชีวิตตามแบบที่ตนพอใจ ภายหลังจากจัดสรรในตลาดประมูลสิ้นสุดลง ดอว์กินอ้างว่ากิจกรรมที่ซับซ้อนมากขึ้นอันรวมถึงการค้า การลงทุน การผลิต และการบริโภค จะยิ่งเผยให้เห็นถึงความแตกต่างพื้นฐานระหว่างบุคคล ที่ไม่ได้มีเพียงแค่อัตริสัยเกี่ยวกับคุณค่าที่ต่างกันเท่านั้น คนอาจมีพรสวรรค์ในการผลิต การค้าและการลงทุนเหนือกว่ากัน หรือมีร่างกายที่แข็งแรงต่างกัน การจัดสรรที่เสมอภาคในสถานการณ์เช่นนี้จึงยิ่งจำเป็นมากขึ้นที่ต้องสนองตอบความต้องการ ความทะเยอทะยานหรือเป้าหมายชีวิตที่แต่ละคนเลือกไว้ต่างกัน แต่ขณะเดียวกันต้องไม่อ่อนไหวไปกับสิ่งที่บุคคลได้รับมาตามธรรมชาติซึ่งไม่เท่ากัน และปล่อยให้สิ่งเหล่านี้มากำหนดว่าแต่ละคนควรได้รับอะไร สิ่งที่รองรับข้อเรียกร้องสองประการนี้สำหรับการจัดสรรโดยตลาดประกันภัยคือ เหตุผลที่ว่าความต้องการและเป้าหมายชีวิตเป็นผลจากการเลือกอย่างอิสระ ขณะที่สิ่งที่บุคคลได้รับมาตามธรรมชาติไม่ใช่การเลือกอย่างอิสระ ดอว์กินอธิบายความหมายของการเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัยว่าหมายถึงการตัดสินใจอย่างอิสระที่เกิดจากความตั้งใจและการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ โดยบุคคลผู้เลือกยอมรับถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการตัดสินใจของตน บุคคลที่ดอว์กินพูดถึงจึงเป็นคนที่ตัดสินใจเองว่าชีวิตแบบใดที่ดีที่สุดสำหรับตน ทุกคนยินดีรับผิดชอบต่อชีวิตของตน และผลที่เกิดจากการใช้ชีวิตนั้นที่ตามมาจากการตัดสินใจจากพื้นฐานความเชื่อเกี่ยวกับว่าอะไรคือสิ่งจำ

³⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 311

³⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 314

เป็นและมีคุณค่าสำหรับตน ซึ่งดอร์คินอ้างว่าคนเหล่านี้คือคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมเสรีนิยม³⁷ การเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัย จึงเป็นสิ่งเดียวกับโชคที่เกิดจากการเลือกอย่างอิสระของบุคคล (option luck) นั่นเอง ส่วนโชค (chance) หมายถึงความโชคร้ายชนิดที่เกิดจากปัจจัยนอกเหนือการควบคุมของแต่ละคน ซึ่งดอร์คินอ้างว่าอยู่นอกขอบเขตความรับผิดชอบทางศีลธรรมของแต่ละคน เพราะไม่ใช่สิ่งที่คนเหล่านี้เลือกสำหรับตนเอง ในการพูดถึงการเลือกในตลาดประกันภัยนั้นดูเหมือนดอร์คินจะเชื่อว่า ไม่ใช่ความโชคร้ายทุกชนิดที่เกิดขึ้นที่บุคคลมีสิทธิได้รับการชดเชย แต่บุคคลต้องเลือกที่จะประกันภัยตนเองจากโชคร้ายดังกล่าวก่อนจึงจะมีสิทธิได้รับการชดเชย นั่นคือบุคคลต้องเลือกที่จะเปลี่ยนโชคร้ายที่เกิดขึ้นให้กลายเป็นโชค (ร้ายหรือดี) ที่ตนเลือกเองโดยยอมสละทรัพยากรบางส่วนของตนมาใช้ซื้อความคุ้มครองในตลาดประกันภัย เพื่อที่จะมีหลักประกันว่าหากเกิดโชคร้ายขึ้น ตนจะยังคงสามารถดำเนินชีวิตแบบที่ตนปรารถนาต่อไปได้โดยไม่ถูกกระทบกระเทือนมากนัก ดอร์คินแถลงไว้ชัดเจนว่า ความเสมอภาคแบบที่เขาเสนอต่างจากแนวคิดอื่นที่เน้นว่าคนพิการหรือคนว่างงานต้องได้รับชดเชยอย่างไม่มีเงื่อนไข ดอร์คินต้องการให้ทฤษฎีความเสมอภาคของเขาสามารถตอบข้อโต้แย้งเรื่องการชดเชยเป็นสิ่งผิดศีลธรรมของโนซิค และจึงยังต้องการรักษาความคิดเรื่องความรับผิดชอบส่วนบุคคลไว้ โดยอ้างว่าเฉพาะคนที่เลือกซื้อประกันภัยเท่านั้นจึงมีสิทธิได้รับการชดเชย

ดอร์คินอธิบายว่า การตัดสินใจในตลาดประกันภัยมีลักษณะคล้ายกับการตัดสินใจเบื้องหลังม่านแห่งความไม่รู้ (veil of ignorance) ที่ผู้ตัดสินใจแต่ละคนต่างไม่รู้ข้อมูลที่สำคัญซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจของตน ม่านแห่งความไม่รู้ในตลาดประกันภัยของดอร์คินกีดกันไม่ให้คนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับโอกาส หรือความเสี่ยงที่เขาจะกลายเป็นคนพิการ หรือคนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์ในขนาดหรือเมื่อออกจากหลังม่านแห่งความไม่รู้แล้ว ลักษณะดังกล่าวของการตัดสินใจในตลาดประกันภัยทำให้ดอร์คินเชื่อว่าการตัดสินใจที่เกิดขึ้นคือสิ่งเดียวกับการเลือกอย่างอิสระ เพราะคนไม่ได้ตัดสินใจภายใต้อิทธิพลของความไม่เท่าเทียมที่ติดตัวเขามาตามธรรมชาติหรือสภาพแวดล้อมของตัวเอง ทุกคนไม่รู้เกี่ยวกับข้อมูลเหล่านี้อย่างเท่าๆ กัน ทำให้การตัดสินใจในตลาดประกันภัยของเขาสามารถกล่าวได้ว่าไม่สนองตอบต่อปัจจัยเหล่านั้น และจึงสนองตอบข้อเรียกร้องที่ว่าการจัดสรรต้องไม่สะท้อนสิ่งที่ติดตัวบุคคลมาตามธรรมชาติ (endowment -insensitive) แต่สะท้อนสิ่งที่เกิดจากการเลือกอย่างอิสระของเขาเท่านั้น และดอร์คินอ้างว่าเมื่อทุกคนเข้าสู่หลังม่านแห่งความไม่รู้ในตลาดประกันภัย และเผชิญกับทางเลือกแบบเดียวกันคือซื้อหรือไม่ซื้อประกันภัย และซื้อที่ระดับความคุ้มครองเท่าใดที่จะตอบสนองแผนการชีวิตที่ตนเลือกไว้มากที่สุด คนส่วนใหญ่จะเลือกซื้อประกันภัยที่

³⁷ Dworkin, Ronald. 2000. *Sovereign Virtue*. pp. 72,77, 313, 319

ระดับใกล้เคียงกัน³⁸ จึงทำให้เมื่อเขาออกจากหลังม่านแห่งความไม่รู้แล้ว คนเหล่านี้ยอมรับได้ว่าการชดเชยไม่ผิดศีลธรรมเพราะไม่บังคับฝืนใจเขา แม้ในที่สุดตัวเขาเองอาจไม่ใช่คนที่ต้องอาศัยการชดเชยดังกล่าวก็ตาม

เหตุผลของดอร์คินตรงนี้ชี้ไปที่คำถามว่า เหตุใดการเลือกที่เกิดหลังม่านแห่งความไม่รู้ในตลาดประกันภัยจึงสามารถมีผลผูกมัดคนที่เลือกไปแล้วและมาพบในภายหลังออกจากตลาดประกันภัยแล้วว่าตนตัดสินใจผิดเพราะไม่รู้ความจริงที่จำเป็นต้องรู้ก่อนบางอย่าง? ดอร์คินเองเชื่อว่าคนเหล่านี้เมื่อออกจากตลาดประกันภัย จะยังคงยอมรับได้ที่คนพิการและคนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์จะได้รับการชดเชย แม้ตัวเขาเองอาจไม่ได้อยู่ในคนกลุ่มดังกล่าวก็ตาม โดยเขามีเหตุผลว่าเพราะคนเหล่านี้ตระหนักว่า การชดเชยคือสิ่งที่ตนจะเลือกในสถานการณ์สมมติที่ปราศจากความแน่นอนว่าตนจะเป็นผู้หนึ่งที่ต้องการการชดเชยดังกล่าว เมื่อออกมาจากภายหลังม่านแห่งความไม่รู้แล้วหรือไม่ และการเลือกในสถานการณ์สมมติเช่นนั้นก่อให้เกิดสำนึกของความรับผิดชอบแก่ตัวเขาตามมา การเลือกหลังม่านแห่งความไม่รู้ในแง่หนึ่งจึงเป็นการตัดสินใจที่มีผลทางศีลธรรม เพราะทุกคนรู้ดีว่าการตัดสินใจในขณะนั้นเป็นไปภายใต้เงื่อนไขที่เสมอภาคและเป็นธรรม ตลาดประกันภัยจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้การเลือกชนิดที่นำไปสู่ความรับผิดชอบทางศีลธรรม และการชดเชยที่ถูกศีลธรรมเป็นไปได้ ในตลาดประกันภัยทุกคนเลือกโดยคำนึงถึงสิ่งที่ดีที่ตนปรารถนาในชีวิต โดยไม่ถูกจำกัดโดยอิทธิพลของปัจจัยที่เขาไม่มีส่วนเลือก เพราะทุกคนยอมรับว่าการตัดสินใจของตนถูกผลักดันจากความเชื่อของตนเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่มีคุณค่า ที่ดอร์คินอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของตัวตน (a person) ของคนที่ตัดสินใจ ไม่ใช่สถานการณ์ของเขา (circumstances) ดอร์คินเน้นว่าทฤษฎีความเสมอภาคของเขาวางอยู่บนการยอมรับในความแตกต่างของบุคคล ซึ่งหมายถึงบุคลิกภาพที่แต่ละคนมีรวมถึงความเชื่อ ความทะเยอทะยาน รสนิยมและความพอใจของเขา กับสภาพแวดล้อมที่แต่ละคนเผชิญ เช่นทรัพยากร พรสวรรค์และขีดความสามารถที่จะทำสิ่งต่างๆ³⁹ การแยกระหว่างบุคคลกับสถานการณ์สอดคล้องกับการแยกระหว่างการเลือกกับโชค ในแง่ที่ว่า “ชะตากรรมบางอย่างของเราคือความรับผิดชอบของเราเองเพราะมันคือสิ่งที่เราเลือก และชะตากรรมบางอย่างไม่อาจยกให้เป็นความรับผิดชอบของเราได้เพราะมันเป็นผลของธรรมชาติหรือโชคร้ายที่เกิดขึ้นเอง”⁴⁰ ตัวตนบุคคลจึงเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งที่เขาเลือก และเป็นเหตุผลที่ทำให้การเลือกสามารถกลับมามีผลผูกมัดตัวเขาในทางศีลธรรม ขณะที่สถานการณ์มีสถานะทางศีลธรรมแบบเดียวกับโชคที่เกิดขึ้นอย่างไม่ขึ้นกับการเลือกของบุคคล และดังนั้นจึงไม่อาจมีผลผูกมัดเขาในทางศีลธรรมได้ จากตรงนี้ดอร์คินจึงอ้างว่าการ

³⁸ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p. 322-323

³⁹ Dworkin, Ronald. 2000. *Sovereign Virtue*. p. 140

⁴⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 140, 287

ชดเชยโดยตลาดประกันภัยสามารถใช้เป็นตัวแบบสำหรับรัฐ เพื่อจะเก็บภาษีจากคนมั่งคั่งไปเป็นงบประมาณสำหรับช่วยเหลือสวัสดิการของคนพิการและคนยากจนเพราะขาดพรสวรรค์ได้โดยไม่ขัดกับเสรีภาพในการเลือกของคนกลุ่มแรกและดังนั้นจึงไม่ผิดศีลธรรมตามที่โนซิคโต้แย้ง

ในการอ้างเช่นนี้ดอว์กินตระหนักว่า มีสองสิ่งที่เขาต้องสามารถแสดงให้เห็นก่อนคือ

- 1) บุคคลส่วนใหญ่จะเลือกซื้อประกันภัยเมื่อเข้าสู่หลังมานแห่งความไม่รู้ของตลาดประกันภัย และ
- 2) อัตราความคุ้มครองที่บุคคลส่วนใหญ่เลือกซื้อจะเป็นอัตราที่ใกล้เคียงกัน⁴¹ เขาเชื่อว่าสำหรับกรณีคนพิการ การชดเชยทำได้โดยรัฐจ่ายเงินเป็นค่าสวัสดิการแก่คนเหล่านี้โดยคำนวณตามระดับความคุ้มครองที่บุคคลเฉลี่ย (average person) จะเลือกซื้อในตลาดประกันซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับการจ่ายเงินชดเชยโดยบริษัทประกันภัยทั่วไป แต่สำหรับกรณีการชดเชยแก่คนยากไร้เพราะปราศจากทักษะและพรสวรรค์นั้นดอว์กินเองตระหนักว่ามีความซับซ้อนยุ่งยากมากกว่า และจึงเรียกร้องให้เขาต้องปรับโครงสร้างการอ้างเหตุผลบางอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น ก่อนหน้านั้นดอว์กินเชื่อว่าการจัดสรรโดยตลาดประมุขคือการจัดสรรที่ยุติธรรมและเสมอภาค เพราะทุกคนซึ่งเป็นอิสระและเท่าเทียมกันต่างถูกกำหนดโดยข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรร คือ ทรัพยากรและความต้องการรวมของทุกคนแบบเดียวกัน และข้อเท็จจริงดังกล่าวเขาเชื่อว่าเป็นธรรมเพราะมันมีผลต่อทุกคนอย่างเท่าเทียม แต่เนื่องจากปัญหาของความยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์นั้นไม่ใช่ปัญหาที่เกิดจากเหตุผลเชิงวัตถุวิสัยของทรัพยากรซึ่งเป็นเรื่องของธรรมชาติ แบบเดียวกับความพิการ แต่เป็นปัญหาจากการที่พรสวรรค์หรือทักษะที่บางคนมีไม่เป็นที่ต้องการของคนส่วนใหญ่ ทำให้พรสวรรค์นั้นไม่มีราคาที่เขาขายได้ในตลาดเสรี และทำให้ผู้เป็นเจ้าของพรสวรรค์ขาดรายได้และกลายเป็นคนยากไร้ในที่สุด การอ้างว่าคนยากไร้ด้วยเหตุผลนี้ต้องได้รับการชดเชยเพราะพรสวรรค์ของเขาไม่เป็นที่ต้องการในตลาด ทำให้ดอว์กินดูเหมือนกำลังตั้งคำถามกับข้อเท็จจริงประการหลังของการจัดสรรคือ ความต้องการที่มาจากความพอใจของทุกคนรวมกัน ที่ก่อนหน้านี้เขาอ้างว่ามันยุติธรรมเพราะกระทบต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน หากข้อเท็จจริงดังกล่าวยุติธรรม การชดเชยแก่คนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์ย่อมไม่ใช่สิ่งจำเป็น คนเหล่านี้เผชิญกับต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ถูกกำหนดจากทรัพยากรและความต้องการรวมแบบเดียวกับคนอื่น ๆ เพียงแต่เขาโชคดีน้อยกว่าคนอื่น ๆ ที่พรสวรรค์ที่คนเหล่านั้นมีเป็นที่ต้องการของตลาดมากกว่า แต่ดอว์กินไม่ต้องการยอมรับเช่นนี้ เพราะจุดประสงค์ของเขาคือ ปกป้องคนที่ยากไร้เพราะความเสียเปรียบที่ติดตัวเขามาตามธรรมชาติ และช่วยให้คนเหล่านี้มีโอกาสในชีวิตที่เท่าเทียมกันกับคนอื่น ๆ แต่ไม่ใช่ปล่อยให้คนเหล่านี้ซึ่งเสียเปรียบอยู่แล้วต้องถูกทำให้เสียเปรียบมากขึ้นโดยความต้องการของคนอื่น ๆ แต่ขณะเดียวกันเขาก็ยังต้องการ

⁴¹ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p. 299

คงไว้ซึ่งเสรีภาพในการเลือก กำหนดและสนองตอบความต้องการของตนเองของคนทุกคน แต่ข้อเรียกร้องสองประการตรงนี้ดูเหมือนขัดแย้งกัน หากดอว์คินต้องการคุ้มครองคนที่เสียเปรียบในด้านพรสวรรค์ เขาต้องทำบางสิ่งเพื่อปกป้องคนเหล่านี้ไม่ให้ต้องเผชิญกับผลกระทบจากความต้องการที่ไม่เข้าข้างเขาของคนอื่นๆ แต่ถ้าทำเช่นนั้นดอว์คินต้องยอมรับเช่นกันว่า เสรีภาพในการเลือก กำหนดและตอบสนองความพอใจของคนอื่นๆ บางส่วนต้องถูกกระทบกระเทือนเช่นกัน การออกจากปัญหาตรงนี้ดอว์คินจึงดูเหมือนมีทางเลือกที่เป็นไปได้อยู่สองทาง คือ ยอมรับว่า (1) ข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรรไม่ยุติธรรม ซึ่งจะทำให้เขาสามารถอ้างได้ว่า การแสดงออกถึงความต้องการบางอย่างจำเป็นต้องถูกจำกัดขอบเขตหรือถูกจัดการบางอย่างโดยรัฐ เพื่อให้แน่ใจว่าคนที่มีความพรสวรรค์บางแบบจะไม่เสียเปรียบคนอื่นๆ ในการจัดสรร หรือ (2) ข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรรยุติธรรม แต่การจัดสรรพรสวรรค์ซึ่งเป็นเรื่องของโชคแบบหนึ่งนั้นไม่ยุติธรรม เพราะคนได้รับพรสวรรค์มาไม่เท่ากัน บางคนจึงเสียเปรียบคนอื่นๆ โดยเหตุผลทางธรรมชาติซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่นอกเหนือขอบเขตของข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างดังกล่าว และดอว์คินเลือกใช้วิธีแบบหลัง เขาอ้างว่า คนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์ควรต้องได้รับการชดเชย เพราะเขาไม่ได้รับจัดสรรพรสวรรค์มาอย่างเท่าเทียมกันกับคนอื่นๆ จนทำให้เขาถูกปฏิเสธจากตลาดเสรีในที่สุด การค้นหาว่าการจัดสรรที่ยุติธรรมสำหรับคนเหล่านี้คืออะไร จึงต้องทำโดยเข้าสู่การตัดสินใจหลังมานแห่งความไม่รู้ที่ไม่มีใครรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพรสวรรค์ของตนอีกครั้ง แต่ตรงนี้ดอว์คินต้องพบกับปัญหาว่า การตัดสินใจเลือกในลักษณะเช่นนั้นเป็นการเลือกที่ว่างเปล่าสำหรับเขา ดอว์คินไม่ต้องการปฏิเสธแบบเดียวกับรอลส์ว่าพรสวรรค์ซึ่งเป็นโชคแบบหนึ่งนั้นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของตัวบุคคล ดอว์คินไม่ได้ใช้เกณฑ์การแยกความแตกต่างระหว่างข้อเท็จจริงที่เป็นสาร์ตอะ (essential) กับข้อเท็จจริงที่เป็นความบังเอิญ (accidental) แบบของรอลส์มาทำความเข้าใจกับพรสวรรค์หรือความสามารถที่ติดตัวบุคคลมาสำหรับรอลส์ สิ่งที่เป็นสาร์ตอะของบุคคลจริงๆ แล้วมีเพียงความเป็นเหตุผลและมีเจตน์จำนงคืออิสระ พรสวรรค์ที่บุคคลได้รับมาโดยบังเอิญไม่ถือว่าเป็นแก่นของความเป็นมนุษย์สำหรับรอลส์ และการจัดสรรจึงต้องไม่สนองตอบพรสวรรค์เหล่านี้⁴² แต่สำหรับดอว์คินเขาเชื่อว่า การเข้าใจว่าพรสวรรค์เหล่านั้นคือ ส่วนหนึ่งของความเป็นบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเข้าใจการเลือกอย่างอิสระ และการพูดถึงความรับผิดชอบที่ตามมาจากการเลือกนั้น บุคคลต้องการบางสิ่งก็เพราะเขารู้ว่าเขามีคุณสมบัติที่เพียงพอสำหรับแสวงหาสิ่งนั้น สิ่งที่เขาต้องการอยู่ในขอบเขตที่เขาสามารถบรรลุถึงได้เมื่อพิจารณาจากพรสวรรค์หรือความสามารถที่เขาได้อยู่ พรสวรรค์เหล่านี้จึงต้องถูกให้ความสำคัญในเชิงการจัดสรรเพราะมันสัมพันธ์กับสิ่งที่บุคคลต้องการและสิ่งที่เขาจะเลือก บุคคลต้องรู้ก่อนว่าตนคือใคร มีคุณสมบัติอย่างไรและต้องการสิ่งใดในชีวิตการเลือกอย่างอิสระที่สนองตอบต่อสิ่งที่คนเหล่านี้

⁴² Rawls, John. 1971. *A Theory of Justice*. p. 12

ต้องการจึงสามารถเป็นไปได้ เพราะไม่เช่นนั้นอาจเกิดคำถามว่า หากเขาตัดสินใจไปทั้งที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับตนเอง การเลือกในสิ่งที่เขาต้องการแท้จริงและการอ้างพันธะความรับผิดชอบของเขาต่อสิ่งที่เลือกไปนั้นจะเป็นไปได้อย่างไร การเลือกอิสระของดอว์คินจึงต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับตนเองของผู้เลือกชนิดที่มานแห่งความไม่รู้ของรอลส์ต้องการขจัดทิ้งไป แต่ถ้าเช่นนั้นมานแห่งความไม่รู้ในตลาดประกันภัยของดอว์คินย่อมไม่อาจปฏิเสธความรู้เกี่ยวกับพรสวรรค์ที่แต่ละคนมีได้ โดยเฉพาะเมื่อพรสวรรค์เหล่านั้นมีผลต่อการกำหนดสิ่งที่บุคคลปรารถนาและแสวงหาสำหรับชีวิตของตน

มานแห่งความไม่รู้สำหรับตลาดประกันภัยของคนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์ จึงถูกดอว์คินอธิบายไว้ดังนี้ ทุกคนเข้าสู่หลังมานแห่งความไม่รู้โดยรู้ข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวกับตนเองว่าตนมีรสนิยม ความต้องการ พรสวรรค์และเป้าหมายในชีวิตอย่างไร แต่สิ่งที่คนเหล่านี้ไม่รู้คือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทรัพยากร เทคโนโลยีและความต้องการรวมของทุกคนยกเว้นของตน ขณะเดียวกันคนเหล่านี้รู้จากข้อมูลที่ผู้ดูแลการประมูลให้ว่า โครงสร้างรายได้เฉลี่ยของทุกคนเมื่อคำนวณจากทรัพยากรและความต้องการรวมที่มีอยู่เป็นอย่างไร แต่ไม่รู้ว่าคุณอยู่ตรงส่วนใดของโครงสร้างรายได้เฉลี่ยนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่มีใครเลยที่รู้ว่าพรสวรรค์ที่ตนมีจะเป็นที่ต้องการมากน้อยเพียงใด และรายได้ที่ตนจะได้รับเมื่อเข้าสู่ตลาดเศรษฐกิจพร้อมกับพรสวรรค์เหล่านี้จะเป็นเท่าใด ตลาดประกันภัยสำหรับคนยากจนเพราะไร้พรสวรรค์ในแง่นี้ จึงมีลักษณะเป็นตลาดประกันภัยเพื่อคุ้มครองรายได้ขั้นต่ำของแต่ละคน แต่ไม่ใช่ตลาดประกันภัยเพื่อคุ้มครองการปราศจากพรสวรรค์แบบใดแบบหนึ่ง⁴³ เหตุผลของการชดเชยจึงยังคงอยู่ที่ว่า เพราะมีบางคนที่พรสวรรค์ของเขาถูกปฏิเสธจากตลาด การชดเชยแก่คนเหล่านี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับช่วยให้เขามีโอกาสใช้ชีวิตแบบที่ตนแสวงหาเท่าๆ กันกับคนอื่นที่โชคดีกว่าเขาในตลาดเสรี แต่ไม่ใช่อยู่ที่ว่า เพราะเขาไม่มีพรสวรรค์แบบที่คนอื่นมีเขาจึงสมควรได้รับชดเชย แต่เมื่อเป็นเช่นนี้เท่ากับในที่สุดวิธีที่ดอว์คินใช้เลี่ยงการยอมรับว่าความต้องการรวมซึ่งเป็นข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างชนิดหนึ่งของการจัดสรรนั้นสงสัยได้ว่ายุติธรรมกับทุกคนหรือไม่ โดยหันมารับว่าการจัดสรรพรสวรรค์นั้นไม่ยุติธรรมแทน กลับไม่ได้ช่วยให้เขาหนีความจริงที่ว่า ที่สุดแล้วตลาดยังเป็นตัวกำหนดขั้นสุดท้ายว่าคนที่ได้รับจัดสรรพรสวรรค์มาแบบหนึ่งจะมีทรัพยากรมาก หรือน้อยกว่าคนอื่น ๆ เหตุผลของการชดเชยสำหรับคนยากจนเพราะขาดพรสวรรค์ในแง่นี้จึงไม่ใช่เหตุผลเรื่องพรสวรรค์ เท่ากับเป็นเหตุผลที่ว่าข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรรกำหนดต้นทุนค่าเสียโอกาสสำหรับแต่ละคนไว้ไม่เท่ากันนั่นเอง

จากตรงนี้ดอว์คินอ้างว่า แม้แต่ละคนอาจมีความเชื่อเชิงอัตวิสัย และพรสวรรค์ต่างกัน แต่คนส่วนใหญ่จะเลือกซื้อประกันภัยคุ้มครองตนจากการมีรายได้ต่ำกว่าที่ระดับหนึ่งซึ่งเขาเรียกว่าจุดผกผัน (threshold) ดอว์คินอ้างว่าจริงอยู่ที่ธรรมชาติของการซื้อประกันเป็นการลงทุนที่เสีย

⁴³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 316-319

เปรียบในแง่ที่บุคคลมีโอกาสได้รับกลับคืนน้อยกว่าที่เขาเสียไปเสมอ โดยส่วนที่เขาเสียเปรียบนั้นจะถูกใช้ไปเพื่อการบริหารจัดการตลาดประกันภัยซึ่งต้องมีค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่ง ดังนั้น จึงมีเหตุผลมากกว่าที่คนจะไม่ซื้อประกันภัยเมื่อคิดถึงผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับกลับมา แต่ทั้งนี้ดอว์กินอ้างว่าเมื่อถึงจุดผกผันที่ระดับรายได้หนึ่ง ในที่สุดคนส่วนใหญ่จะเห็นตรงกันว่าระดับรายได้ที่ต่ำไปกว่าจุดผกผันนั้นยอมรับไม่ได้สำหรับตนเหมือนๆ กันไม่ว่าคนเหล่านี้จะเลือกใช้ชีวิตแบบใดก็ตาม ดังนั้นคนเหล่านี้จะเลือกซื้อประกันภัยเพื่อคุ้มครองตนเอง จากการมีรายได้ต่ำไปกว่าระดับที่ตนไม่อาจยอมรับได้นั้น⁴⁴ ซึ่งดอว์กินเชื่อว่า ระดับรายได้ที่คนส่วนใหญ่จะซื้อในตลาดประกันภัยจะอยู่ที่ระดับใกล้เคียงกัน คือไม่สูงจนเกินไปและไม่ต่ำจนเกินไป ดอว์กินอ้างว่า หากบุคคลซื้อประกันภัยที่อัตราสูงเกินไป มีโอกาสมากที่เขาจะเสียประโยชน์มากกว่าได้ประโยชน์ เนื่องจากการลงทุนซื้อประกันคือการลงทุนที่เสียเปรียบเพราะมีต้นทุนสูงกว่าผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับกลับคืนมา ราคาเบี้ยประกันภัยจะสูงตามความคุ้มครองที่บุคคลซื้อ และสำหรับคนมีพรสวรรค์สูงอยู่แล้วการทำเช่นนั้นจะทำให้เขาต้องเผชิญสถานการณ์ที่เรียกว่า “พันธนาการทางรายได้ของคนมีพรสวรรค์สูง” (slavery of the talented) ที่เขาต้องเสียเงินจ่ายเป็นเบี้ยประกันสูงมาก แต่กลับไม่ได้รับอะไรตอบแทนมาเลย และดังนั้นจึงต้องมีชีวิตที่ยากลำบากและเลือกอาชีพที่ตนรักได้น้อยกว่าคนที่ไม่มีพรสวรรค์แบบที่เขามี หรือแม้คนไม่มีพรสวรรค์จะได้รับการคุ้มครอง แต่สิ่งที่เขาได้รับกลับคืนมาก็อาจไม่ได้มากไปกว่าเบี้ยประกันราคาแพงลิบลัวที่จ่ายไป ดังนั้นดอว์กินจึงสรุปว่า บุคคลจะไม่ตัดสินใจซื้อประกันภัยที่ความคุ้มครองรายได้สูงมากๆ ขณะเดียวกัน หากบุคคลซื้อประกันภัยที่อัตราต่ำเกินไป ก็จะมีปัญหาว่าความคุ้มครองที่ได้รับอาจไม่เพียงพอกับการใช้ชีวิตของเขา ดังนั้นดอว์กินจึงสรุปว่าที่สุดแล้วคนมีเหตุผลจะเลือกซื้อประกันภัยที่อัตราใกล้เคียงกันที่ไม่สูงและไม่ต่ำจนเกินไป⁴⁵ เหตุผลที่ดอว์กินให้ตรงนี้อาจมองได้ว่าเป็นการอธิบายถึงแรงจูงใจที่คนส่วนใหญ่จะซื้อประกันภัยที่อัตราเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน เขาเชื่อว่าการหลีกเลี่ยงรายได้ที่ระดับต่ำกว่าจุดผกผันหรือรายได้ที่ระดับต่ำกว่าเบี้ยประกันที่คนมีพรสวรรค์สูงเลือกซื้อแม้จะเป็นดุลพินิจของแต่ละคนจริง แต่ในที่สุดดุลพินิจเหล่านี้จะสอดคล้องกันเพราะคนที่เข้าสู่ตลาดประกันภัยจะมีแรงจูงใจแบบเดียวกันในการตัดสินใจซื้อประกันภัย ไม่ว่าคนเหล่านี้จะมีแบบแผนชีวิตอย่างไรและมุ่งแสวงหาเป้าหมายใดในอนาคต ซึ่งในการให้เหตุผลเช่นนี้สิ่งที่ดอว์กินต้องการคือแสดงให้เห็นว่าในที่สุดแล้ว จะไม่มีคนมั่งคั่งและโชคดีกว่าคนใดถูกบังคับให้ต้องสละทรัพย์สินของตน (ในรูปของเงินภาษี) เพื่อชดเชยให้แก่คนยากไร้มากเกินกว่าอัตราที่เขายอมจ่ายเพื่อซื้อความคุ้ม

⁴⁴ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p. 318

⁴⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 322

ครองในตลาดประกันภัยสมมติ และขณะเดียวกันจะไม่มีคนยากไร้คนใดได้รับการชดเชยมากกว่าอัตราที่เขาจะยอมจ่ายเพื่อซื้อความคุ้มครองแบบเดียวกัน

ดอว์คินไม่เห็นด้วยกับบรอลส์ที่ว่า พรสวรรค์ที่บุคคลบางคนมีพิเศษกว่าคนอื่นต้องถูกปฏิบัติในฐานะเป็นทรัพยากรของส่วนกลาง หรือทรัพยากรที่ทุกคนมีสิทธิใช้ประโยชน์ได้ร่วมกัน หลักแห่งการจัดสรรของบรอลส์มีอยู่ว่า ลักษณะที่ติดตัวบุคคลมาที่เลือกไม่ได้นั้นต้องถูกถือเป็น “สิ่งมีค่าร่วมกัน”⁴⁶ ในความหมายที่ว่าความสามารถที่บุคคลได้รับมาด้วยความบังเอิญควรเป็นประโยชน์ร่วมกันสำหรับทุกคน ดอว์คินอ้างว่าหากทำเช่นนั้น บุคคลที่เป็นเจ้าของพรสวรรค์หรือความสามารถเหล่านี้ย่อมมีแนวโน้มจะประมุขพรสวรรค์ของตนกลับคืนมาเป็นกรรมสิทธิของตนตั้งแต่ในตลาดประมูล แต่เนื่องจากพรสวรรค์เหล่านี้หมายถึงทรัพยากรจำนวนมากกว่าที่จะตามมาในอนาคต มันย่อมเป็นที่ต้องการของคนอื่นเช่นกัน ดังนั้น การแข่งขันประมูลพรสวรรค์เหล่านี้ย่อมเป็นไปอย่างเข้มข้นจนกระทั่งในที่สุดบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของพรสวรรค์แม้จะได้แย่งชิงพรสวรรค์ของตนกลับคืนมาได้ แต่ก็ต้องสูญเสียทรัพยากรไปเป็นจำนวนมากเช่นกัน ทำให้คนเหล่านี้มีทางเลือกในการดำเนินชีวิตน้อยกว่าคนอื่น ๆ ที่มีพรสวรรค์ด้อยกว่าและเป็นพรสวรรค์ชนิดที่ไม่เป็นที่ปรารถนามากนักสำหรับคนอื่น ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกอิจฉาตามมา ซึ่งเมื่อมองจากจุดยืนของการจัดสรรที่เป็นธรรมที่เรียกว่าสิ่งที่บุคคลได้รับต้องไม่ถูกกำหนดมาจากคุณสมบัติที่ติดตัวเขามาตามธรรมชาติ สิ่งนี้ก็ไม่เป็นธรรมต่อคนที่มีความพรสวรรค์สูงเช่นกัน!⁴⁷ ตรงนี้จึงทำให้ดอว์คินอ้างได้ว่า การจัดสรรที่เสมอภาคตามแนวทางของเขาสอดคล้องต่อการเลือกตามความต้องการของทุกคนจริง และไม่ปล่อยสิ่งที่คนเหล่านี้ได้รับติดตัวมาซึ่งรวมถึงพรสวรรค์ที่แต่ละคนมีอยู่ต่างกันมามีอิทธิพลต่อการจัดสรรได้

การอ้างเหตุผลของดอว์คินหากประสบความสำเร็จ เขาย่อมอ้างได้ว่าการจัดสรรตามแนวทางของความเสมอภาคทางทรัพยากรคือการจัดสรรที่ยุติธรรมสำหรับคนที่มีความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ดีในชีวิตต่างกันทุกคนจริง เพราะทุกคนมีเสรีภาพในการเลือกสิ่งที่ตนจะได้รับจากการจัดสรรอย่างเท่าเทียมกัน ตัวแปรที่ไม่ยุติธรรมที่ไม่ได้เป็นผลจากการเลือกถูกขจัดทิ้งไปจากสถานการณ์ที่คนเหล่านี้ตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดสรรของตน ปัจจัยเช่นความพิการและพรสวรรค์จึงไม่มีผลกำหนดว่าคนหนึ่งจะได้รับอะไรจากการจัดสรรในตลาดเสรี และจึงเท่ากับดอว์คินสามารถตอบข้อโต้แย้งของโนซิคได้ในระดับหนึ่งว่า การจัดสรรที่อยู่บนพื้นฐานของการเลือกอย่างอิสระ พร้อมกับชดเชยให้แก่คนที่ประสบกับโชคร้ายที่เขาไม่ได้เลือกโดยไม่ผิดศีลธรรมนั้นสามารถเป็นไปได้ เพราะการเลือกอิสระถูกดอว์คินเข้าใจใหม่ว่าหมายถึงการเลือกที่บุคคลกระทำภายใต้เงื่อนไขที่เสมอภาค เป็นธรรมและมีเสรีภาพแท้จริงที่ตัวแปรซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการเลือกถูกทำให้เป็นกลาง (equalized) เหมือนกัน

⁴⁶ Rawls, John. 1971. *A Theory of Justice*. pp. 101, 179

⁴⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 311-312

สำหรับทุกคน นอกจากนี้ ดอว์คินยังดูเหมือนรักษาความคิดเรื่องความรับผิดชอบส่วนบุคคลไว้ได้ ในแง่ที่ว่า การตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกซื้อประกันภัยจะเป็นตัวกำหนดว่าคนๆ หนึ่งจะมีสิทธิได้รับชดเชยหรือไม่ การเลือกอย่างสมัครใจในตลาดประกันภัยจึงเป็นการเลือกที่มีผลทางศีลธรรมต่อผู้เลือก และผลของการเลือกหมายถึงความรับผิดชอบที่ตามมาของคนเหล่านั้น ที่ทำให้การชดเชยไม่ผิดศีลธรรม

อย่างไรก็ตาม คำอธิบายเรื่องตลาดประกันภัยสมมติของดอว์คินยังไม่จบเพียงเท่านี้ ในที่สุด ดอว์คินยอมรับว่าการจัดสรรโดยกลไกตลาดดังกล่าวยังไม่เพียงพอจะสนองตอบการเลือกอย่างอิสระทั้งหมดของคนแต่ละคนออกมาได้ เขาอ้างเหตุผลว่า อาจมีคนพิการหรือคนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์บางคนที่ปรารถนาจะซื้อประกันภัยแต่ไม่มีความสามารถจะทำเช่นนั้น คนเหล่านี้คือคนที่เลือกซื้อประกันภัยเพื่อคุ้มครองในตลาดประกันภัย หากเขามีทรัพยากรพอที่จะทำเช่นนั้นได้ แต่ปัญหาคือ เขาอาจไม่มีทรัพยากรพอ ทำให้ในที่สุดคนเหล่านี้จะตัดสินใจไม่ซื้อประกันภัย ซึ่งตามหลักของตลาดประกันภัยของ ดอว์คิน หมายถึงคนเหล่านี้ต้องไม่มีสิทธิได้รับการชดเชย เพราะการชดเชยที่ชอบธรรมต้องเกิดจากการเลือกซื้อประกันภัยเท่านั้น แต่กระนั้นดอว์คินอ้างว่าคนเหล่านี้มีสิทธิได้รับการชดเชยตามทฤษฎีความเสมอภาคของเขา ที่เชื่อว่าคนพิการและคนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์ทุกคนต้องได้รับการชดเชยในอัตราที่คำนวณจากระดับเบี่ยงประกัน ที่ทุกคนจะซื้อในตลาดประกันภัย วิล คิมลิกคา (Will Kymlicka) วิจัยข้อสรุปเช่นนี้ของดอว์คินว่าน่าผิดหวังอย่างยิ่ง การที่ดอว์คินอ้างว่าการจัดสรรที่เสมอภาคบนพื้นฐานของการเลือกเสรีในตลาดประกันภัยยอมรับว่าการชดเชยแก่คนที่อาจไม่เลือกซื้อประกันภัยเพื่อคุ้มครองเป็นสิ่งจำเป็น เท่ากับปฏิเสธเหตุผลเรื่องการเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัยที่กล่าวมาทั้งหมด เพราะไม่ว่าคนจะเลือกหรือไม่ หากคนเหล่านั้นเป็นคนพิการหรือยากจนเพราะขาดพรสวรรค์ ทุกคนมีสิทธิได้รับการชดเชย การชดเชยในแง่นี้จึงไม่ได้มีฐานอยู่บนการตัดสินใจเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัยแบบที่ดอว์คินอ้างมาโดยตลอด⁴⁶ แต่อยู่บนพื้นฐานของการอ้างเรื่องการเลือก และโชคในระดัอื่นที่ไม่ได้ถูกพูดถึงมาก่อนเลยในทฤษฎีของเขา ที่ผ่านมาระบุว่าดอว์คินดูเหมือนเคารพในขอบเขตบางอย่างของการเลือก นัยของคำว่าโชคที่แฝงอยู่ในความคิดเรื่องการเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัยของเขาบ่งบอกว่าดอว์คิน มองการเลือกอย่างอิสระว่าเป็นไปได้ในขอบเขตหนึ่งเท่านั้น คือ ในขอบเขตของตลาดประกันภัย แต่เมื่อดอว์คินปฏิเสธว่าการเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัยอาจไม่ใช่การเลือกอิสระแท้จริง เนื่องจากเป็นไปได้ที่จะมีบางคนที่มีแต่ต้องการเลือกซื้อประกันภัย แต่ในทางปฏิบัติคนเหล่านั้นมีข้อจำกัดบางอย่างที่ทำให้เลือกเช่นนั้นไม่ได้ และจึงจะไม่เลือกซื้อประกันภัยในที่สุด เท่ากับเขากำลังสงสัย

⁴⁶ Kymlicka, Will. 1990. *Contemporary Political Philosophy*. pp. 83-84. Oxford: Clarendon

ขอบเขตความเป็นไปได้ของการเลือกอย่างอิสระที่ตนเองอ้างถึงตั้งแต่ต้น ซึ่งปัญหานี้จะพิจารณาอย่างละเอียดอีกครั้งในบทที่ 3 และ 4

มาถึงตรงนี้ เราพบว่าการจัดสรรทรัพยากรอย่างเสมอภาคคือ ความพยายามของดอว์กินที่จะค้นหาจุดร่วมที่สามารถถ่วงดุลข้อเรียกร้องสองข้อ ที่ให้การจัดสรรต้องสนองตอบต่อการเลือกอย่างอิสระตามความต้องการที่บุคคลมี และขณะเดียวกันต้องไม่ปล่อยให้สิ่งทีบุคคลไม่ได้เลือกมามีผลกำหนดการจัดสรร ข้อเรียกร้องสองข้อนี้ในแง่หนึ่งดังไปในทิศทางที่ตรงข้ามกัน ข้อเรียกร้องแรกหมายถึงเสรีภาพในการเลือกที่กว้างขวางจนถึงขั้นกำหนดตนเอง ที่หมายถึงรัฐต้องให้อิสระแก่บุคคลอย่างเต็มที่ที่จะเลือกในสิ่งที่ต่างคนเห็นว่าดีที่สุดสำหรับตน ส่วนข้อเรียกร้องอย่างหลังหมายถึงรัฐต้องขจัดตัวแปรที่ไม่ได้เป็นผลจากการเลือกออกไปทั้งหมด แต่นั่นหมายถึงรัฐต้องเข้ามาแทรกแซงในการจัดสรรโดยตลาดเสรีมากกว่าที่เป็นอยู่ ดอว์กินแสดงให้เห็นว่าเขาตระหนักถึงปัญหานี้เมื่อเขาพิจารณาข้อโต้แย้งสองข้อที่ว่า (1) การจัดสรรตามแนวทางของความเสมอภาคทางทรัพยากรชดเชยมากเกินไปจนละเมิดเสรีภาพส่วนบุคคล และไม่เคารพเหตุผลเรื่องความรับผิดชอบทางศีลธรรม และ (2) การจัดสรรตามแนวทางดังกล่าวชดเชยน้อยเกินไปจนไม่อาจถือได้ว่าคุ้มครองคนจากโชคร้ายที่เขาเผชิญจริง ดอว์กินตอบข้อโต้แย้งแรกโดยอ้างว่า คนด้อยโอกาสหากเลือกได้พวกเขาย่อมต้องการเงินชดเชยสำหรับความพิการหรือการขาดรายได้ของตน แต่สถานการณ์แวดล้อมหรือสิ่งที่เขาเป็นอยู่เป็นอุปสรรคทำให้การเลือกเช่นนั้นเป็นไปได้สำหรับเขา การชดเชยให้แก่คนเหล่านี้จึงเป็นสิ่งจำเป็น การอ้างเช่นนี้แสดงว่าดอว์กินกำลังมองการเลือกและโชคในระดับที่เป็นพื้นฐานกว่าโชคที่เกิดจากบุคคลเป็นผู้เลือก (option luck) และโชคที่เกิดขึ้นเองโดยเขาไม่ได้เลือก (brute luck) ที่เขาพูดถึงก็คือพื้นฐานของการเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัยซึ่งสามารถแปลงโชคชนิดหลังให้กลายเป็นโชคชนิดแรกได้ แต่เป็นการเลือกและโชคในระดับที่มีอยู่ก่อนตลาดประกันภัย ซึ่งเป็นทางเลือกชนิดที่คนส่วนใหญ่เชื่อว่ามียู่ก่อนและเป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบทางศีลธรรมได้โดยที่ยังไม่ต้องยอมรับเหตุผลเรื่องตลาดประกันภัยของเขา แต่การตอบเช่นนี้แสดงว่าดอว์กินกำลังอ้างว่า การเลือกอย่างอิสระที่มีความหมายสำหรับการชดเชยนั้นไม่อาจถูกเข้าใจว่าเป็นการเลือกอย่างอิสระที่เกิดในตลาดประกันภัยได้จริง เหตุผลเรื่องตลาดประกันภัยที่เขากล่าวมาทั้งหมดจึงไม่ใช่สิ่งที่เป็นพื้นฐานของความชอบธรรมให้แก่กลไกตลาด แบบที่เขาต้องการแสดงให้เห็น การอ้างการชดเชยของดอว์กินในแง่นี้จึงมาจากเหตุผลเดียวกับที่รอลส์ปฏิเสธความสมควรได้รับทางศีลธรรม (moral desert) ที่ได้กล่าวไปแล้วนั่นเอง⁴⁹

สำหรับข้อโต้แย้งที่สอง ดอว์กินอ้างว่า การจัดสรรตามแนวทางของความเสมอภาค

⁴⁹ Rawls, John. 1971. A Theory of Justice. pp. 30-31

ทางทรัพยากรไม่ถือว่าชดเชยน้อยเกินไป หากการชดเชยที่เหมาะสมตามที่ข้อโต้แย้งนี้เรียกรวมหมายถึงการลดหรือทำลายความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งหมด การชดเชยเช่นนั้นต่างหากที่ขัดกับหัวใจของการจัดสรรที่เสมอภาค ดอว์กินแถลงชัดเจนว่า การจัดสรรที่เสมอภาคไม่ได้มีเป้าหมายอยู่ที่การลดความแตกต่างในสิ่งที่บุคคลได้รับมา⁵⁰ ในแง่หนึ่งเราต้องยอมรับว่าความแตกต่างดังกล่าวคือสิ่งที่บุคคลได้รับมาตามธรรมชาติและเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของบุคคล มันคือผลของการจัดสรรตามธรรมชาติที่อยู่เหนือการควบคุม และไม่อาจถือได้ว่าไม่ยุติธรรม การจัดสรรที่มุ่งสนองตอบความแตกต่างเหล่านี้ไม่ว่าในเชิงยืนยัน (ให้มันมีส่วนกำหนดสิ่งที่บุคคลได้รับอย่างเต็มรูปแบบเช่นทฤษฎีการถือครองของโนซิค) หรือเชิงปฏิเสธ (ปฏิบัติต่อมันราวกับเป็นทรัพย์สินส่วนกลางที่ทุกคนใช้ประโยชน์ได้หมด) ล้วนถือได้ว่าไม่ยุติธรรมกับบุคคลที่ได้รับจัดสรรสิ่งเหล่านี้อย่างไม่เท่าเทียมกันทั้งสิ้น การจัดสรรที่ยุติธรรมจึงต้องไม่เน้นที่การทำลายลักษณะหรือคุณสมบัติที่บุคคลได้รับมา เพราะลักษณะเหล่านั้นมีส่วนกำหนดสิ่งที่บุคคลต้องการและจะเลือกหากมีโอกาส แต่การจัดสรรที่ยุติธรรมต้องเน้นที่การจัดสรรส่วนแบ่งอย่างเป็นธรรมให้แก่ทุกคนในลักษณะที่ทุกคนพอใจและยอมรับได้ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะเกิดมาพร้อมคุณสมบัติใดก็ตาม เพื่อให้แน่ใจว่าคนเหล่านี้จะได้รับในสิ่งที่เขาจะเลือกสำหรับตนเองหากมีโอกาสในการเลือกเท่าๆ กันกับคนอื่น แต่การจะเข้าใจว่าคนแต่ละคนจะเลือกอะไรในสภาพที่ทุกคนเป็นอิสระและเท่าเทียมกัน จำเป็นที่เงื่อนไขบางอย่างเช่น ความพิการหรือ ความรู้เกี่ยวกับค่าของพรสวรรค์ของแต่ละคนมี จะต้องถูกกันออกไปไม่ให้มีอิทธิพลกำหนดสิ่งที่เขาจะเลือกเสียก่อน และนี่คือเหตุผลที่มานแห่งความไม่รู้ถูกดอว์กินมองว่าเป็นเครื่องมือเชิงทฤษฎีที่มีประโยชน์สำหรับการวิเคราะห์และตีแผ่ความจริงบางอย่าง (analytical and expository tool) ในการคิดถึงเสมอภาคที่แท้จริงในการจัดสรร ส่วนการจัดสรรที่พยายามทำลายความแตกต่างทั้งหมดที่คนมีนั้นขัดกับเหตุผลเรื่องการเลือกอย่างเสรีของทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน และจึงไม่อาจสนองตอบเกณฑ์ความอิจฉาที่ว่า การจัดสรรที่ยุติธรรมต้องเป็นการจัดสรรที่คนมีเหตุผลทุกคนยอมรับได้ว่าให้สิ่งที่ตนสมควรได้รับอย่างเท่าเทียมกันกับคนอื่นจริงๆ

แต่เหตุผลที่ดอว์กินให้ตรงนี้ยังไม่พอ การที่เขาอ้างว่าการจัดสรรที่เป็นธรรมต้องชดเชยให้กับทุกคนที่ประสบโชคร้าย ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะเลือกซื้อประกันภัยหรือไม่ก็ตามแสดงให้เห็นว่าการชดเชยไม่ได้มีฐานมาจากตลาดประกันภัย เท่ากับมาจากเหตุผลเรื่องการเลือกบางอย่างซึ่งถูกเชื่ออย่างเป็นพื้นฐานมากกว่า แต่เหตุผลเรื่องการเลือกตรงนี้ขัดแย้งกับหลักการทำงานของตลาดประกันภัยที่จะจ่ายเงินชดเชยให้เฉพาะกับคนที่จ่ายเงินซื้อประกันภัยกับบริษัทเท่านั้น สำหรับคนที่ไม่ซื้อประกัน บริษัทไม่มีพันธะที่ต้องจ่ายเงินชดเชยให้ มีแต่องค์กรของรัฐที่ให้ความช่วยเหลือแก่คน

⁵⁰ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II. Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 328-330

เดือดร้อนในรูปของสวัสดิการสงเคราะห์เท่านั้น ที่จะจ่ายเงินชดเชยให้โดยไม่ต้องการผลประโยชน์ใดๆ กลับคืน ปัญหาดังกล่าวจะไม่เกิดหากดอว์คินไม่ได้อ้างว่าการเลือกอย่างอิสระเป็นไปได้บนพื้นฐานของตลาดประกันภัย และตลาดประกันภัยคือตลาดที่จัดสรรทรัพยากรได้อย่างเสมอภาคและสอดคล้องกับการเลือกของทุกคนมากที่สุด หากดอว์คินอ้างเหตุผลเรื่องการชดเชยบนพื้นฐานของความจำเป็น (needs) ไม่ใช่จากการเลือกในตลาดประกันภัย เหตุผลที่เขาให้ย่อมไม่ขัดแย้งกันเอง เช่นนี้ ดังนั้น ในที่สุดการยอมรับว่ามีการเลือกบางอย่างที่เป็นพื้นฐานกว่าการเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันภัยทำให้ดอว์คินต้องยอมรับว่าตลาดเสรีนั้นเป็นกลไกที่มีขอบเขตการใช้งานจำกัด และจึงไม่อาจเป็นพื้นฐานสำหรับการจัดสรรที่เสมอภาคแท้จริงได้ การจัดสรรที่ยุติธรรมในตลาดประกันภัยไม่อาจสนองตอบความต้องการของคนที่ต้องการซื้อประกันแต่ทำไม่ได้ มันจึงไม่จำเป็นต้องสนองตอบเกณฑ์ความอิจฉาแบบเดียวกับการจัดสรรที่ยุติธรรมในตลาดประมูล แต่เมื่อไม่สนองตอบเกณฑ์ดังกล่าวเสียแล้วย่อมเท่ากับว่า การจัดสรรโดยตลาดประกันภัยไม่สามารถเป็นการจัดสรรที่เสมอภาคตามเกณฑ์ที่ดอว์คินเองกำหนดขึ้นได้ ในอีกทางหนึ่งหากดอว์คินต้องการรักษาเกณฑ์ความอิจฉาในตลาดประกันภัยไว้ โดยแสดงให้เห็นว่าการจัดสรรโดยตลาดประกันภัยสามารถสนองตอบความต้องการของทุกคนได้ รวมถึงความต้องการของคนที่ไม่มียุทธศาสตร์เหลือพอจะซื้อประกันภัยแม้ใจจริงจะต้องการทำเช่นนั้นก็ตาม ก็หมายถึงเขากำลังอ้างในสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักการของตลาดประกันภัยที่ว่า การชดเชยจะให้แต่เฉพาะคนที่ซื้อประกันภัยเท่านั้น

แม้แต่เกณฑ์ความอิจฉาซึ่งดอว์คินอ้างว่าเป็นเกณฑ์สำหรับตัดสินการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมในตลาดประมูลนั้น หากพิจารณาต่อไปก็จะพบว่ามันกลับมาเป็นความยุ่งยากสำหรับดอว์คินเองเช่นกัน ปัญหาเรื่องความไม่เพียงพอของตลาดประกันภัยและเกณฑ์ความอิจฉานั้นมีความชัดเจนมากขึ้นเมื่อดอว์คินพูดถึงผลกระทบภายนอก (externalities) ซึ่งเกิดจากการทำงานของตลาดเสรีในงานเขียนชิ้นต่อมาของเขาคือ *The Place of Liberty* ดอว์คินอ้างว่าการทำงานของกลไกตลาดก่อให้เกิดผลกระทบบางอย่างขึ้นแม้จะไม่มีใครตั้งใจก็ตาม ซึ่งผลกระทบเหล่านั้นมีส่วนบิดเบือนต้นทุนค่าเสียโอกาสในการเลือกของคนแต่ละคนไม่เท่ากัน⁵¹ รายละเอียดในส่วนนี้จะกล่าวอีกครั้งเมื่อพูดถึงตลาดประมูลเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐาน แต่สิ่งที่จะพิจารณาตรงนี้คือผลกระทบภายนอกดังกล่าวคือสิ่งที่ดอว์คินเองก็เหมือนจะยอมรับว่ามีอยู่ก่อนแล้วในการพูดถึงการชดเชยแก่คนที่ยากจนเพราะขาดพรสวรรค์ ผลกระทบชนิดนี้เกิดจากการทำงานของตลาดเสรี เมื่อทรัพยากรที่มีอยู่และความต้องการรวมของคนมาปฏิสัมพันธ์กัน การใช้เสรีภาพของแต่ละคนมีผลกระทบซึ่งกันและกัน และผลกระทบที่ว่าอาจไม่เท่ากันสำหรับแต่ละคน เราได้เห็นจากตัวอย่างคนที่ยากจนเพราะขาดพรสวรรค์แล้วว่า คนเหล่านี้ต้องเผชิญกับต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ต่างจากคนอื่นมาก

⁵¹ Dworkin, Ronald. 1987. *The Place of Liberty*. In *Iowa Law Review*, pp. 25-27

เพราะตลาดปฏิเสธไม่ให้ค่าแก่สิ่งที่เขามี ซึ่งทำให้อดวิคินต้องยอมรับในที่สุดว่าคนเหล่านี้สมควรได้รับการชดเชย การยอมรับประเด็นนี้เท่ากับอดวิคินต้องกลับมาทบทวนเหตุผลเรื่องการจัดสรรโดยตลาดประมูลและตลาดประกันภัยของเขาใหม่ ซึ่งเราจะได้เห็นต่อไป

ที่ผ่านมามีความเหมือนอดวิคินไม่ให้ความสำคัญมากนักกับอำนาจรัฐ (authority) ในตลาดประมูลเขาอ้างว่ารัฐไม่มีหน้าที่แทรกแซงในการจัดสรร หน้าที่ของรัฐมีเพียงให้หลักประกันว่าทุกคนจะได้รับจัดสรรเปลือกหอยหรือเครื่องมือสำหรับใช้เพื่อการประมูลอย่างเท่าเทียมกัน แต่รัฐไม่มีหน้าที่กำหนดว่าใครจะได้รับอะไรจากการจัดสรร อดวิคินยังปฏิเสธว่าการจัดสรรโดยที่ผู้ดูแลการประมูลรวบรวมทรัพยากรทั้งหมดที่มีอยู่บนเกาะและนำมาจัดรวมเป็นชุดๆ แต่ละชุดประกอบด้วยทรัพยากรชนิดเดียวกันเป็นจำนวนเท่าๆ กันเพื่อแจกจ่ายให้กับทุกคนคนละหนึ่งชุดนั้นไม่อาจสนองตอบความพอใจที่หลากหลายของทุกคนได้เท่ากับปล่อยให้คนเหล่านี้เป็นผู้เลือกเองว่า ตนต้องการอะไรและสมควรได้รับอะไร เหตุผลของอดวิคินตรงนี้จึงดูเหมือนอดวิคินปฏิเสธอำนาจรัฐที่จะแทรกแซงในการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรม เพราะการใช้อำนาจดังกล่าวไม่สอดคล้องกับเสรีภาพในการเลือกของคนในตลาดประมูล นอกจากนี้เกณฑ์ความอิจฉายังบ่งบอกถึงการปฏิเสธมาตรฐานเชิงวัตถุวิสัยสำหรับประเมินว่าการจัดสรรหนึ่งเป็นธรรมหรือไม่ การจัดสรรหนึ่งจะยุติธรรมจริงหมายถึงมันต้องเป็นการจัดสรรที่ทุกคนพอใจและยอมรับได้จากเกณฑ์แบบอัตวิสัยของตน การอ้างเกณฑ์ดังกล่าวมีผลให้การจัดสรรที่ยุติธรรมและเสมอภาคสำหรับอดวิคินมีลักษณะเป็นอัตวิสัย (subjective) อย่างชัดเจน และนั่นเท่ากับปฏิเสธว่ารัฐไม่สามารถใช้เกณฑ์วัตถุวิสัยใดมาใช้ประเมินการจัดสรรที่ยุติธรรมได้ การจัดสรรที่ยุติธรรมจึงต้องเป็นเรื่องของตลาดและคนที่มาปฏิสัมพันธ์กันในตลาดที่จะจัดการกันเอง แต่ทั้งนี้แจน นาร์เวสันชี้ให้เห็นสมมติฐานที่แฝงอยู่ของอดวิคินในประเด็นนี้ว่า จริงๆ แล้วอดวิคินไม่ได้ปฏิเสธการใช้อำนาจแทรกแซงของรัฐ อดวิคินเชื่อในความชอบธรรมของอำนาจดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว เพราะหากปราศจากรัฐในฐานะผู้ดูแลการประมูลที่จัดการแบ่งสรรเปลือกหอยให้แก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันตั้งแต่แรก การจัดสรรที่เสมอภาคก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้⁵²

ต่อมาในตลาดประกันภัยก็เช่นกัน อดวิคินอ้างว่ารัฐทำหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการตัดสินใจของคนในตลาดประกันภัย หากปราศจากข้อมูลที่รัฐให้ คนเหล่านั้นย่อมไม่สามารถรู้ว่าตนควรตัดสินใจอย่างไร เพราะแต่ละคนไม่มีใครรู้ข้อมูลอื่นนอกเหนือจากที่เกี่ยวข้องกับตนเอง เช่น ตนมีรสนิยม ความต้องการ แผนการและเป้าหมายชีวิตอย่างไร คนเหล่านี้ไม่มีใครรู้ว่าใครคนอื่นต้องการอะไร และไม่มีใครรู้ว่าทรัพยากรทั้งหมดที่มีอยู่เพื่อการจัดสรรรวมถึงสิ่งใดบ้าง และแม้รัฐจะไม่ได้ให้ข้อมูลสองประการหลังแก่บุคคล แต่สิ่งที่รัฐให้แก่ทุกคนคือ ข้อมูลแบบเดียวกันเกี่ยว

⁵² Narveson, Jan. 1983. On Dworkinian Equality. In *Social Philosophy & Policy*. Vol. 1. pp. 43-

กับโครงสร้างรายได้ที่รัฐคำนวณออกมาจากข้อเท็จจริงสองประการนี้ คนแต่ละคนจึงมีแนวทางจากข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างดังกล่าวที่รัฐให้สำหรับเป็นพื้นฐานการตัดสินใจของตนว่า จะเลือกซื้อประกันภัยคุ้มครองรายได้ขั้นต่ำที่ระดับใดจึงจะเหมาะสมที่สุด ในแง่นี้ จึงไม่ใช่ดอว์คินปฏิเสธไม่ยอมรับอำนาจรัฐ และให้ความสำคัญแต่เฉพาะกับการเลือกอย่างเสรีของคนแต่ละคนในระบบตลาดเท่านั้น แต่สำหรับเขาดูเหมือนรัฐต้องถูกยอมรับไว้ก่อนเสมอในฐานะเงื่อนไขบางอย่างที่ทำให้การจัดสรรที่เป็นธรรมเป็นไปได้ทั้งในระดับของตลาดประมูลและตลาดประกันภัย เหตุผลตรงนี้ยิ่งชัดเจนขึ้นเมื่อดอว์คินอ้างว่า การจัดสรรที่เป็นธรรมจำเป็นต้องอาศัยการแทรกแซงของรัฐโดยการกำหนดหลักเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานขึ้นมาบังคับใช้กับทุกคน เพื่อจัดการกับปัญหาของผลกระทบภายนอกและข้อจำกัดในการรับรู้และค้นพบข้อมูลที่จำเป็นต่อการตัดสินใจของปัจเจกบุคคลในงานชิ้นต่อมาของเขา

ปัญหาที่ดอว์คินยังไม่ได้ตอบในงาน What is Equality? Part II: Equality of Resources จึงอยู่ที่การจัดสรรที่เสมอภาคโดยกลไกตลาดประมูลและตลาดประกันภัยนั้นได้ความชอบธรรมมาจากแหล่งใด ในเบื้องต้นดูเหมือนดอว์คินเชื่อว่ากลไกตลาดแบบเสรีสามารถให้หลักการแก่ตัวมันเองได้ โดยไม่ต้องพึ่งพาพื้นฐานของความชอบธรรมที่มาจากภายนอกแบบอื่น เขายอมรับอยู่ก่อนแล้วว่า ทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมนั้นต้องอาศัยความคิดเรื่องกลไกตลาดในฐานะกลไกในการกำหนดราคาเป็นแก่นกลาง แต่เราได้พบแล้วว่า การทำงานของตลาดก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมบางอย่างขึ้น เช่น กรณีของคนที่ยากจนเพราะขาดพรสวรรค์ และกลไกตลาดเองก็ขาดเครื่องมือที่จะจัดการแก้ไขความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้นนี้ ตลาดไม่สามารถบอกได้อย่างครบถ้วนว่าใครบ้างคือ คนที่สมควรได้รับการชดเชยเป็นพิเศษกว่าคนอื่น และตลาดไม่มีเครื่องมือที่เพียงพอสำหรับสนองตอบความต้องการของทุกคนได้โดยไม่ขัดกับหลักการของตลาดเอง ยิ่งกว่านั้นเกณฑ์ความอิจฉาที่ดอว์คินเสนอสำหรับใช้วัดความยุติธรรมของการจัดสรรภายใต้กลไกตลาดก็ไม่สามารถใช้เป็นเกณฑ์วัดความยุติธรรมของตัวกลไกการจัดสรรของตลาดเสรีเองได้ จากเหตุผลตรงนี้ทำให้ในที่สุด ดอว์คินต้องขยายทฤษฎีความเสมอภาคในการจัดสรรของเขาให้ครอบคลุมถึงอำนาจที่กว้างขวางและครอบงำมากขึ้นของรัฐ รัฐเข้ามามีบทบาทในฐานะผู้กำหนดโครงสร้างทางกฎหมายสำหรับใช้เป็นบรรทัดฐานควบคุมสถาบันต่างๆ รวมถึงสถาบันทางเศรษฐกิจเพื่อให้แน่ใจว่าปัจเจกบุคคลทุกคนได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันภายใต้โครงสร้างเหล่านี้ รัฐจึงเป็นผู้กำหนดหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานของบุคคลขึ้นมาเพื่อเป็นบรรทัดฐานและพื้นฐานของความชอบธรรมให้แก่การจัดสรรโดยกลไกตลาดเสรี

ตลาดประมูลเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางต่อเสรีภาพ

ดอร์คินเชื่อว่า การทำงานของตลาดเสรีมีส่วนในการบิดเบือนต้นทุนค่าเสียโอกาสของคนแต่ละคนไม่เท่ากัน⁵³ ทำให้ต้นทุนที่บางคนเผชิญในตลาดประมูลสูงกว่าต้นทุนที่เขาควรเผชิญหากการจัดสรรในตลาดประมูลดำเนินไปอย่างเสมอภาคและยุติธรรมจริง ที่ผ่านมาราพบแล้วว่าดอร์คินเชื่อว่า ค่าเสียโอกาสที่เกิดกับการเลือกของแต่ละคนนั้นที่ถูกต้องคือต้องถูกกำหนดมาจากเหตุผลสองประการเท่านั้นคือ ทรัพยากรที่มีอยู่กับความต้องการของทุกคนรวมกัน โดยเหตุผลสองประการนี้มีความชอบธรรมในตัวเอง แต่ต่อมาดอร์คินพูดถึงผลกระทบภายนอก (externalities) ที่เกิดจากการใช้เสรีภาพในการเลือกของบางคนไปจำกัดเสรีภาพแบบเดียวกันของคนอื่นๆ ซึ่งเท่ากับเขาแสดงความสงสัยถึงความชอบธรรมของความต้องการที่คนส่วนใหญ่ในตลาดมีโดยตรง เพราะคนในตลาดมีความต้องการแบบหนึ่งแทนที่จะเป็นแบบอื่น การจัดสรรโดยกลไกตลาดจึงนำไปสู่ความได้เปรียบของบางคนและความเสียเปรียบของคนอื่นๆ นอกจากนี้การทำงานของกลไกตลาดยังมีข้อจำกัดอีกประการหนึ่งคือ ข้อมูลที่บุคคลจำเป็นต้องรู้เพื่อการตัดสินใจในตลาดนั้นมีมากมายมหาศาลจนเกินกว่ากำลังของแต่ละคนที่จะค้นพบ รับรู้และเข้าใจตลอดจนประมวลออกมาเป็นการตัดสินใจทางเศรษฐศาสตร์อย่างมีเหตุผลได้ครบถ้วนทั้งหมด และเมื่อแต่ละคนมีข้อจำกัดในแง่ของการรู้ข้อมูลที่จะมีผลต่อการตัดสินใจของเขาอย่างครบถ้วนเช่นนี้แล้ว ทำให้มีหลายครั้งที่การเลือกที่เกิดขึ้นเป็นความผิดพลาดที่บุคคลไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้อย่างมีเหตุผล เพราะเมื่อเขาเลือกบางสิ่งไปแล้วกลับพบว่ามันก่อให้เกิดต้นทุนค่าเสียโอกาสสูงมากกว่าที่เขาคาดคะเนไว้ ซึ่งดอร์คินเชื่อว่า เพื่อแก้ปัญหาต้นทุนค่าเสียโอกาสถูกบิดเบือนเพราะสาเหตุของผลกระทบภายนอก และข้อจำกัดทางความรู้ของบุคคลนี้ จำเป็นที่รัฐต้องยื่นมือเข้าแทรกแซงในกระบวนการจัดสรรโดยกลไกตลาด⁵⁴ รัฐสำหรับดอร์คินจึงไม่เพียงทำหน้าที่เป็นแค่ผู้ดูแลการประมูลที่ต้อง 1) จัดสรรเปลือยกอขายให้แก่ทุกคนเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับประมูลสิ่งของแต่ละคนต้องการอย่างเท่าเทียมกัน และ 2) ผู้จัดหาข้อมูลให้แก่บุคคลเพื่อช่วยการตัดสินใจของเขาในตลาดประกันภัยเท่านั้น หากแต่รัฐยังต้องทำหน้าที่ (3) กำหนดหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานขึ้นมา เพื่อจำกัดการใช้เสรีภาพบางอย่างของบุคคลซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบที่ไปบิดเบือนต้นทุนค่าเสียโอกาสของคนอื่นๆ และเพื่อแก้ไขผลกระทบเหล่านั้นที่เกิดจากข้อจำกัดในการค้นพบและรู้ข้อมูลของคนแต่ละคนอีกด้วย⁵⁵

ดอร์คินวิจารณ์เกณฑ์ความอิจฉาของเขาเองว่า เกณฑ์ความอิจฉาในที่สุดแล้วมีข้อจำกัดในแง่ที่ว่า มีการจัดสรรที่เป็นไปได้มากกว่าหนึ่งชุดที่สามารถตอบสนองเกณฑ์ดังกล่าวได้ พูดอีกอย่างหนึ่งคือ การจัดสรรที่เสมอภาคตามเกณฑ์ความอิจฉามีความหมายที่กว้างมาก เพราะมันคือการจัดสรรใดก็ตามที่คนทุกคนที่มีอัตวิสัยเกี่ยวกับคุณค่าต่างกันพอใจและยอมรับได้ การจัดสรรสอง

⁵³ Dworkin, Ronald. 1987. The Place of Liberty. In *Iowa Law Review*. pp. 26-27

⁵⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 18-19, 21, 25

⁵⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 19-23

ชนิดที่ให้ผลต่างกันอย่างมากอาจเป็นการจัดสรรที่สนองตอบเกณฑ์ความอิจฉาได้ทั้งคู่ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากแต่ละคนตัดสินใจประเมินการจัดสรรหนึ่งบนเหตุผลที่เป็นอัตวิสัยของตนเท่านั้น และเมื่อขาดเหตุผลชนิดที่เป็นวัตถุวิสัย (objective) สำหรับใช้ประเมินร่วมกัน ก็เป็นไปได้ที่แต่ละคนอาจยอมรับการจัดสรรได้หลายชุด ซึ่งในจำนวนนั้นอาจรวมถึงการจัดสรรบางชุดที่ต้องถูกตัดสินว่าขาดความยุติธรรมหากมองจากเกณฑ์วัตถุวิสัยแบบอื่นที่คนเหล่านี้ไม่อ้างถึง การพูดเช่นนี้ของดอร์คินจึงเท่ากับเขากำลังอ้างว่า การจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมที่แท้จริงนั้นมีได้เพียงชุดเดียว และไม่จำเป็นต้องเป็นการจัดสรรชุดเดียวกับที่คนส่วนใหญ่หรือแม้กระทั่งคนทุกคนนอกจากรัฐพอใจและยอมรับได้ มาถึงจุดนี้เกณฑ์ความอิจฉาที่เป็นเกณฑ์อัตวิสัยชนิดเข้มข้นจึงไม่สามารถนำมาใช้ตัดสินความยุติธรรมของการจัดสรรได้อีกต่อไป เว้นเสียแต่มันจะถูกรองรับอยู่ก่อนด้วยเกณฑ์อย่างอื่นที่เป็นวัตถุวิสัยมากกว่า เพื่อที่จะแน่ใจได้ว่าการตัดสินความยุติธรรมของการจัดสรรชนิดเป็นอัตวิสัยหรือที่วัดจากความพอใจของแต่ละคนเป็นหลักนั้นจะไม่สับสนระหว่างการจัดสรรที่ยุติธรรมกับไม่ยุติธรรม ที่เป็นเช่นนี้ดอร์คินอ้างว่า เพราะความพอใจหรือความต้องการที่แต่ละคนนำเข้าสู่ตลาดประมุขนั้นไม่ได้มีลักษณะที่คงที่ตายตัว ความพอใจสามารถเปลี่ยนแปลงได้หากเงื่อนไขของตัวโครงสร้างของการจัดสรรมีการเปลี่ยนแปลง ภายใต้เงื่อนไขของการจัดสรรที่ไม่ยุติธรรม เช่น เสรีภาพของคนบางเชื้อชาติ สีดผิวหรือเพศถูกกีดกันและบั่นทอน แม้คนเหล่านั้นจะพอใจกับสิ่งที่ตนได้รับภายใต้เงื่อนไขที่เป็นอยู่แล้วก็ตาม ก็ไม่อาจทำให้การจัดสรรนั้นยุติธรรมขึ้นมาได้ ความยุติธรรมของการจัดสรรจึงไม่อาจถูกประเมินจากแง่มุมเชิงอัตวิสัยเพียงอย่างเดียว ในแง่นี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เงื่อนไขของการจัดสรรต้องมีพื้นฐานความยุติธรรมรองรับอยู่ก่อน เพราะเมื่อเงื่อนไขของการจัดสรรยุติธรรมตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว ส่วนแบ่งที่บุคคลพอใจกับส่วนแบ่งที่เขาจำเป็นต้องได้รับเมื่อมองจากความยุติธรรมชนิดเป็นวัตถุวิสัยย่อมเป็นสิ่งเดียวกันได้ในที่สุด

จากตรงนี้ การพูดถึงความยุติธรรมในการจัดสรรของดอร์คินจึงย้ายจากระดับของปัจเจกบุคคลมายังระดับของโครงสร้างทางสังคมที่ต้องมีความยุติธรรมเป็นคุณค่าอันดับแรก โครงสร้างทางสังคม และกฎหมายที่เป็นฉากหลังของการจัดสรรในแง่นี้จึงต้องถูกตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่ามันสามารถสะท้อนต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ยุติธรรมในการเลือกของบุคคลออกมาอย่างไม่บิดเบือนเพื่อป้องกันไม่ให้มีใครบางคนต้องถูกบังคับให้แบกรับต้นทุน หรือราคาของชีวิตที่สูงเกินกว่าที่ควรเป็นสำหรับเขา แต่เนื่องจากการตรวจสอบเงื่อนไขดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ภายใต้กลไกการจัดสรรโดยตลาดเสรี ซึ่งความชอบธรรมของมันขึ้นกับความชอบธรรมของเงื่อนไขเหล่านี้ จึงนำไปสู่การยอมรับว่า ก่อนการจัดสรรโดยตลาดเสรี เช่น ตลาดประมุขและตลาดประกันภัยจะเกิดขึ้นได้ จำเป็นต้องมีโครงสร้างพื้นฐานบางอย่างดำรงอยู่ก่อน เพื่อเป็นหลักประกันให้แก่ความยุติธรรมของการจัดสรรในตลาดเสรีที่จะตามมาภายหลัง ดอร์คินเรียกโครงสร้างดังกล่าวว่า ตลาดประมุขเสรีภาพเบื้องต้น

(pre-auction auction)⁵⁶ ตลาดประมูลเสรีภาพเบื้องต้นและเกณฑ์วัตถุประสงค์สำหรับเสริมการทำงานของเกณฑ์ความอิจฉาเรียกร้องให้รัฐต้องมีบทบาทที่แทรกแซงมากขึ้นในการจัดสรร โดยรัฐมีหน้าที่ต้องกำหนดชุดของเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานขึ้นมาสำหรับเป็นแนวทางให้แก่การใช้เสรีภาพในการเลือกในตลาดประมูล ชุดของเสรีภาพดังกล่าวดอว์คินเปรียบเทียบว่าเหมือนกับโครงสร้างการจัดสรรเสรีภาพในตลาดประมูลเสรีภาพเบื้องต้นในสถานการณ์สมมติของเขาที่ดอว์คิน อธิบายว่า รัฐ (ในฐานะผู้ดูแลการประมูล) ต้องจัดให้มีการประมูลเสรีภาพขึ้นก่อนหน้าที่จะเริ่มการประมูลในตลาดประมูล โดยเขาอธิบายว่ารัฐต้องเป็นผู้ประมวลจากทรัพยากรและความต้องการรวมที่มีอยู่ทั้งหมดว่าเสรีภาพชนิดใดบ้างที่จำเป็นสำหรับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่คนมีความต้องการต่างกัน เพราะเป็นไปได้ที่แต่ละคนอาจมองหาเสรีภาพต่างชนิดกัน ซึ่งดอว์คินอ้างว่าเสรีภาพที่เขาสนใจในที่นี้มีเฉพาะเสรีภาพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากร หรือเสรีภาพที่สัมพันธ์กับการจัดสรรทางเศรษฐกิจเท่านั้น⁵⁷ ดอว์คินเห็นว่าเสรีภาพที่นำออกประมูลในตลาดประมูลเสรีภาพมีความสำคัญ เพราะมันจะไปกำหนดอีกต่อหนึ่งว่าคนในตลาดประมูลจะต้องการและเลือกประมูลทรัพยากรอะไร ที่ระดับราคาใดเพื่อสนองตอบความพอใจและเป้าหมายของตน หากเสรีภาพที่ถูกนำออกประมูลในตลาดประมูลเสรีภาพไม่ครอบคลุม และตอบสนองอย่างครบถ้วนต่อความต้องการของทุกคนซึ่งทั้งแตกต่างและหลากหลาย เป็นไปได้ที่อาจมีวิถีชีวิตและความพอใจบางแบบของบางคนที่ไม่ได้รับการสนองตอบอย่างเท่าเทียมกันกับคนอื่น ๆ เนื่องจากคนที่วิถีชีวิตและความพอใจแบบนี้ อาจพบว่าเสรีภาพเท่าที่มีอยู่ปิดกั้นไม่ให้เขามีโอกาสใช้ทรัพยากรในตลาดประมูลในแบบที่เขาต้องการ คนเหล่านี้จึงถูกกีดกันจากส่วนแบ่งที่เป็นธรรมของเขาที่เขาจะเลือกหากการจัดสรรเสรีภาพเป็นไปอย่างเสมอภาคและยุติธรรมแท้จริง เพราะสิ่งที่เขาเลือกสำหรับตนเองภายใต้เงื่อนไขที่กดขี่และบั่นทอนเสรีภาพของเขา แม้เขาจะพอใจกับส่วนแบ่งเหล่านั้นในระดับหนึ่งแต่มันย่อมไม่ใช่สิ่งที่เขาจะพอใจอย่างแน่นอนหากบรรยากาศ และเงื่อนไขของการเลือกให้เสรีภาพแก่เขามากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งดอว์คินมองว่านั่นหมายถึงชีวิตของคนเหล่านี้ต้องถูกบังคับให้เผชิญกับต้นทุนที่สูงกว่าคนอื่น ๆ ซึ่งมีเสรีภาพมากกว่าเขาที่จะทำในสิ่งที่ตนปรารถนา ดังนั้น ดอว์คินจึงเน้นว่ารัฐต้องใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่งในการกำหนดว่า เสรีภาพพื้นฐานที่จะนำออกให้คนในตลาดแต่ละคนประมูลก่อนที่คนเหล่านี้จะเข้าสู่ตลาดประมูลทรัพยากร ควรประกอบด้วยเสรีภาพแบบใดบ้าง เพื่อที่จะแน่ใจว่าจะไม่มีใครเลยที่ถูกลดรอนเสรีภาพเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ

ในที่สุดเราจึงพบว่า การพูดถึงการจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรของดอว์คินมาลงเอยที่ประเด็นเรื่องการจัดสรรเสรีภาพพื้นฐานแก่ทุกคนอย่างเสมอภาคกันโดยรัฐ ที่เป็นเช่นนี้เนื่อง

⁵⁶ เรื่องเดียวกัน. หน้า 22-24

⁵⁷ เรื่องเดียวกัน. หน้า 2

จากดอว์คินมองเห็นว่า สิ่งที่คนจะเลือกในตลาดประมูลถูกกำหนดมาจากเสรีภาพพื้นฐานที่เขาต้องมีอยู่ก่อน หากเสรีภาพพื้นฐานถูกจัดสรรอย่างไม่เท่าเทียมกัน ส่วนแบ่งที่แต่ละคนจะได้รับจากตลาดประมูลทรัพยากรย่อมบิดเบือนไป ส่วนแบ่งที่เป็นธรรมจึงสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเสรีภาพพื้นฐานที่ทุกคนต้องมีอยู่อย่างเท่าเทียมกัน เสรีภาพพื้นฐานที่เท่าเทียมคือเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการจัดสรรส่วนแบ่งที่เป็นธรรม และเสรีภาพพื้นฐานคือสิ่งที่ทำให้การแทรกแซงของรัฐเพื่อคุ้มครองส่วนแบ่งที่เป็นธรรมสำหรับทุกคนเป็นสิ่งจำเป็น และนี่คือเหตุผลที่ทำให้ดอว์คินอ้างว่าเสรีภาพกับความเสมอภาคทางทรัพยากรคือสองหน้าของเหรียญเดียวกัน หากด้านหนึ่งของความยุติธรรมในการจัดสรรคือการจัดจ่ายทรัพยากรอย่างเท่าเทียมกันสำหรับทุกคน อีกด้านหนึ่งของความยุติธรรมดังกล่าวคือการแบ่งสรรเสรีภาพพื้นฐานสำหรับทุกคนอย่างเท่าเทียม⁵⁸ ในแง่นี้ การจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมจึงไม่ละเมิดเสรีภาพของใคร แต่ต้องอาศัยหลักประกันของเสรีภาพที่เท่าเทียมดังกล่าวเป็นพื้นฐานรองรับความเป็นไปได้ของตัวมัน และหลักประกันดังกล่าวเรียกร้องให้รัฐต้องเข้าแทรกแซงในการจัดสรร ซึ่งดอว์คินเชื่อว่าการแทรกแซงของรัฐสามารถแก้ปัญหาพื้นฐานสองประการของการจัดสรรโดยตลาดเสรีได้คือ 1) ปัญหาของผลกระทบภายนอกจากการใช้เสรีภาพที่ทำให้ต้นทุนค่าเสียโอกาสของบางคนถูกบิดเบือน และทำให้ชีวิตเขาเสียเปรียบคนอื่น ๆ อย่างไม่ยุติธรรม และ 2) ปัญหาของข้อจำกัดในการรู้ข้อมูลของบุคคลที่ทำให้ต้นทุนค่าเสียโอกาสของเขาเหล่านั้นถูกบิดเบือน และทำให้ชีวิตเขาเสียเปรียบคนอื่น ๆ อย่างไม่ยุติธรรม

การแก้ปัญหาประการแรกเกิดขึ้นได้เนื่องจากเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดให้สำหรับทุกคนคุ้มครองแต่ละคนในแง่ที่ว่า เสรีภาพเหล่านี้กำหนดว่าทรัพยากรที่ถูกนำออกจัดสรรในตลาดประมูลจะต้องอยู่ในรูปที่สามารถสนองตอบความต้องการที่หลากหลายของทุกคนได้อย่างครบถ้วน จะต้องไม่มีใครถูกกีดกันจากการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรขึ้นใดเลย ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะเป็นใครหรือมีความต้องการที่ผิดแปลกจากคนส่วนใหญ่เพียงใด คนเหล่านี้ต้องได้รับจัดสรรเสรีภาพแบบเดียวกับกับคนอื่น ๆ และมีสิทธิและโอกาสที่จะใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่เขาต้องการได้บนหลักการของการแข่งขันกันอย่างเสรีและเป็นธรรม ส่วนการแก้ปัญหาประการหลังเป็นไปได้เพราะรัฐคือผู้เดียวที่สามารถเข้าถึงข้อมูลที่ครบถ้วนเกี่ยวกับข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรร ที่บุคคลทั่วไปเข้าถึงไม่ได้ รัฐจึงเป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถรับรู้ว่าต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แต่ละคนต้องแบกรับจากการจัดสรรสะท้อนการเลือกอย่างอิสระของเขาออกมาคืออะไร เหตุผลนี้อาจมองได้อีกแง่หนึ่งว่า เพราะรัฐอยู่ภายนอกตลาดประมูลและตลาดประกันภัย รัฐจึงมองเห็นสิ่งที่คนที่อยู่ในตลาดมองไม่เห็น และเพราะบุคคลไม่สามารถรู้เกี่ยวกับผลกระทบต่อกันที่เกิดจากการเลือกของคนอื่น ๆ บุคคลจึง

⁵⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 54

ต้องพึงพารัฐในการให้หลักประกันแก่ตนว่า ผลกระทบจากการเลือกของคนอื่นจะถูกแก้ไขให้เป็นกลางก่อนที่จะมาบิดเบือนค่าเสียโอกาสในการเลือกของตนโดยความช่วยเหลือของรัฐ

แต่การแก้ปัญหาเรื่องการจัดสรรที่เสมอภาคบนพื้นฐานของการเลือก โดยอ้างการพึงพาอำนาจรัฐแทนที่จะวางอยู่บนหลักการทำงานของตลาดเสรีเพียงอย่างเดียว มีผลทำให้ทฤษฎีการจัดสรรของดอว์กิน เอนเอียงไปทางทฤษฎีที่เน้นความสำคัญของการจัดสรรต้นทุนค่าเสียโอกาสแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน (ซึ่งเป็นประเด็นเรื่องความเสมอภาค) มากกว่าที่จะเป็นการจัดสรรบนพื้นฐานของการเลือกแบบที่ดอว์กินอ้างถึงตลอดมา เราจะเห็นประเด็นนี้ชัดขึ้นโดยพิจารณาความคิดเรื่องเสรีภาพที่แฝงอยู่เวลาที่ดอว์กินพูดถึงหลักเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐต้องกำหนดขึ้น เพื่อปกป้องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แท้จริงของแต่ละคน ดอว์กินยังหมายถึงเครื่องกีดขวางเสรีภาพบางชนิดที่ต้องมาพร้อมกันกับเสรีภาพพื้นฐานด้วย⁵⁹ เขาเชื่อว่าเครื่องกีดขวางดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นและไม่ผิดศีลธรรมแม้มันจะบั่นทอนเสรีภาพในการเลือกของบุคคลในตลาดเสรีในบางครั้งก็ตาม เขาอ้างว่า เสรีภาพไม่ใช่อิสระในการกระทำสิ่งต่างๆ ที่บุคคลพอใจอย่างไร้ขอบเขต เสรีภาพเป็นเพียงคุณค่าแบบหนึ่ง ซึ่งเกิดจากที่มันทำให้ชีวิตที่มีเสรีภาพเป็นชีวิตที่ดีกว่าชีวิตแบบอื่นที่ปราศจากเสรีภาพ เสรีภาพทำให้ชีวิตที่ดีเป็นไปได้ ซึ่งต่างจากศิลปะที่เป็นสิ่งมีคุณค่าในตัวเองไม่ใช่เพราะมันนำไปสู่ผลดีแบบต่างๆ ดอว์กินอ้างว่าการเข้าใจเสรีภาพโดยสัมพันธ์กับคุณค่าของมันต่อชีวิตที่ดี ทำให้เราเห็นว่าเสรีภาพจำเป็นต้องถูกควบคุมให้ถูกใช้ภายในขอบเขต การใช้เสรีภาพของใครคนใดคนหนึ่งโดยปราศจากขอบเขตย่อมส่งผลกระทบต่อเสรีภาพของคนอื่น⁶⁰ เสรีภาพในแง่หนึ่งจึงมีความสำคัญเพียงในเชิงยุทธวิธี และจึงเป็นคุณค่าคนละระดับกับความเสมอภาคซึ่งดอว์กินอ้างว่าเป็นหัวใจของทฤษฎีเสรีนิยม

ในแง่หนึ่งการอ้างเช่นนี้ไม่สอดคล้องกับคำอธิบายเรื่องตลาดประมูลเสรีภาพ หากเสรีภาพเป็นเพียงคุณค่าแบบหนึ่ง เหตุใดมันจึงไม่ถูกจัดสรรด้วยการนำออกประมูลในแบบเดียวกับทรัพยากรชนิดอื่นๆ ดอว์กินอ้างว่าทำเช่นนั้นไม่ได้เพราะคนทุกคนอาจไม่ได้รับรู้และแสวงหาเสรีภาพพื้นฐานแบบเดียวกัน คนแต่ละคนอาจเข้าใจเสรีภาพชนิดที่มีความหมายสำคัญสำหรับชีวิตของตนต่างกัน เหตุผลของดอว์กินตรงนี้เกิดจากที่เขายอมรับความแตกต่างเชิงอัตวิสัยเกี่ยวกับคุณค่าของคนในตลาดเสรีที่ทำให้การอ้างเสรีภาพที่เป็นสากลนามธรรมสำหรับทุกคนยอมรับได้ยาก⁶¹ คนที่มีรสนิยมชอบขับรถเร็วถือว่าเสรีภาพในการขับรถสอดคล้องกับผลประโยชน์ของเขา หรือคนที่นิยมแสดงความคิดเห็นทางการเมืองอาจถือว่าเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น รวมไปถึงการเดินทางประหวังนโยบายของรัฐเป็นประโยชน์สำหรับตน ขณะที่คนอื่นที่มองว่าประโยชน์ของตนคือสังคมที่

⁵⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 23

⁶⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 9

⁶¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 6-7, 13-17

สงบ และความปลอดภัยบนท้องถนนย่อมเห็นว่าเสรีภาพสองชนิดนี้ขัดต่อผลประโยชน์ของตน แต่ กระนั้น ดอว์คินเชื่อว่าหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นซึ่งประกอบด้วยเสรีภาพสองชนิด และ เครื่องกีดขวางสองชนิดจะไม่ขัดแย้งกับเสรีภาพในความหมายที่คนเหล่านี้เข้าใจ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ดอว์คินอธิบายว่าความคิดเรื่องเสรีภาพเชื่อมโยงอยู่กับเหตุผลเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แท้จริง และเท่าเทียม ที่ทุกคนยอมรับได้ว่าการใช้เสรีภาพบางอย่างของตนต้องถูกจำกัด เนื่องจากคนเหล่านี้ เห็นว่าการจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกลับมาเป็นผลดีสำหรับตน ในแง่ที่ว่า การจำกัดเสรีภาพจะช่วย ลดปัญหาต้นทุนค่าเสียโอกาสบิดเบือนอันเกิดจากผลกระทบภายนอก และข้อมูลเกี่ยวกับการจัดสรร บางอย่างที่ไม่รู้ การจัดสรรที่เสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาสจึงกลายมาเป็นเงื่อนไขที่ทำให้การ ลิดรอนเสรีภาพส่วนบุคคลของรัฐเป็นสิ่งที่ยอมรับได้สำหรับพลเมืองแต่ละคน ความเสมอภาคจึง เป็นคุณค่าที่มาก่อน และเป็นเหตุผลให้แก่ความชอบธรรมของการลิดรอนเสรีภาพส่วนบุคคล ซึ่งการ อ้างเช่นนี้สอดคล้องกับที่ดอว์คินกล่าวว่าความเสมอภาคคือคุณค่าที่สำคัญที่สุด ส่วนเสรีภาพคือคุณค่า ที่สำคัญรองลงมาจากความเสมอภาค การละเมิดเสรีภาพบางอย่างจึงยอมรับได้หากมันแลกมา ด้วยความเสมอภาคซึ่งเป็นคุณธรรมสูงสุด

อย่างไรก็ดี การสรุปเช่นนี้ทำไม่ได้ง่ายนักสำหรับดอว์คิน เหตุผลก็คือ ต้นทุนค่าเสีย โอกาสที่ดอว์คินพูดถึงนั้นคือสิ่งที่บุคคลที่อิสระ และเท่าเทียมกันต้องค้นพบ และปรับตัวเข้าหาใน บริบทของการจัดสรรโดยกลไกตลาดเสรี มันจึงแยกไม่ขาดจากการเลือกอย่างอิสระของแต่ละคนใน แ่งที่ว่า คนแต่ละคนต้องเป็นผู้เลือกสำหรับตนเองว่า ต้นทุนค่าเสียโอกาสแบบใดที่ตนยอมรับได้ ดอว์ คินไม่ได้เชื่อว่า คนทุกคนยอมรับต้นทุนทุกรูปแบบที่ถูกกำหนดมาสำหรับเขาจากข้อเท็จจริงเชิงโครง สร้างของการจัดสรร เขาเชื่อในศักยภาพและพลังทางเหตุผลที่แต่ละคนมีสำหรับที่จะคิดไตร่ตรองว่า ต้นทุนแบบใดที่ตนยอมรับ เพราะมองแล้วว่ามันเป็นผลดีกับเป้าหมายระยะยาวของตนมากที่สุด และต้นทุนแบบใดที่ตนจะปฏิเสธ การพูดถึงต้นทุนค่าเสียโอกาสจึงเป็นอีกด้านหนึ่งของการพูดถึงเสรี ภาพส่วนบุคคลที่ถูกแสดงออกในตลาดเสรี ภายในความคิดเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสเองเราจึงมองเห็น แรงแห้วงเหวี่ยงหนึ่งกันและกันของความคิดสองข้อที่สำคัญพอๆ กันคือ ข้อของความเสมอภาคและเสรี ภาพส่วนบุคคลแฝงอยู่เช่นเดียวกันกับในคำอธิบายเรื่องการจัดสรรที่เสมอภาคบนพื้นฐานของการ เลือกอย่างอิสระในภาพรวมของดอว์คิน การพยายามปกป้องต้นทุนค่าเสียโอกาสโดยอ้างถึงเสรีภาพ พื้นฐานที่จำเป็นต่อการค้นพบต้นทุนของการใช้ชีวิตรูปแบบต่างๆ ภายใต้เงื่อนไขของผลกระทบภาย นอก และข้อจำกัดทางความรู้ของบุคคลส่งผลกระทบต่อเสรีภาพในการเลือกในระดับของตลาดเสรี ที่บุคคลต้องยอมรับที่จะมีขอบเขตในการแสดงออกซึ่งเสรีภาพในการเลือก กำหนดและแสวงหาชีวิต ที่ดีในรูปแบบต่างๆ เหล่านั้นของตนลดลงเพื่อแลกกับเสรีภาพระดับแรกที่เป็นพื้นฐานมากกว่า เสรี ภาพที่ดอว์คินพูดถึงในที่นี้จึงมีสองแบบซึ่งแต่ละแบบก็เรียกร้องการปฏิบัติที่ต่างกันจากรัฐ ซึ่งทำให้เกิดคำถามได้ว่า เหตุใดคนที่เห็นว่าเสรีภาพชนิดหลังสำคัญกว่าจึงต้องยอมรับที่จะถูกลิดรอนเสรี

ภาพชนิดนี้เพื่อแลกกับเสรีภาพชนิดแรกที่เขาอาจไม่ต้องการ คนที่ให้ความสำคัญมากกว่ากับอิสระในการเลือกในตลาดเสรี อาจไม่สนใจเสรีภาพในการเลือกชนิดที่จะเป็นหลักประกันต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เท่าเทียมสำหรับตน คนเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องยอมรับเหตุผลเรื่องผลกระทบภายนอกและข้อจำกัดทางความรู้ของตนตั้งแต่แรก ซึ่งคำถามนี้จะไม่ใช่คำถามสำหรับดอว์คินหากเขาไม่ได้แถลงอย่างชัดเจนตั้งแต่ต้นว่า การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรนั้นคือการจัดสรรที่วางอยู่บนพื้นฐานของการเลือกอย่างอิสระในตลาดเสรีคือ ตลาดประมูลและตลาดประกันภัย

ดอว์คินจะอ้างเช่นนี้ได้จึงจำเป็นที่เขาต้องแสดงให้เห็นว่า (1) เสรีภาพชนิดที่ซุคของเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานที่รัฐกำหนดให้มุ่งปกป้องนั่นคือเสรีภาพที่เป็นพื้นฐานหรือเสรีภาพในระดับแรก (first-order liberty) ซึ่งจำเป็นต้องมีอยู่ก่อนสำหรับเป็นหลักประกันว่าเสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรีจะสามารถเป็นไปได้ และ (2) เราสามารถแน่ใจได้ว่าหลักแห่งเสรีภาพที่รัฐกำหนดขึ้นนั้นมีความชอบธรรมจริงหากประเมินจากจุดยืนที่เป็นอัตวิสัยของทุกคน ซึ่งต่างคนต่างแสวงหาเสรีภาพที่สอดคล้องกับความพึงพอใจของตน ดอว์คินตอบคำถามทั้งคู่นี้โดยอธิบายว่าหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นสำหรับปกป้องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แท้จริงของทุกคนนั้น ประกอบด้วยเสรีภาพและเครื่องกีดขวางชนิดใดบ้าง

หลักแห่งการทำให้เป็นนามธรรม (principle of abstraction) หลักชนิดนี้มีลักษณะเป็นทั้งหลักประกันเสรีภาพและเครื่องกีดขวางสำหรับการใช้เสรีภาพของบุคคลไปพร้อมกัน หลักดังกล่าวอ้างว่า ทรัพยากรที่ถูกนำออกจัดสรรต้องอยู่ในรูปที่พร้อมจะสนองตอบความต้องการทุกรูปแบบที่เป็นไปได้ เนื่องจากคนที่ประสงค์จะใช้ประโยชน์จากทรัพยากรแต่ละชิ้นอาจมีความต้องการและแผนการที่หลากหลาย ดังนั้นทรัพยากรที่ถูกนำออกประมูลในตลาดประมูลจึงต้องอยู่ในรูปที่เป็นนามธรรม ไม่ตอบสนองวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงใดเลย สามารถแยกได้เป็นหน่วยย่อยเพื่อตอบสนองความต้องการของปัจเจกบุคคลแต่ละคน และต้องอยู่ในสภาพดั้งเดิมที่ยังไม่ผ่านการแยกแยะและเปลี่ยนแปลง^{๕๒} ดอว์คินยกตัวอย่างกรณีของที่ดินผืนหนึ่งซึ่งเป็นที่ต้องการของคนสองกลุ่มขึ้นมาสนับสนุนหลักนี้ คนกลุ่มแรกต้องการมันไปใช้สร้างสนามกีฬา ส่วนคนกลุ่มหลังซึ่งมีนายก. เพียงคนเดียวต้องการมันไปใช้ปลูกบ้านเพื่อพักอาศัย การจัดสรรที่ยุติธรรมคือทุกคนต้องมีโอกาสแข่งขันกันประมูลที่ดินผืนนี้อย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งหมายถึง ก่อนที่การแข่งขันประมูลจะเริ่มต้นได้ ในตลาดเสรีภาพผู้นำประมูลต้องแน่ใจก่อนว่า เสรีภาพที่ตนนำออกมาจัดสรรให้แก่คนกลุ่มแรกและนายก. นั้นต้องคำนึงถึงความต้องการทั้งของคนกลุ่มแรกทั้งกลุ่มในฐานะปัจเจกบุคคล และความต้องการของนายก. อย่างเท่าเทียมกัน คือ ต้องรวมทั้งเสรีภาพในการใช้ที่ดินผืนดังกล่าวเพื่อสร้างสนามกีฬา และเพื่อสร้างบ้าน ซึ่งการที่ที่ดินดังกล่าวจะสามารถตอบสนองวัตถุประสงค์สอง

^{๕๒} เรื่องเดียวกัน, หน้า 25

ชนิดนี้ได้อย่างเท่าเทียมกัน ดอว์คินอ้างว่ามันต้องถูกนำออกประมูลในรูปของที่ดินแปลงย่อยที่สุด เพราะหากเสรีภาพที่นำออกเสนอประมูลในตลาดเสรีภาพกำหนดว่า ที่ดินดังกล่าวต้องถูกนำไปใช้ในรูปของที่ดินผืนใหญ่ผืนเดียวเท่านั้นย่อมเท่ากับกีดกันโอกาสที่นายก. จะประมูลที่ดินผืนนั้นได้ไป เพราะที่เขาต้องการไม่ใช่ที่ดินขนาดใหญ่เพื่อนำไปสร้างสนามกีฬา แต่เป็นเพียงที่ดินผืนย่อยๆ เพื่อใช้สร้างบ้านขนาดกระทัดรัดสำหรับอยู่อาศัยเท่านั้น การกำหนดให้ที่ดินดังกล่าวต้องถูกใช้อย่างไรจึงมีผลต่อการตัดสินใจของนายก. จึงเป็นสิ่งที่ผู้นำการประมูลต้องระวังอย่างยิ่ง เพื่อไม่ให้มือคิดและปิดกั้นนายก. จากโอกาสในการใช้ที่ดินนั้นอย่างเท่าเทียมกันกับคนอื่น ๆ⁶³

หลักแห่งการทำให้เป็นนามธรรมเรียกร้องให้รัฐต้องจำกัดการใช้เสรีภาพในลักษณะของการรวมกลุ่มประมูล (aggregation of bids) ที่จะมีผลให้บางคนถูกปิดกั้นโอกาสในการใช้ทรัพยากรบางอย่างที่จำเป็นสำหรับแผนการชีวิตของเขาเท่าเทียมกันกับคนอื่น ๆ การจำกัดเสรีภาพในที่นี้มีเป้าหมายเพื่อลดการบิดเบือนต้นทุนค่าเสียโอกาสในการใช้ชีวิตของบุคคลอื่นจากผลกระทบของการใช้เสรีภาพในลักษณะของการรวมกลุ่มประมูลนี้ แต่ทั้งนี้ดอว์คินไม่ได้ปฏิเสธว่าการรวมกลุ่มประมูลเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่เขาอ้างว่าในการประมูลลักษณะนี้ ทุกคนต้องถูกปฏิบัติจากรัฐในฐานะปัจเจกบุคคลคนหนึ่งเหมือนกัน กั้นเท่านั้น และนั่นเรียกร้องให้รัฐต้องใส่ใจกับรูปแบบของทรัพยากรที่นำออกเสนอประมูล ซึ่งต้องอยู่ในสภาพที่สามารถสนองตอบวัตถุประสงค์ของทุกคนได้อย่างเท่าเทียมกัน แต่ไม่ใช่เพื่อสนองตอบวัตถุประสงค์ของคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดไม่ว่าคนกลุ่มนั้นจะมีจำนวนมากเพียงใด ดอว์คินอ้างว่าหลักแห่งการทำให้ทรัพยากรเป็นนามธรรมคือหลักที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการจัดสรรที่เสมอภาคโดยตลาดเสรี กับการจัดสรรที่เคารพหลักแห่งความเสมอภาคชนิดนามธรรม การจำกัดเสรีภาพของบุคคลโดยคงไว้ซึ่งลักษณะที่ไม่ตอบสนองเป้าหมายของใครเป็นพิเศษจึงสอดคล้องกับที่หลักอย่างหลังอ้างว่า รัฐต้องให้ความสำคัญกับชีวิตทุกชีวิตและโอกาสที่ชีวิตเหล่านั้นจะประสบความสำเร็จอย่างเท่าเทียมกัน แต่ดอว์คินเชื่อว่าหลักชนิดนี้เพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอจะให้หลักประกันว่าการจัดสรรหนึ่งจะปลอดจากผลกระทบภายนอกทั้งหมด การจัดสรรที่เสมอภาคยังต้องการหลักแห่งเสรีภาพและเครื่องกีดขวางชนิดอื่นอีก

หลักแห่งการแก้ไข (Principle of Correction) หลักชนิดที่สองนี้ก็เช่นเดียวกับหลักแห่งทรัพยากรนามธรรมที่มีลักษณะของการจำกัดเสรีภาพบางอย่างของปัจเจกบุคคล เจตนาของดอว์คินในการอ้างหลักชนิดนี้ก็เพื่อให้อำนาจแก่รัฐในการแทรกแซงการจัดสรร โดยเปลี่ยนแปลงผลที่จะเกิดขึ้นหากการจัดสรรตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของผลกระทบภายนอก และหากบุคคลขาดความรู้ อย่างครบถ้วนเกี่ยวกับผลกระทบที่จะเกิดตามมาจากการตัดสินใจของตน ดอว์คินยกตัวอย่างที่ดินอีกผืนหนึ่งเพื่อสนับสนุนหลักชนิดนี้ ที่ดินแปลงนี้เป็นที่ต้องการของคนสองกลุ่ม กลุ่มแรกคือนายก.

⁶³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 27

และกลุ่มที่สองคือนายข. นายค. และนางง. นายก. ต้องการที่ดินไปเพื่อสร้างบ้านสไตล์สมัยใหม่ สีสันดูฉลาด ส่วนสามคนหลังต้องการสร้างชุมชนสไตล์อนุรักษ์นิยม ที่เน้นตัวบ้านเรียบง่ายแต่งามสง่า ปัญหาคือหากสามคนหลังรู้ว่านายก. ต้องการที่ดินไปเพื่อสร้างบ้านในสไตล์ที่ไม่เข้ากับอุดมคติของตน ก็อาจยกเลิกความคิดที่จะประมวลร่วมกับนายก. และหันไปสนใจที่ดินแปลงอื่นแทน ที่แน่ๆ คือคนพวกนี้จะไม่ประมวลที่ดินแปลงเดียวกับนายก. เพราะนั่นย่อมเท่ากับทำลายความฝันของพวกเขา แต่ปัญหาคือคนเหล่านี้ไม่อาจรู้ว่านายก. มีแผนการอย่างไร และความไม่รู้นี้จะทำให้พวกเขาตัดสินใจผิดและประมวลที่ดินแปลงเดียวกับนายก. ไป ดอว์คินจึงอ้างว่า หลักแห่งการแก้ไขให้อำนาจแก่รัฐที่จะเข้าแทรกแซงการประมวลที่ดินแปลงดังกล่าว และจัดการให้นายก. ไปปลูกสร้างบ้านในที่ดินแปลงอื่นแทนเพื่อไม่ให้รบกวนนายข. และพวก หลักแห่งการแก้ไขตรงนี้จึงคุ้มครองผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่คือนายข. และพวก แต่ไม่ใช่ นายก. แต่ดอว์คินไม่เห็นว่าการดังกล่าวซึ่งจำกัดเสรีภาพของนายก. เพราะบังคับให้เขาต้องไปปลูกบ้านในที่ดินแปลงอื่นซึ่งเขาอาจพอใจน้อยกว่าบิดเบือนต้นทุนค่าเสียโอกาสของเขา เพราะต้นทุนที่จะถูกบิดเบือนในที่นี้คือต้นทุนสำหรับนายข. และพวก แต่ไม่ใช่ของนายก. ดอว์คินเห็นว่าปัญหาในที่นี้คือปัญหาเรื่องข้อมูล เพราะหากนายข. และพวกรู้ว่านายก. คิดจะทำอะไร เขาคงไม่ยอมประมวลที่ดินร่วมกับนายก. อย่างไม่เสีย นายก. ก็คงไม่มีทางได้ปลูกบ้านในที่เดียวกับนายข. และพวกอยู่แล้ว สิ่งที่น่ายอก. ต้องให้เหตุผลกับตัวเองในที่นี้จึงอยู่ที่ว่า การเลือกของเขาจะสร้างต้นทุนค่าเสียโอกาสที่บิดเบือนเกินความจริงให้กับนายข. และพวกมากกว่าที่เขาจะมีสิทธิทำได้หากข้อมูลที่ทุกคนรู้มีความโปร่งใสกว่าที่เป็นอยู่⁶⁴

ความชอบธรรมของหลักชนิดนี้อยู่ที่ว่า รัฐคือผู้เดียวที่รู้ว่าบุคคลจะตัดสินใจอย่างไร หากข้อมูลทุกอย่างเขารับรู้ได้อย่างโปร่งใส ดอว์คินเชื่อว่ารัฐรู้ดีกว่าปัจเจกบุคคลในแง่นี้ เพราะปัจเจกบุคคลยากที่จะรู้ได้อย่างครบถ้วนว่า คนอื่นคิดอย่างไรหรือเชื่ออย่างไร และนั่นจะส่งผลอย่างไรต่อเขา แต่รัฐรู้ได้เพราะรัฐอยู่ในสถานะที่เข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการเหล่านี้ได้ครบถ้วนแบบที่ปัจเจกบุคคลเองทำไม่ได้ เหตุผลของดอว์คินตรงนี้อาจฟังดูค่อนข้างอ่อนและสามารถโต้แย้งได้ ฟรีดริค ฟอน ฮาเย็คกล่าวถึงการจัดสรรที่ถูกกำหนดจากรัฐว่ามีข้อจำกัดอย่างยิ่งในด้านข้อมูลเนื่องจากการติดต่อแลกเปลี่ยนระหว่างบุคคลนั้น มีธรรมชาติเป็นการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นอิสระ การที่รัฐจะเข้ามารับรู้และจัดการกับข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนเหล่านี้ได้จึงเป็นเรื่องยากลำบากจนถึงเกือบเป็นไปไม่ได้ ข้อมูลเหล่านี้คือสิ่งที่บุคคลในตลาดต้องค้นพบด้วยตนเอง เพราะมันคือจิตวิญญาณของตลาดเสรี ที่คนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเคลื่อนไหวและคลี่คลายตัวของตลาดเท่านั้นจึงจะสามารถรับรู้ได้จากการใช้ชีวิตอยู่เป็นส่วนหนึ่งของมัน ข้อมูลเหล่านี้ฮาเย็คอ้างว่ามีการเปลี่ยนแปลงทุกครั้งที่เกิดมีปฏิสัมพันธ์ใหม่ๆ ขึ้นในตลาด และปฏิสัมพันธ์

⁶⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 32

เหล่านั้นเกิดขึ้นในทุกที่ทุกเวลา จึงเกินอำนาจของรัฐที่จะเข้ามาจัดการควบคุมได้อย่างทั่วถึง การอ้างว่า รัฐสามารถค้นพบ และเข้าถึงข้อมูลเหล่านี้ได้อย่างครบถ้วน และทันเวลาจึงเป็นการอ้างที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง และจึงน่าเชื่อได้น้อยกว่าไม่น่าเชื่อ⁶⁵ แต่ประเด็นนี้เราจะข้ามไปก่อนในตอน นี้ สิ่งหนึ่งที่น่าสังเกตคือ จากตัวอย่างของหลักเชิงสิ่งกีดขวาง 2 หลักข้างต้นที่ดอว์คินยกมาเหมือน เหตุผลจะขัดแย้งกันเองในแง่ที่ว่า หลักแรกคุ้มครองความต้องการของปัจเจกบุคคลแบบแยกส่วน คือ ผลประโยชน์ของใครของมันที่รัฐปกป้องอย่างเท่าเทียมกัน การอ้างว่ารัฐเป็นธรรมกับต้นทุนค่าเสียโอกาสของทุกคนจึงเป็นการอ้างที่สมเหตุสมผลตรงนี้ แต่หลักที่สองคุ้มครองผลประโยชน์ของกลุ่มบุคคลที่ประกอบจากปัจเจกบุคคลมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป ทำให้ในความขัดแย้งระหว่างกลุ่มกับคนแต่ละคน รัฐเหมือนให้น้ำหนักความสำคัญกับผลประโยชน์ของกลุ่มคนซึ่งมีจำนวนมากกว่า ซึ่งมีลักษณะคล้ายหลักเหตุผลแบบประโยชน์นิยมที่เน้นการตอบสนองของความพอใจที่มากที่สุดของคนจำนวนมากที่สุด หลักชนิดที่สองจึงทำให้เกิดคำถามว่า แล้วสำหรับบุคคลที่มีความแตกต่างจากคนอื่น ๆ เช่น นายก. ซึ่งมีรสนิยมเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยที่แปลกพิสดารกว่าคนอื่น ๆ ใครจะเป็นคนคุ้มครองผลประโยชน์ของเขาเหล่านี้? แต่ในแง่หนึ่งคำถามนี้ยังไม่ใช่คำถามที่ได้แย้งหลักทั้งคู่ได้อย่างเด็ดขาด มันเป็นเพียงการตั้งคำถามกับตัวอย่างเชิงรูปธรรมของหลักทั้งคู่ที่ดอว์คินยกมาอ้างเท่านั้น ซึ่งดอว์คินอาจตอบคำถามนี้ได้ด้วยตัวอย่างใหม่ที่มีความชัดเจนและน่าโต้แย้งน้อยกว่า

หลักแห่งความเป็นตัวตนที่แท้ (Principle of Authenticity) หากสองหลักแรกมุ่งจำกัดเสรีภาพของบุคคล หลักแห่งความเป็นตัวตนที่แท้คือหลักที่มุ่งส่งเสริมให้บุคคลมีเสรีภาพอย่างกว้างขวางในการเข้าถึงและรู้จักความต้องการที่แท้จริงของตน หลักดังกล่าวเรียกร้องให้บุคคลต้องมีเสรีภาพอย่างกว้างขวางในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดจนการรวมกลุ่ม เพื่อเป็นหลักประกันว่าบุคคลสามารถค้นพบ ก่อรูปหรือปรับเปลี่ยนความต้องการและความเชื่อของตนได้ตลอดเวลา ตลอดจนการแสวงหาแนวร่วมหรือคนที่เห็นด้วยกับตนเกี่ยวกับสิ่งที่ดีและมีคุณค่าร่วมกัน ดอว์คินเชื่อว่าหลักดังกล่าวคือสิ่งที่จะประกันว่า การเลือกประมวลทรัพยากรของบุคคลในตลาดทรัพยากรจะเป็นการเลือกที่แท้จริง ที่ออกมาจากตัวบุคคลเองเป็นผู้เลือกและกำหนดสำหรับตนเอง (authentic) หลักนี้ในแง่หนึ่งจึงเปิดโอกาสให้คนสามารถมีท่าทีเชิงวิพากษ์ต่อโครงสร้าง สถาบันหรือระบบต่างๆ ที่ตนใช้ชีวิตอยู่เป็นส่วนหนึ่งได้ ตลอดจนได้ทบทวนความพอใจที่ตนมี ซึ่งส่วนหนึ่งดอว์คินยอมรับว่าความพอใจดังกล่าวถูกกำหนดจากภายนอกเช่นจากระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี แต่เขาเชื่อว่าโดยการให้เสรีภาพอย่างกว้างขวางแก่บุคคลในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นซึ่งกันและกันที่สุดในที่สุดจะทำให้บุคคลสามารถเข้าถึงตัวตน และความต้องการแท้จริงที่มีอยู่ซึ่ง

⁶⁵ Hayek, F. A. 1944. *The Road To Serfdom*. P. 60. Chicago: University of Chicago Press.

บุคคลกำหนดให้แก่ตนเอง มากกว่าที่จะถูกกำหนดในลักษณะที่ถูกกระทำเพียงฝ่ายเดียว (passive) ได้⁶⁶

หลักแห่งความเป็นเอกเทศ (Principle of Independence) หลักข้อนี้สัมพันธ์โดยตรงกับการเลือกอย่างอิสระของบุคคลเช่นเดียวกับหลักแห่งความเป็นตัวตนที่แท้ สิ่งที่แตกต่างกันคือหลักแห่งความเป็นตัวตนที่แท้อ้างถึงสิทธิของบุคคลในการค้นหาหรือก่อรูปว่าจริงๆ แล้วสิ่งที่ตนต้องการคืออะไร ตัวตนจริงๆ ของตนประกอบจากอะไร และมีสิ่งใดเป็นเป้าหมาย ขณะที่หลักข้อนี้อ้างถึงสิทธิที่บุคคลมีในการมีอิสระที่จะดำเนินชีวิตตามเป้าหมายที่ตนเองกำหนดขึ้น จากความเชื่อ หรือต้องการของตนที่ถูกค้นพบหรือก่อรูปขึ้นมาแล้ว นั่นคือในการดำเนินชีวิตตามเป้าหมายนั้นบุคคลต้องปลอดจากการถูกกลั่นแกล้ง แทรกแซงหรือตัดสินโดยผู้อื่น หลักประการนี้มีหลักแห่งความมั่นคงปลอดภัยรองรับอยู่ เพื่อประกันว่าในการแสวงหาความเป็นเอกเทศนั้นบุคคลทุกคนจะได้รับการคุ้มครองสิทธิในชีวิต เสรีภาพพื้นฐานและทรัพย์สินของพวกเขาอย่างเท่าเทียมกัน ขณะที่หลักสองหลักแรกเพิ่มข้อจำกัดในการใช้เสรีภาพของบุคคล แต่หลักสองหลักหลังนี้กลับเอื้อให้คนมีเสรีภาพพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตมากขึ้น⁶⁷

ดอว์คินไม่สนใจประเด็นเรื่องความชอบธรรมของรัฐ เขาเชื่อว่ารัฐมีหน้าที่ต้องยึดถือตามหลักพื้นฐาน 4 ประการนี้อย่างมั่นคง เพื่อให้หลักประกันแก่ทุกคนว่าการจัดสรรที่เสมอภาคสามารถเป็นไปได้บนพื้นฐานของต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เท่าเทียมกันสำหรับทุกคน แต่เขาไม่สงสัยว่ารัฐอาจบกพร่องในการทำหน้าที่ดังกล่าว แบบเดียวกับที่เขาไม่เชื่อว่ารัฐอาจบกพร่องในการจัดสรรเปลือกหอยสำหรับใช้เป็นเบี้ยสำหรับการประมูลทรัพยากรในตลาดประมูล หรือรัฐอาจบกพร่องในการคำนวณหาอัตราที่เหมาะสมสำหรับจัดเก็บภาษีจากคนมั่งคั่ง เพื่อไปใช้อุดหนุนสวัสดิการของคนพิการและคนยากไร้เพราะขาดพรสวรรค์ในการหารายได้ ดอว์คินเชื่อว่าเพราะรัฐมีหน้าที่ให้หลักประกันต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เท่าเทียมสำหรับทุกคนทำให้การจำกัดเสรีภาพพื้นฐานบางอย่างไม่ผิดศีลธรรม ความเสมอภาคของการจัดสรรในแง่นี้จึงต้องมาก่อนเสรีภาพในการเลือก แต่เสรีภาพในอีกความหมายหนึ่งที่สูงกว่าการเลือก เช่นเสรีภาพในการค้นพบตัวตนที่แท้จริง หรือเสรีภาพในการใช้ชีวิตอย่างอิสระตามเป้าหมายของแต่ละคน คือเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการเลือกอย่างอิสระในตลาดเสรี จากตรงนี้ดอว์คินสรุปว่าการจัดสรรที่เสมอภาคไม่ขัดแย้งกับเสรีภาพพื้นฐานของปัจเจกบุคคล อาจมีความขัดแย้งบางอย่างจริง แต่นั่นคือความขัดแย้งระหว่างความเสมอภาคกับเสรีภาพขั้นที่สอง ซึ่งสำคัญรองลงมาที่แต่ละคนอาจมองเห็นต่างกัน แต่ไม่ได้ขัดแย้งกับเสรีภาพขั้นที่หนึ่ง ซึ่งจำเป็น

⁶⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 34

⁶⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 35

สำหรับทุกคนเหมือนกัน และรัฐคือผู้ตีความว่าเสรีภาพชนิดใดคือเสรีภาพขั้นที่หนึ่งและขั้นที่สอง แต่ไม่ใช่ปัจเจกบุคคลที่เป็นผู้ตีความเสรีภาพเหล่านี้สำหรับตนเอง

ความเสมอภาคทางทรัพยากรกับชีวิตที่ดี

ดอว์คินตระหนักดีว่า เงื่อนไขหนึ่งที่น่าจะเป็นอุปสรรคต่อการอ้างเหตุผลสนับสนุนทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรของเขาคือ เหตุผลเรื่องความเป็นอัตวิสัยเชิงคุณค่า (subjectivism about values) ของคนในสังคมเสรี เหตุผลเช่นนี้เป็นเหตุผลที่มีน้ำหนักมากที่สุดที่สนับสนุนว่าคนมีเหตุผลน่าจะมีส่วนร่วมมากกว่าที่จะร่วมมือกัน⁶⁸ และคนน่าจะไม่ยอมรับมากกว่าจะยอมรับการจัดสรรที่เสมอภาคตามแบบของเขา ที่ยอมให้เหตุผลเรื่องความยุติธรรมในการจัดสรรหรือเหตุผลเรื่องส่วนแบ่งที่เป็นธรรมสำหรับทุกคน ที่วัดจากต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แต่ละคนเผชิญมาเป็นเหตุผลซึ่งนำการจัดสรรยิ่งกว่าเหตุผลเรื่องเสรีภาพในการเลือก เพราะคนมีความเชื่อต่างกัน จึงอาจเป็นไปได้ที่ในจำนวนนั้นอาจมีบางคนที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดเรื่องความยุติธรรมในการจัดสรรหรือเหตุผลเรื่องส่วนแบ่งที่เป็นธรรมที่สัมพันธ์กับค่าเสียโอกาสที่เท่าเทียมสำหรับทุกคน และคนชนิดนี้ย่อมไม่เห็นด้วยและไม่ยอมรับทฤษฎีการจัดสรรของเขา ภารกิจของดอว์คินจึงอยู่ที่การแสดงให้เห็นว่าภายใต้เงื่อนไขของความแตกต่างเช่นนี้ เป็นไปได้อย่างไรที่ทฤษฎีการจัดสรรของเขาจะเป็นที่ยอมรับได้โดยคนที่มีความเชื่อต่างกัน ซึ่งดอว์คินพยายามอธิบายเหตุผลที่เขาเชื่อว่าจะจูงใจให้คนมีเหตุผลที่เชื่อในคุณค่าที่ต่างกันยอมรับได้ว่า การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรนั้นไม่ได้ละเมิดสิทธิของใคร และจึงเป็นที่ยอมรับได้จากหลักความเชื่อทางศีลธรรมต่างๆ ที่แต่ละคนยึดถืออยู่ เขาเรียกเหตุผลดังกล่าวว่ามาจากจริยศาสตร์ส่วนบุคคลที่เชื่อในคุณธรรมทางจริยะ (ethical integrity) ซึ่งเขาอ้างว่าเป็นหลักทางจริยะที่คนในสังคมเสรีส่วนใหญ่ยึดถือ จริยศาสตร์ดังกล่าวดอว์คินกล่าวว่าประกอบจากชุดความเชื่อต่อไปนี้ 1) ชีวิตที่ดีทางจริยะกับความยุติธรรมทางการเมืองและสังคมไม่อาจแยกขาดจากกัน หมายความว่าความยุติธรรมทางการเมืองต้องเป็นสิ่งที่ทุกคนยอมรับได้บนพื้นฐานของทัศนคติเชิงจริยะและศีลธรรมที่แต่ละคนยึดถืออยู่ ในการอ้างเช่นนี้ดอว์คินไม่ต้องการให้ความยุติธรรมทางการเมืองกับทัศนคติทางจริยะของบุคคลแยกขาดจากกัน เขาเชื่อว่าการให้หลักการทางการเมืองต้องมาจากหลักความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่ปัจเจกบุคคลเชื่ออยู่ก่อน การเมืองที่ดีจึงต้องมีพื้นฐานมาจากจริยธรรมที่ดี⁶⁹ 2) ชีวิตที่ดีต้องถูกตัดสินโดยบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของชีวิตนั้นจากจุดยืนที่ตัวเขาเองมองจากภายในออกไป (first-person perspective) ไม่ใช่จากบุคคลภายนอกมองเข้า

⁶⁸ Narveson, Jan. 1988. *The Libertarian Idea*. pp. 155-165. Philadelphia: Temple University Press.

⁶⁹ Dworkin, Ronald. 1990. *Foundations of Liberal Equality*. In Grethe B. Peterson (ed.) *The Tanner Lectures on Human Values*. Vol. 11. pp. 17-21. Salt Lake City: University of Utah Press.

มา (third-person perspective)⁷⁰ 3) ชีวิตที่ดีต้องถูกตัดสินโดยประเมินจากความสามารถของผู้ใช้ชีวิตนั้นในการเผชิญความท้าทายของชีวิตอย่างเหมาะสมกับเงื่อนไขที่ตนประสบอยู่ (challenge model of the good life) ซึ่งคนแต่ละคนก็เผชิญกับเงื่อนไขที่มีรายละเอียดและแง่มุมต่างกัน ความเชื่อข้อนี้จึงสอดคล้องและเป็นเหตุผลกับความเชื่อข้อที่ 2 ที่ว่าปัจเจกบุคคลแต่ละคนเท่านั้นที่จะเป็นผู้ตัดสินสำหรับตนเองว่าชีวิตที่ตนใช้นั้นคือชีวิตที่ดีและมีคุณค่าตามมาตรฐานของตนหรือไม่⁷¹ 4) ชีวิตหนึ่งจะดีหรือไม่ขึ้นกับว่าผลประโยชน์ชนิดสำคัญที่บุคคลจะแสวงหาเมื่อใช้เหตุผลได้ตรงแล้ว (critical interest) ไม่ใช่ผลประโยชน์ชนิดหายาชนิดที่บุคคลแสวงหาเพราะความพอใจไม่ใช่เพราะได้ตรงแล้วว่าสิ่งนั้นดีสำหรับตนจริง (volitional interest) ของบุคคลได้รับการสนองตอบหรือไม่ในการใช้ชีวิตแบบนั้น⁷² และ 5) ชีวิตที่ดีคือชีวิตที่อยู่ในขอบเขต (parameters) แต่ไม่ใช่ในขีดจำกัด (limitations) ของความยุติธรรม⁷³ ความยุติธรรมคือสิ่งที่บุคคลคำนึงถึงในการแสวงหาชีวิตที่ดีสำหรับตน ชีวิตแต่ละชีวิตจึงไม่อาจดีได้หากขัดกับหลักของความยุติธรรม ความเชื่อข้อนี้สัมพันธ์กับความเชื่อแรกที่ว่าความยุติธรรมทางการเมืองต้องมีฐานมาจากจริยศาสตร์ส่วนบุคคล เพราะคนเชื่อว่าความยุติธรรมเป็นสิ่งที่ดีและไม่ใช่อุปสรรคสำหรับการใช้ชีวิตของตน คนเหล่านั้นจึงยอมรับได้ที่จะดำเนินชีวิตของตนให้อยู่ในขอบเขตของความยุติธรรม

ทัศนคติเชิงจริยะของดอว์คินจึงเน้นความเป็นปัจเจกบุคคล (individualistic) แบบเดียวกับหลักความยุติธรรมในการจัดสรรของเขา คนแต่ละคนเท่านั้นที่จะต้องเป็นผู้ตัดสินสำหรับตนเองว่าชีวิตที่ดีสำหรับตนหมายถึงสิ่งใด และชีวิตที่ตนกำลังใช้หรือกำลังแสวงหาอยู่นั้นสอดคล้องหรือไม่กับชีวิตที่ดีที่ตนคิดถึงและเข้าใจ (conceptualize) คำถามเรื่องชีวิตที่ดีจึงเป็นคำถามสำหรับปัจเจกบุคคลแต่ละคน และการประเมินชีวิตที่ดีก็ต้องกระทำจากภายในคือจากจุดยืนที่ปัจเจกบุคคลมองชีวิตของตนออกมา คนอื่นๆ ไม่มีสิทธิเข้ามากำหนด ก่อรูปหรือบังคับให้ใครคนใดคนหนึ่งเลือกทางเดินชีวิตที่ต่างไปและขัดแย้งกับเจตน์จำนงค์และความเชื่อของเขา⁷⁴ การทำเช่นนั้นเท่ากับบังคับให้คนหนึ่งต้องทำในสิ่งที่เขาไม่ปรารถนาโดยอ้างเหตุผลเรื่องชีวิตที่ดีจากจุดยืนภายนอกชีวิตนั้น แต่การตัดสินจากจุดยืนภายนอกคือสิ่งที่ดอว์คินปฏิเสธ และเชื่อว่าขัดแย้งกับทฤษฎีแบบเสรีนิยมที่เชื่อว่า ชีวิตที่ดีต้องถูกตัดสิน (1) จากภายในคือจากตัวบุคคลผู้ใช้ชีวิตออกมา และ (2) โดยไม่ดูที่ผลที่ชีวิตนั้นก่อให้เกิดขึ้นกับสังคมส่วนรวม แต่ดูจากว่าชีวิตนั้นถูกใช้อย่างเหมาะสมเพียงใดในการเผชิญความท้าทายที่ผ่านเข้ามาและเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนั้น การอ้าง (1) กับ (2) ของดอว์คินจึงมี

⁷⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 112, 113, 117

⁷¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 53-4, 7-8

⁷² เรื่องเดียวกัน, หน้า 43

⁷³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 66-8

⁷⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 117

ความเชื่อมโยงกัน เขาไม่เชื่อว่าชีวิตที่ดีสามารถถูกตัดสินโดยดูจากผลที่ชีวิตนั้นก่อให้เกิดขึ้นกับโลก และสังคมส่วนรวม การมองเช่นนั้นทำลายสามัญสำนึกหลายอย่างที่เรามีเกี่ยวกับว่าชีวิตที่ดีควรเป็นเช่นไร⁷⁵ นอกจากนี้มันยังแสดงความไม่เป็นกลางต่อคุณค่าที่แต่ละคนยึดถือ การจะตัดสินได้ว่าชีวิตหนึ่งก่อให้เกิดผลดีหรือไม่ และเป็นผลดีที่มากน้อยต่างกันอย่างไรจำเป็นต้องอาศัยความเชื่อเกี่ยวกับคุณค่าและการจัดลำดับคุณค่าต่างๆ อยู่ก่อนแล้วว่าผลดีที่ชีวิตหนึ่งก่อให้เกิดกับสังคมส่วนรวมควรอยู่ในรูปใดบ้าง เช่น ชีวิตของการค้นพบทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นชีวิตที่มีคุณค่าเพราะก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์ อุตสาหกรรมและความรู้⁷⁶ แต่ความเชื่อเกี่ยวกับคุณค่าเช่นนั้นเป็นสิ่งที่โต้แย้งได้ เพราะคนมีเหตุผลทุกคนไม่ได้เชื่อเรื่องคุณค่าแบบเดียวกัน การตัดสินว่าชีวิตหนึ่งเป็นชีวิตที่ดีหรือไม่ จึงทำโดยวัดจากคุณค่าที่ชีวิตนั้นก่อให้เกิดขึ้นแก่ภายนอกเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดูจากว่าชีวิตนั้นถูกใช้อย่างไร เจ้าของชีวิตเผชิญกับเหตุการณ์และประสบการณ์ต่างๆ ได้ดีเพียงใดและการเผชิญหน้านั้นก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีแบบใดบ้างขึ้นภายในชีวิตของเขา ชีวิตที่ดีจากมุมมองนี้จึงไม่จำเป็นต้องเป็นชีวิตที่ก่อให้เกิดผลดียิ่งใหญ่ต่อโลกภายนอกขอเพียงให้ชีวิตนั้นสนองตอบต่อเงื่อนไขของตัวเองได้อย่างเหมาะสม ซึ่งตัวเจ้าของชีวิตเองจะเป็นผู้ตัดสินในที่สุดว่าชีวิตของตนสนองตอบเงื่อนไขของตัวเองได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ แต่แม้ว่าตรงนี้อวัคินดูเหมือนกำลังสนับสนุนเหตุผลเรื่องชีวิตที่ดีชนิดเน้นปัจเจกบุคคล และอัตวิสัยของปัจเจกบุคคลเป็นสิ่งสำคัญที่สุดก็ตาม เขาก็ยังระวังที่จะไม่ให้ทัศนคติเชิงจริยะเกี่ยวกับชีวิตที่ดีของบุคคลมีความเป็นอัตวิสัยสูงจนเกินไป เขาตระหนักดีว่าการพูดถึงชีวิตที่ดีในความหมายนี้อาจทำให้คำถามเรื่องชีวิตที่ดีกลายเป็นคำถามที่ว่างเปล่าและเป็นสัมพัทธนิยม (relativistic) เพราะทุกชีวิตสามารถเป็นชีวิตที่ดีได้อย่างเท่าเทียมกัน แม้จะถูกใช้ในแบบที่ต่างกัน การตัดสินคุณค่าชีวิตที่ดีอย่างเป็นวัตถุวิสัยจึงไม่สามารถกระทำได้ เพราะทุกคนใช้เกณฑ์ของตนในการตัดสินชีวิตที่ตนใช้เท่านั้น และเกณฑ์เหล่านั้นดูเหมือนดอว์คินเชื่ออยู่แล้วว่ามันต่างกันตั้งแต่ต้น เพื่อแก้ปัญหานี้ ดอว์คินจึงอ้างถึงผลประโยชน์สองชนิดที่บุคคลมี คือผลประโยชน์ชนิดหยาบและผลประโยชน์ชนิดสำคัญ ผลประโยชน์ชนิดแรกหมายถึงสิ่งที่บุคคลบังเอิญปรารถนาเพราะมันเพิ่มความพอใจของเขา แต่เขาไม่ได้สนใจว่า หากผลประโยชน์ชนิดนี้ได้รับการสนองตอบแล้วมันจะทำให้ชีวิตของเขาดีขึ้นหรือเลวลงอย่างไร ตัวอย่างของผลประโยชน์ชนิดนี้ได้แก่ความเพลิดเพลินจากงานอดิเรกต่างๆ ส่วนผลประโยชน์ชนิดหลังหมายถึงสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนสมควรได้รับ เพราะหากผลประโยชน์ดังกล่าวได้รับการสนองตอบแล้วมันจะทำให้ชีวิตของเขาดีขึ้นและมีคุณค่ามากขึ้นสำหรับตัวเขาเอง เช่น การมีความสัมพันธ์ที่ดีและรักใคร่ภายในครอบครัว และดอว์คินเชื่อว่าชีวิตที่ดีหมายถึงชีวิตที่สามารถบรรลุ

⁷⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 117

⁷⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 113-117

ถึงสิ่งที่เจ้าของชีวิตนั้นรับรู้ว่าเป็นผลประโยชน์ชนิดสำคัญสำหรับตน ในการอ้างเช่นนี้คือดอว์คินต้องการแสดงให้เห็นว่า แม้เราจะยอมรับว่าคนมีเหตุผลอาจมีความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตที่ดีอย่างเป็นอัตวิสัยต่างกัน แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่เราจะเชื่อว่าทุกคนรับรู้สิ่งที่ดีสำหรับตนในความหมายอย่างหยาบไปเสียทั้งหมด การอ้างผลประโยชน์ชนิดสำคัญสะท้อนให้เห็นว่าดอว์คินต้องการไปไกลกว่าอัตวิสัยเชิงคุณค่าชนิดที่เน้นเอาความพอใจส่วนบุคคลเป็นที่ตั้ง แต่ในการอ้างเช่นนี้ดอว์คินยังต้องประสบกับความยุ่งยากเช่นกันในแง่ที่ว่า เขายืนยันว่าผลประโยชน์ส่วนบุคคลสองระดับนี้ต้องไม่ถูกเข้าใจว่าเป็นผลประโยชน์ชนิดอัตวิสัยกับผลประโยชน์ชนิดอัตวิสัย เพราะผลประโยชน์ทั้งคู่จัดว่าเป็นผลประโยชน์ชนิดอัตวิสัยทั้งสิ้น⁷⁷ ในแง่ที่ว่าคนแต่ละคนเองต้องเป็นผู้ตัดสินว่าผลประโยชน์ดังกล่าวสำหรับตนคืออะไร และมันสำคัญอย่างไร เพียงแต่ผลประโยชน์ชนิดสำคัญคนรับรู้จากการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล (judgement) ว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญไม่ใช่เพื่อสนองความปรารถนาของตนเองเท่านั้น แต่เพราะมันเป็นสิ่งที่ดีและน่าพึงปรารถนาในตัวเอง ขณะที่ผลประโยชน์ชนิดหยาบคนๆ นั้นเพียงแต่รู้สึกว่าเขาต้องการมันเพื่อความสุข แต่ไม่สนใจว่ามันมีค่าในตัวเองหรือไม่และได้มาแล้วจะทำให้ชีวิตของเขาดีขึ้นหรือเลวลง และสำหรับคำถามที่ว่าหากผลประโยชน์สองชนิดนี้ที่บุคคลมีขัดแย้งกัน คนควรเลือกแสวงหาผลประโยชน์ชนิดใดก่อน? ดอว์คินอธิบายว่าผลประโยชน์สองชนิดนี้ส่วนใหญ่แล้วสัมพันธ์กัน สิ่งที่คนปรารถนากับสิ่งที่คนคิดแล้วว่าดีมักไปในทางเดียวกัน ดังนั้นจึงไม่เกิดปัญหาว่าเหตุใดคนต้องอุทิศตัวเพื่อแสวงหาสิ่งที่เขาไม่ปรารถนาแต่เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ดอว์คินยังรับว่าเป็นไปได้ที่บางกรณีผลประโยชน์ทั้งคู่อาจขัดแย้งกัน และถ้าเช่นนั้นผลประโยชน์ชนิดสำคัญต้องถูกให้ความสำคัญก่อน⁷⁸ ผลประโยชน์ชนิดสำคัญจึงเป็นตัวตัดสินขั้นสุดท้ายของชีวิตที่ดีสำหรับปัจเจกบุคคลแต่ละคน และดอว์คินอ้างว่าความยุติธรรมในการจัดสรรคือหนึ่งในผลประโยชน์ชนิดสำคัญที่บุคคลทุกคนมีและรับรู้มันในฐานะผลประโยชน์ร่วมกัน⁷⁹

แม้การที่ชีวิตหนึ่งจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นกับว่าเจ้าของชีวิตนั้นจะประเมินชีวิตของตนอย่างไร และจะมองว่าในชีวิตนั้นตนได้บรรลุในผลประโยชน์สำคัญที่ต่างคนต่างแสวงหาแล้วหรือไม่ แต่ดอว์คินก็เชื่อว่าคนเหล่านี้จะไม่มองความยุติธรรมทางสังคมและความยุติธรรมของการจัดสรรเป็นขีดจำกัดต่อการแสวงหาชีวิตที่ดีของตน ความยุติธรรมดังกล่าวต้องถูกผนวกเข้าเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิตให้ดีและมีคุณค่าของปัจเจกบุคคล ที่เป็นเช่นนี้ได้เพราะดอว์คินอ้างว่าความยุติธรรมเป็นสิ่งท้าทาย (challenge) แบบหนึ่งของชีวิตที่คนรับมาอย่างเต็มใจและโดยสมัครใจ โดยปราศจากความรังเกียจว่ามันจะมาเป็นข้อจำกัดสำหรับการดำเนินชีวิตของเขา ความสมัครใจตรงนี้ดอว์คินอ้างว่า มันได้แรงจูงใจมาจากความเชื่อของปัจเจกบุคคลเองที่ว่าชีวิตที่ดี

⁷⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 43-5

⁷⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 13-84

⁷⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 84

ต้องถูกตัดสินจากความสำเร็จของชีวิตนั้นในการเผชิญกับสิ่งท้าทายของชีวิต และความยุติธรรมก็คือความท้าทายแบบหนึ่งที่มาจำกัดขอบเขตการแสวงหาชีวิตที่ดีของคุณ โดยตีกรอบการแสวงหานั้นให้อยู่ภายในขอบเขตที่ไม่ขัดกับหลักความยุติธรรม ซึ่งดอว์คินเรียกความยุติธรรมในที่นี้ว่าเป็น ตัวกันขอบ (parameters) ที่บ่งบอกว่าการแสวงหาชีวิตที่ดีเริ่มต้นและสิ้นสุดลงที่ใด การที่คนๆ หนึ่งจะกำหนดเป้าหมายของการแสวงหาชีวิตที่ดีสำหรับตนได้นั้น คนๆ นั้นต้องรู้ก่อนว่าส่วนแบ่งทางทรัพยากรที่ตนควรได้รับจากการจัดสรรที่เสมอภาคและเป็นธรรมต่อทุกชีวิตเหมือนๆ กันนั้นรวมถึงสิ่งใดบ้าง และจากส่วนแบ่งเหล่านั้นเป้าหมายที่เหมาะสมและเป็นไปได้สำหรับชีวิตตนควรเป็นสิ่งใด ในที่นี้ดอว์คินจึงมีสมมติฐานอยู่ก่อนแล้วว่า คนมีเหตุผลที่เชื่อในทฤษฎีแบบเสรีนิยมจะไม่กำหนดเป้าหมายที่ไม่สอดคล้องกับส่วนแบ่งที่เป็นธรรมสำหรับตน การตั้งเป้าหมายเช่นนั้นถือว่าไม่สอดคล้องกับสภาพความจริงของการจัดสรรและจึงเป็นการตั้งเป้าหมายอย่างไม่เป็นเหตุผล แต่เมื่อคนรู้แล้วว่าส่วนแบ่งที่เป็นธรรมสำหรับตนและคนอื่นๆ คืออะไร คนมีเหตุผลและมีสำนึกเกี่ยวกับความยุติธรรมในการจัดสรรย่อมไม่เรียกร้องเกินกว่าสิ่งที่ตนสมควรได้รับ และนี่คือความหมายของการที่ดอว์คินอ้างว่าความยุติธรรมในการจัดสรรคือสิ่งที่ตีกรอบการแสวงหาชีวิตที่ดีของปัจเจกบุคคล

เหตุผลที่ดอว์คินอ้างทัศนคติเชิงจริยะข้างต้นเข้ามาใช้สนับสนุนความคิดเรื่องความเสมอภาคทางทรัพยากรก็เนื่องจากดอว์คินไม่ต้องการให้ความคิดดังกล่าว ซึ่งเขามองว่าเป็นเรื่องของความถูกต้องหรือความยุติธรรมทางการเมืองมีสถานะทางการเมือง แต่ปราศจากสถานะทางศีลธรรม ดอว์คินเองเชื่อว่าหลักทางการเมืองหนึ่งจะเป็นสิ่งที่ยอมรับได้สำหรับคนมีเหตุผลซึ่งเชื่อในสิ่งที่ดีที่ต่างกัน หมายถึงหลักนั้นต้องสอดคล้องกับความเชื่อทางจริยะที่คนเหล่านั้นมีอยู่ก่อน และดอว์คินเชื่อว่าคนในสังคมเสรีนิยมส่วนใหญ่มี ความโน้มเอียงไปในทางที่จะยอมรับความเชื่อทางจริยะเช่นที่เขาอ้างถึงอยู่ก่อนแล้ว การอ้างเหตุผลของ ดอว์คินตรงนี้จึงอาจมองได้ว่าเป็นการอธิบายถึงเหตุจูงใจหรือแรงจูงใจที่คนมีเหตุผลจะยอมรับความคิดเรื่องความเสมอภาคในความหมายของการจัดสรรทรัพยากรแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การอ้างเช่นนี้ในแง่หนึ่งสอดคล้องกับที่ดอว์คินอ้างในงานเขียน Liberalism ว่าความคิดเรื่องความเสมอภาคในความหมายของการปฏิบัติต่อคนทุกคนด้วยความใส่ใจและเคารพในฐานะคนเหล่านั้นคือบุคคลที่เท่าเทียมกัน คือแก่นแท้ของทฤษฎีแบบเสรีนิยม การให้หลักการแก่ความคิดดังกล่าวสำหรับดอว์คินจึงต้องกระทำจากภายในหลักเหตุผลของทฤษฎีแบบเสรีนิยมเอง และดอว์คินก็เหมือนกับจะเชื่อว่าทัศนคติเชิงจริยะที่ประกอบด้วยความเชื่อ 5 ข้อข้างต้นนั้นคือทัศนคติที่สอดคล้องกับทฤษฎีแบบเสรีนิยมมากที่สุด แพทริก นีล (Patrick Neal) ได้แย้งการอ้างเหตุผลจากทัศนคติเชิงจริยะดังกล่าวซึ่งเขาวิจารณ์ว่าเป็นจริยศาสตร์แบบเสรีนิยมว่าเป็นการอ้างเหตุผลวนและสนับสนุนตัวเอง (self-supporting) สิ่งที่ดอว์คินทำไม่ต่างจากการใช้เหตุผลแบบเสรีนิยมมาสนับสนุนหลักความคิดแบบเสรีนิยม ความคิดเรื่องความเสมอภาคของเขาจึงไม่มีพื้นฐานความชอบธรรมอื่นภายนอกทฤษฎีแบบเสรีนิยม แต่การให้หลักการเช่นนี้ภายใต้เงื่อนไขที่

คนในสังคมเสรีนิยมส่วนใหญ่ยังมีความเชื่อที่แตกต่างกันเกี่ยวกับสิ่งที่ดี และสิ่งที่ดีที่คนมีเหตุผลบางคนเชื่ออาจขัดแย้งกับหลักการพื้นฐานของทฤษฎีแบบเสรีนิยม เช่น หลักความเป็นกลางเกี่ยวกับคำถามเรื่องชีวิตที่ดี ก่อให้เกิดปัญหาแกดอว์คินเองว่า เขาจะให้หลักการแก่ความเสมอภาคชนิดนี้ของเขาอย่างไร สำหรับคนที่มีความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตที่ดีในลักษณะที่ขัดแย้งกับอุดมคติแบบเสรีนิยมคนเหล่านั้นจะยอมรับความเสมอภาคที่เขาอ้างถึงได้อย่างไรในเมื่อความเสมอภาคนั้นมันถูกเสนอมาจากจุดยืนทางศีลธรรมการเมืองแบบเสรีนิยมตั้งแต่นั้น เหตุผลของนีลโนที่มีนัยสำคัญ เพราะได้แย้งทฤษฎีของดอว์คินจากความชอบธรรมของฐานคิดที่ทฤษฎีดังกล่าววางอยู่ทั้งหมด คือ ฐานคิดแบบเสรีนิยม อย่างไรก็ตาม ประเด็นหนึ่งที่ดูเหมือนนีลโนจะยอมรับอยู่ก่อนในการโต้แย้งดอว์คินของเขา คือ ทศนคติเชิงจริยะที่ดอว์คินนำมาอ้างถึงเพื่อสนับสนุนความคิดเรื่องการจัดสรรที่เสมอภาคของเขานั้นสอดคล้องกับทฤษฎีแบบเสรีนิยมจริง แต่ประเด็นนี้ยังเป็นสิ่งที่เราสงสัยได้อยู่ว่า จำเป็นหรือไม่ที่ทฤษฎีแบบเสรีนิยมต้องเห็นด้วยกับความหมายของความเสมอภาคและคำอธิบายของดอว์คินเกี่ยวกับการจัดสรรที่เสมอภาคทั้งหมด ซึ่งประเด็นนี้เราจะได้พิจารณาในบทที่ 3 และบทที่ 4 ต่อไป

สรุปจากที่กล่าวมาทั้งหมด เราจึงพบว่าทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรของดอว์คินเริ่มต้นและจบลงโดยยึดเอาตัวปัจเจกบุคคลและอัตวิสัยของบุคคลเป็นที่ตั้ง⁸⁰ แม้แต่จริยศาสตร์ที่รองรับทฤษฎีการจัดสรรดังกล่าวอยู่ก็ยังมีลักษณะเป็นจริยศาสตร์ส่วนบุคคลที่ยึดเอาปัจเจกบุคคลและอัตวิสัยของบุคคลเป็นศูนย์กลางการตัดสินใจจริยะ และปฏิเสธการตัดสินใจจากจุดยืนอื่นทั้งหมด แบบเดียวกับที่การจัดสรรที่เสมอภาคของเขายึดเอาปัจเจกบุคคลเป็นศูนย์กลางการตัดสินใจว่าการจัดสรรหนึ่งเสมอภาคและยุติธรรมหรือไม่ ทำที่เช่นนี้สอดคล้องกับทฤษฎีทางการเมืองแบบเสรีนิยมที่ดอว์คินสนับสนุน และมันก็นำไปสู่ข้อโต้แย้งแบบเดียวกับกับที่ทฤษฎีแบบเสรีนิยมทางการเมืองเผชิญ ซึ่งในบทต่อไปเราจะพิจารณาข้อโต้แย้งต่างๆ ต่อทฤษฎีการจัดสรรทางทรัพยากรของดอว์คินซึ่งส่วนใหญ่มาจากนักปรัชญาในสายเสรีนิยมเสมอภาคนิยมด้วยตนเอง และประเมินว่าข้อโต้แย้งเหล่านี้มีผลกระทบต่อทฤษฎี ของดอว์คินมากน้อยเพียงใด

⁸⁰ Callinicos, Alex. 2001. Reviews. In *Historical Materialism*. p. 189